

EDGAR WALLACE

HÉT LAKAT ALATT

BŰNÜGYI REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1985

FORDÍTOTTA
MIKLÓS KATALIN

EDGAR WALLACE: THE DOOR WITH SEVEN LOCKS
HUNGARIAN TRANSLATION © MIKLÓS KATALIN, 1985

1. FEJEZET

Dick Martin utolsó hivatalos megbízatása (legalábbis ő annak hitte) az volt, hogy állítsa elő Lew Pheeneyt, akit a helborough-i bankrablás kapcsán köröztek. A Soho egyik kis kávézójában talált rá Lew-ra kávézgatás közben.

- Mi kéne, ezredes? - kérdezte Lew szinte szívélyesen, miközben vette a kalapját.

- A felügyelő el akar beszélgetni magával a helborough-i dologról - mondta Dick.

Lew összeráncolta az orrát, gőgös ábrázatot öltött.

- A helborough-i nénikéjét! - mondta megvetéssel. - Nekem többé semmi közöm a bankokhoz, azt hittem, maga is tud róla. Mi dolga még a rendőrségen, Martin? Azt beszélik magáról, hogy pénz állt a házhoz, és visszavonul.

- Vissza is vonulok. Ez az utolsó munkám.

- Kár, hogy épp az utolsó körben fog luftot rúgni - vigyorgott Lew. - Negyvenöt alibim van, egyik jobb, mint a másik. Csodálkozom magán, Martin! Nagyon jól tudja, hogy én nem robbantok bankot, az én szakterületem a záarak...

- Mit csinált kedden este tíz órakor?

Széles mosoly ömlött szét a betörő csúf ábrázatán.

- Ha elmondanám magának, azt hinné, hazudok.

- Tegyük próbát - kérte Dick, kék szeme rábeszélően hunyorított a betörőre.

Lew nem válaszolt azonnal. Láthatólag a túlzott őszinteségben rejlő veszélyeket fontolgatta. Ám miután minden oldalról megvizsgálta a kérdést, az igazat válaszolta.

- Magán felkérésre dolgoztam, de erről nem akarok beszélni. Piszkos munka volt - de tisztességes.

- És jól megfizették? - kérdezte a törvény embere udvariasan, ám hitetlenkedve.

- Bizony, százötven fontot utaltak át a számlámra! Lehet, hogy magát meglepi, de ez az igazság. Zárrakkal dolgoztam, igaz, ilyen faramuci zárat még életemben nem láttam; szörnyű meló volt, egy szekérderek pénzért sem csinálnám még egyszer. Most nem hisz nekem, de bizonyítani tudom, hogy a chichesteri Királycímer fogadóban töltöttem az éjszakát, este nyolckor ott vacsoráztam, s tizenegykor ott bújtam ágyba. A helborough-i bankügyet nyugodtan elfelejtheti. Ismerem a bandát, amelyik csinálta, maga is ismeri, s nincs több dolgunk egymással.

Lew-t egész éjjel bent tartották a rendőrségen, míg utánanézték a dolognak. Nem elég, hogy tényleg a chichesteri Királycímerben szállt meg, de ráadásul a saját nevén; tehát igaznak bizonyult, hogy háromnegyed tizenegykor, mielőtt a helborough-i bankrablók elhagynak volna a tett színhelyét, Lew onnan hatvan mérföldnyire italt rendelt a szobájába, így azután a hatóság másnap reggel szabadon bocsátotta, s Dick elment vele reggelizni, hiszen a hivatásos rendőr és a hivatásos betörő között nincs igazi harag; ráadásul Richárd Martin felügyelőhelyettes legalább olyan népszerű volt a bűnözők között, mint rendőri körökben.

- Nem, Mr. Martin, egy szóval sem mondok többet annál, mint amennyit már eddig elmondtam - jelentette

ki Lew kedélyesen. - És ha ezek után hazugnak nevez, akkor nem fogok megsértődni. Megkaptam a százötven, fontomat, s ezret kaptam volna, ha sikerül a dolog. Nagyjából sejtheti, miről van szó, de az igazságra sosem fog rájönni.

Dick Martin átható pillantással méregette.

- Van egy jó sztorija, bökje már ki végre - mondta.

Ösztönzésül szünetet tartott, de Lew Pheeney megrázta a fejét.

- Nem mondom el. A sztorival kiadnék egy embert, aki nem rendes fickó, nem is tartom valami nagyra, de nem hagyhatom, hogy úrrá legyenek rajtam a személyes érzelmek - úgyhogy maga továbbra is csak találgatni fog. És nem hazudok. Elmondom, hogyan történt.

Lehörpintett egy csésze forró kávét, s eltolta magától a csészét meg a csészealjat.

- Nem ismerem azt az illetőt, aki felkért a munkára, legalábbis nem személyesen. Valamikor bajba került, hogy miért, nem tartozik rám. Egy este felkeresett, bemutatkozott, s elmentem a házába. Brrr! - összerázkódott. - Martin, az enyveskezűek tisztességes emberek, legalábbis azok, akiket ismerek; a lopás társasjáték köztem és a rendőrség között. Ha elkapnak, sok szerencsét nekik! Ha én játszom ki őket, mehetnek isten hírével! De létezik olyan mocskok, amiktől felfordul a gyomrom, amibe belebetegszem. Amikor az az ember elmondta, milyen munkát akar velem elvégeztetni, azt hittem, viccel, az első gondolatom az volt, hogy visszautasítom. De a föld nem hordott a hátán nálam kíváncsibb teremtményt, s mint-hogy ez új élménynek ígérkezett, hosszas gondolkozás után igent mondtam. De ne felejtse el: nem volt benne semmi tisztességtelen. Az az ember csak be akart kukucskálni valahová. Hogy mi volt a dolog mögött, nem tu-

dom. Nem is akarok beszélni róla, a lényeg az, hogy a záruk kifogtak rajtam.

- Egy ügyvéd széfje volt? - érdeklődött kíváncsian a detektív.

A másik megrázta a fejét. Hirtelen témát váltott; a terveiről kezdett beszélni, hogy az Egyesült Államokba készül, a bátyjával fog dolgozni, egy tisztességes építőmesterrel.

- Egyszerre szállunk ki a buliból, Martin - mondta mosolyogva. - Maga túl jó ember ahhoz, hogy rendőr legyen, én meg túlságosan is úriember vagyok ahhoz, hogy betörő legyek. Nem lennék meglepve, ha a közeljövőben összefutnánk valahol.

Dick visszament a Yardra, hogy közvetlen főnökének megtegye utolsónak vélt jelentését.

Sneed kapitány elhúzta a száját.

- Ez a Lew Pheeney a kútba se tudna egyenesen beleesni - mondta -; még oda is görbe úton zuhanna. Tisztességes rabló! Ilyen csak a könyvekben létezik. Gondolom, befejezettnek tekinted a munkádat?

Dick bólintott.

- Veszel egy vidéki kúriát és úriember leszel, mi? Fal-kavadászatokat rendezel, és hercegnőket látsz vendégül vacsorára. Micsoda élet egy felnőtt férfi számára!

Dick nevetve fogadta a gúnyos megjegyzést. Nem kellett volna hosszasan győzködni, hogy vonja vissza a felmondását; az előtte álló írói pálya vonzása ellenére sokért nem adta volna, ha visszaszerezheti a levelet, amelyet a rendőrfőnöknek küldött.

- Rémes, hogy tönkreteszi az embert a pénz - mondta Sneed szomorúan. - Ha én örökölnék egy hatszámjegyű summát, biztos, semmit sem akarnék csinálni.

Most alárendeltjén volt a gúnyos visszavágás sora.

- Te egyébként sem akarsz semmit sem csinálni, Sneed

- mondta. - Hozzád hasonlóan lusta ember még nem töltött be helyet a Scotland Yardnál.

A kövér ember, aki nemcsak betöltötte párnázott hivatali székét, hanem túl is csordult rajta, s félig ülő, félig fekvő helyzetében maga volt a megtestesült tunyaság, szemrehányó pillantást vetett a társára.

- Ez feljebbvalóval szembeni tiszteletlenség - morogta. - Holnapig még a rendőrség kötelékébe tartozol: szólíts „uramnak”, és viselkedj tisztelettudóan. Nem szívesen emlékeztetek rá, hogy te csak egy vacak kis felügyelőhelyettes vagy, engem pedig már jóformán semmi sem választ el a főfelügyelőségtől. Én nem lusta vagyok, hanem fásult. Ez egyfajta betegség.

- Azért vagy kövér, mert lusta vagy, s azért vagy lusta, mert kövér vagy - erősködött a sovány arcú fiatalember.

- Ez egy ördögi kör. Ráadásul elég gazdag vagy ahhoz, hogy visszavonulhass, ha úgy tartja kedved.

Sneed kapitány elgondolkozva simogatta az állat. Hatalmas természetű férfi volt, erős, mint egy bivaly, de közismerten tunya. Mélyet sóhajtott, majd az irattartó kosárban matatva előhúzott egy kék papírdarabot.

- Holnap már közönséges állampolgár leszel, de ma még az én rabszolgám vagy. Menj el a Bellingham-könyvtárba: bejelentést tettek, hogy lopják a könyveket.

Dick Martin felügyelőhelyettes felnyögött.

- Elismerem, nem valami romantikus feladat - mondta a főnöke széles mosollyal. - A kleptomania a nyomozói munka alja, de jót tesz a telkednek. Legalább eszedbe jut majd, amikor meg nem szolgált pénzedből élsz, hogy szegény kollégáid ezrei bokáig gázolnak az ehhez hasonló buta nyomozásokban!

Dörzsölt Dick (ahogyan bizonyos okoknál fogva nevezték) tűnődve ballagott végig a hosszú folyosón, s nem tudta, örüljön vagy szomorkodjék, hogy a rendőri mun-

kát maga mögött tudhatja, s holnaptól kezdve bármelyik magas rangú tiszt mellett tisztelgés nélkül elmehet. A lopásokra specializálta magát, nem akadt a Yard történetében még egy ember, aki úgy értett volna a tolvajfogáshoz, mint ő. Sneed gyakran megjegyezte, hogy tolvaj észjárása van, s ezt elismerésnek szánta. Dicknek valóban volt érzéke a dologhoz. Egyszer egy emlékezetes éjszakán - London rendőrfőnökének biztatására - kilopta az egyik államtitkár zsebéből az óráját, a noteszét meg a személyi okmányait anélkül, hogy a profik, akik figyelték, bármit is észrevettek volna a merész akcióból.

Dick Martin Kanadából került a Yardhoz. Az apja börtönigazgatóként dolgozott ott, de sem a bűnözőket, sem a fiát nem tudta kordában tartani. Dicknek szabad bejárása volt a börtönbe, s hamarabb tanulta meg elemelni bárkinek a nyakkendőtüjét, mint ahogy megismerkedett az algebra rejtjelmeivel. Az életfogytiglanos Péter du Bois tanította meg arra, hogyan lehet egy meghajlított hajtűvel bármilyen ajtót kinyitni. Lew Andreuski, a Fort Stuart gyakori vendége pedig a börtönkáporna imakönyveinek borítóiból egy különleges kis kártyacsomót készített, hogy megtanítsa a kölyöknek, hogyan rejthet el három-három kártyát mindkét pici tenyerében. Ha Dick nem lett volna természeténél fogva tisztességes, ez az iskola könnyen megronthatta volna.

- Dickyvel minden rendben van, nem sokat ért a bűnözéshez - mondogatta a lusta Martin ezredes, amikor a szörnyülködő rokonok szemrehányást tettek neki az anyátlan fiú romlottsága miatt.

- A fiúk kedvelik... be fog állni a rendőrséghez, s ez az iskola ott majd milliókat ér.

Az egyenes tartású, tiszta szemű, egészséges lelkű Dick Martin szerencsésen kiállta a rendőrséghez vezető próbát. A háború Angliába sodorta, a róla szóló jelentések

szerint kiváló munkaerőnek bizonyult. A Scotland Yard igényt tartott rá, s az a megtiszteltetés érte, hogy ő volt az egyetlen a bűnügyi nyomozó csoportban, akit a kötelező járőrszolgálati próbaidő letöltése nélkül felvettek.

Épp lefelé baktatott a lépcsőn, amikor a rendőrfőnök második helyettese utolérte.

- Á, Martin. Tényleg kilépsz holnap? Kár! Nagyon sajnáljuk, hogy pénzhez jutottál. Szegényebbek leszünk egy hasznos emberrel. Mit fogsz csinálni?

Dick szomorkásán mosolygott.

- Nem is tudom. Kezdem azt hinni, hogy hibát követtem el, amikor felmondtam.

Az „öreg” bólintott.

- Bármit csinálhatsz, csak előadásokat ne tarts - mondta -, és Isten óvjon attól is, hogy nyomozóirodát nyiss. Amerikában ragyogó dolgokat csinálnak a magánügynökségek, Angliában azonban arra vannak kárhóztatva, hogy válásokat hozzanak tető alá. Épp ma kérdezte tőlem valaki, hogy tudnék-e ajánlani...

Hirtelen megállt a lépcső aljában, s újsütetű érdeklődéssel nézett Dickre.

- Az angyalát! Most jut eszembe...! Mondd, ismered te Havelockot, az ügyvédet?

Dick a fejét rázta.

- Nagyon rendes ember. Valahol a Lincoln's Inn Fieldsben van az irodája. A telefonkönyvben megtalálod a pontos címét. Együtt ebédeltem vele, s azt kérdezte...

Elhallgatott, elgondolkodva méregette fiatalabb társát.

- Épp te vagy az, akit keres... furcsa, hogy eddig nem gondoltam rád. Azt kérdezte, nem ismerek-e egy megbízható magánnyomozót, mire azt feleltem, hogy olyan csak a regényekben létezik.

- Ha rám gondol, akkor ilyen egyáltalán nem létezik

- mosolygott Dick. - Az hiányzik nekem a legkevesbé, hogy nyomozóirodát nyissak.

- És igazad is van, édes fiam - mondta a rendőrfőnök helyette. - Sose néznék rád jó szemmel, ha megtennéd. De tény, hogy erre a munkára te vagy a megfelelő ember - folytatta kissé következtelenül. - Tedd meg nekem, hogy elmész Havelockhoz! Mondd meg, hogy én küldtelek. Szeretnék segíteni rajta, ha tudok. Ugyan nem a barátom, de jól ismerem; nagyon kedves ember.

- És mi lenne a munka? - kérdezte a fiatalember, aki egyáltalán nem volt elragadtatva a gondolattól.

- Nem tudom - volt a felelet. - Lehet, hogy olyasmi, amit nem is tudsz elvállalni. De szeretném, ha felkeresnéd, félig-meddig megígértem neki, hogy ajánlok valakit. Az az érzésem, hogy a munka az egyik ügyfelével kapcsolatos, akivel gondjai vannak. Nagyon leköteleznél, Martin, ha felkeresnéd azt az úriembert.

Dick Martinnak meg sem fordult a fejében, hogy a Scotland Yardnál végzett nyomozói tevékenységét átplántálja a magánügynökségek világába; ám az öreg védenca lévén nem utasíthatta el, hogy meglátogassa az ügyvédet, így hát beleegyezett.

- Helyes - mondta az öreg. - Délután felhívom, és megmondom neki, hogy felkeresed. Lehet, hogy tudsz neki segíteni.

- Remélem, uram - szólt Dick, de nem mondott igazat.

2. FEJEZET

Ráérősen ballagott a Bellingham-könyvtár felé; ez London egyik olyan intézménye, amelyet csak a kiválasztott kevesek ismernek. Sem regények, sem sziporkázó emlék-

iratok nem kaptak helyet ennek a könyvtárnak a polcain, amelyet száz évvel korábban azért alapítottak, hogy a tudósok és literátorok olyan - egyébként hozzáférhetetlen - köteteket is tanulmányozhassanak, amelyek csak a British Museumnak vannak meg. Az épület négy emeletének tekintélyt sugárzó polcain a német filozófia vaskos kötetei, a laikus számára teljességgel felfoghatatlan tudományos jelenségekről szóló könyvek, valamint minden elképzelhető érdektelen témát elemző homályos értekezések sorakoztak.

John Bellingham, aki a XVIII. században a tudásnak e tárházát alapította, végrendeletében meghagyta, hogy a könyvtár alkalmazottainak sorában legyen „két intelligens, lehetőleg szegényes körülmények között élő könyvtárosnő”; most Dick ezek egyikéhez irányította lépteit.

Egy kicsi, magas helyiségben, amelyet betöltött a régi bőrök nehéz szaga, az egyik asztalnál egy lány ült és katalóguscédulákat töltött ki.

- A Scotland Yardtól jöttem - mutatkozott be Dick.

- Úgy hallottam, hogy néhány könyvüket ellopták, igaz ez?

Beszéd közben Dick szeme a megrakott polcokat pásztázta, mert a nők - legyenek bár okosak vagy buták, szegények vagy gazdagok - nem érdekelték. A lányról mindössze annyit jegyzett meg, hogy fekete ruhát visel, s aranybarna frufruja a homlokába hull. Homályosan az élt benne, hogy a legtöbb lánynak aranybarna haja van, s úgy rémlett neki, hogy a frufru a dolgozó asszonyok körében népszerű.

- Igen - felelte halkan a lány -, amíg ebédeltem, ebből a teremből elloptak egy könyvet. Nem valami értékes darab: egy német könyv, Haeckel írta, *Generelle Morphologie* a címe.

Kihúzott egy fiókot, kivett belőle egy katalóguscédu-

lát, letette a férfi elé, aki elolvasta, ami rajta állt, bár nem lett sokkal okosabb tőle.

- Ki volt itt a maga távollétében? - kérdezte.

- A helyettesem, egy Helder nevű lány.

- És jártak közben előfizetők ebben a szobában?

- Többen is - felelte a lány. - Tudom a nevüket, de a legtöbbjük gyanún felül áll. Az egyetlen olyan látogató, aki nem rendszeres olvasónk, egy Stalletti nevű úr volt, s a beiratkozás feltételei iránt érdeklődött.

- Megmondta a nevét? - kérdezte Dick.

- Nem - felelte a lány, amin a férfi meglepődött. - De Miss Helder felismerte, korábban látta valahol a képét. Azt hittem, maga is emlékezik a nevére.

- Mi a fenének kellene emlékezniem a nevére, édes lányom? - kérdezte Dick kissé ingerülten.

- Mi a fenének ne emlékezne, édes fiam? - kérdezte hűvösen a lány, s Dick Martin ebben a pillanatban vett tudomást róla; a lány egyszerre kiemelkedett az élet személytelen háttéréből, s önálló egyéniséggé vált.

Tágra nyílt, szürke szeme, kicsi, egyenes orra, kicsit széles szája s valóban aranybarna haja volt.

- Elnézést kérek! - nevetett Dick. - őszintén szólva - Dick gyakran élt a bizalmas közlések csalóka fegyverével - engem egyáltalán nem érdekel ez a nyavalyás lopás. Holnap kilépek a rendőrségtől.

- Nagy lesz az öröm a bűnözők körében - mondta a lány udvariasan, s Dicknek megmelegedett a szíve, amikor észrevette, hogy a lány szemében huncut mosoly villan.

- Van humorérzéke - mosolygott rá.

- Úgy érti, hogy van érzékem a *maga* humorához - vágta rá a lány. - Tiltakoznom kellene az ellen, hogy bárki „édes lányomnak” szólítson, még ha rendőr is az

illető - ismét a névjegykártyájára pillantott -, akár felügyelőhelyettesi rangban.

Egy szék állt Dick keze ügyében. Odahúzta, és felszólítás nélkül leült.

- Bocsánatért esedezem a durvaságom miatt, s alázatosan könyörgök némi felvilágosításért Signer Stalletti ügyében. A név semmivel sem mond nekem többet, mint az, hogy John Smith - előszeretettel hívják így magukat mindazon urak, akiket az éjszaka közepén betörésen kapnak a spájzablakban.

A lány lebiggyesztette piros ajkát, egy ideig komolyan vizsgálgatta a férfit.

- És maga nevezi magát nyomozónak? - szólalt meg fojtott hangon. - Egyike lenne azoknak a majdnem emberi lényeknek, akik az, álmunkat őrzik?

Dickből kirobbant a nevetés.

- Megadom magam! - Felemelte a karját. - És most, hogy így a helyemre tett - nem mondhatnám, hogy valami előkelő helyre -, kaphatnék valami felvilágosítást az eltulajdonított könyvről?

- Semmilyen felvilágosítást nem tudok adni. - A lány hátradőlt a székében, s érdeklődéssel nézett a férfira. - A könyv két órákor még itt volt, fél háromkor már nem volt itt; lehet, hogy talál ujjlenyomatokat a polcokon, de kétkem, mert kizárólag abból a célból tartunk három takarítónőt, hogy eltüntessék az ujjlenyomatokat.

- De ki ez a Stalletti?

A lány lassan bólintott.

- Hát ezért csodálkoztam egy kissé azon, hogy maga nyomozó - mondta. - A helyettesemtől tudom, hogy Stallettit ismeri a rendőrség. Akarja látni a könyvét?

- Írt egy könyvet? - kérdezte Dick őszinte meglepetéssel.

A lány felállt, kiment a szobából, s egy vékony, egysze-

rű borítójú kötettel tért vissza. A férfi kezébe vette a könyvet, és felolvasta a címét.

- Új gondolatok a konstruktív biológiáról, írta Antonio Stalletti.

Miközben végiglapozta a könyvet, amelyben a sűrűn nyomtatott szöveget csaknem minden oldalon diagramok és statisztikai táblázatok törték meg, Dick megkérdezte:

- Miért került összeütközésbe a rendőrséggel? Nem tudtam, hogy egy könyv megírása büntetendő cselekmény.

- Pedig az - mondta nyomatékosan a lány -, csak nem szükségszerűen jár érte büntetés. Úgy tudom, hogy a törvény Mr. Stalletti esetében nem azt kifogásolta, hogy megírt egy könyvet; élvezboncolás vagy valami hasonló szörnyűség miatt állították törvény elé.

- Miről szól ez a könyv? - Dick visszaadta a kötetet a lánynak.

- Emberi lényekről - felelte az -, olyanokról, mint maga vagy én, és arról, mennyivel jobb és boldogítóbb lenne, ha az anyai ivadékgondozás helyett - azt hiszem, ez a pontos kifejezés - szabadon kószálhatnánk az erdőben, s bőséges táplálékot találtnánk a különböző bogyókban.

- Ó, szóval vegetáriánus maszlag - mondta Dick megvetően.

- Nem egészen vegetáriánus. De talán legjobb lenne, ha maga is beiratkozna, és elolvasná.

Egyszerre abbahagyta az évődést.

- Az az igazság, Mr... izé... - ismét a névjegyre pillantott -, Mr. Martin, hogy minket egyáltalán nem izgat Haeckel könyvének az eltűnése. Már be is szereztünk egy másik példányt, és ha a titkárunk nem lenne olyan izgága, eszébe sem jutott volna bejelentést tenni a rendőrsé-

gen. De - ujját figyelmeztetőleg felemelte - ezt nehogy visszamondja neki, ha esetleg találkozik vele. Most pedig, kérem, meséljen valami hátborzongatót. Még soha életemben nem találkoztam élő detektívvel, s lehet, hogy soha többé nem is fogok.

Dick letette a könyvet, s felegyenesedett - százkilencven centiméter magas volt, ha kihúzta magát.

- Asszonyom - mondta. - Nem vettem magamnak a bátorságot, hogy megkérdezzem a nevét, rászolgáltam, hogy lassú tűzön pirítson, de minthogy ön erős jellem, kérem, legyen könyörületes. Hol lakik Stalletti?

A lány kézbe vette a könyvet, s az előszóhoz lapozott.

-A Bitó-lakban. Ugye, kissé kísértetiesen hangzik? Sussexben van.

- Ezt magam is el tudom olvasni - mondta a férfi ingerülten, s a lány azonnal bűnbánóvá vált.

- Tudja, velünk nem szoktak ilyen izgalmas dolgok megesni, a rendőrség látogatása megzavarja az ember fejét. Én tényleg úgy gondolom, hogy e miatt a könyv miatt nem érdemes fáradni, de azt hiszem, az én szavam nem sokat számít.

- Volt még itt valaki Stallettin kívül?

A lány egy négy névből álló listát mutatott.

- Szerintem, Mr. Stalletti kivételével, mindenki gyanún felül áll. Az a helyzet, hogy a másik három olvasó megszállott történész, s a legcsekélyebb mértékben sem érdekli őket a biológia. Az egész nem eshetett volna meg, ha én itt vagyok, mert én mindent észreveszek.

A lány hirtelen elhallgatott, s az asztalra nézett. A könyv, amely néhány másodperccel korábban még ott feküdt, eltűnt.

- Maga vette el? - kérdezte a lány.

- Láttá, hogy elvettem? - kérdezte a férfi.

- Természetesen nem láttam. Megesküdnék, hogy egy másodperccel ezelőtt még itt volt.

Dick elővette a könyvet a zakója alól, és átnyújtotta a lánynak.

- Szeretem a jó megfigyelőket.

- De hogyan csinálta? - kérdezte a lány teljesen elképedve. - Végig rajta tartottam a kezem, s csupán egy pillanatra vettem, le róla a szememet.

- Egyszer majd eljövök újra, és akkor megmutatom - mondta Dick nagyképzű komolysággal, s csak az utcán jutott eszébe, hogy bármilyen ügyes is, ennek a rátermett ifjú hölgynek a nevét nem sikerült megtudnia.

Sybil Lansdown az ablakhoz lépett, ahonnan jó kilátás nyílt a térre, s mosolyogva, szemében diadalmas fénnel figyelte a férfit, amíg csak el nem tűnt. Először határozottan ellenszenvesnek találta: gyűlölte az önelégült embereket. De nem, ő mégsem az. A lány azon tűnődött, összehozza-e még a sors ezzel a férfival; kevés szórakoztató ember él a világon, s úgy érezte, hogy - ismét kézbe vette a névkártyát - Richard Martin felügyelőhelyettes valószínűleg a rendkívül szórakoztató emberek közé tartozik.

3.FEJEZET

Dicknek feltámadt az érdeklődése annyira, hogy ismét találkozni akarjon a lánnyal, s erre csupán egyetlen ürügyet találhatott. Bement a lakása közelében lévő garázsba, kihozta ütött-kopott Buickját, s kihajtott a Bitó-dombra. Ez nem bizonyult könnyű vállalkozásnak, mert a Bitó-dombot nem tüntették fel a térképen, csupán a környéken ismerték. Már a Selford-kastélyt is elérte, amikor megtudta egy útjavító munkástól, hogy a ház,

amit keres, a főúton van, s ő vagy tíz mérföldnyire eltévedt.

Késő délután lett, mire leparkolt az omladozó fal és a kidült-bedült kapu előtt, amely mögött dr. Stalletti lakhelye volt. A gyommal benőtt kocsifeljáró éles fordulatot vett, s előbukkant a rozszant külsejű ház, amelyet - Dick szerint- igencsak megtiszteltek a „lak” elnevezéssel. Számos barátja nevezte a házát ilyen-olyan „lak”-nak, amely azután komoly kastélynak bizonyult, máskor meg „kis vityillókba” hívták meg, amelyekről kiderült, hogy valóban kicsik, holott ő valami tekintélyesebb építményre számított.

Csengő nem volt, öt percig kopogott a viharvert ajtón, mire végre választ kapott. Hallotta, hogy lábak csoszsanak csupasz deszkákon, a kiakasztott biztonsági lánc megcsörrent, s az ajtó néhány hüvelyknyire kinyílt.

Bár hozzá volt szokva a rendkívüli látványokhoz, most mégis tátott szájjal bámult az ajtónyílásban megjelenő emberre: hosszúkás, sárga, keresztül-kasul barázdált arc, amely a megszámlálhatatlan mély ránctól olyan volt, mint egy fonnyadt sárga alma; fekete szakáll, amely félig eltakarta viselője mellényét; zsíros fejfedő, s rosszul mutatón hunyorgó fekete szemek - ezek voltak az első benyomásai.

- Dr. Stalletti? - kérdezte.

- Úgy hívnak. - A hang érdes volt, árnyalatnyi idegen akcentussal. - Velem akar beszélni? Igen? Hát ez különös. Én nem fogadok látogatókat.

A férfi láthatólag habozott, hogy most mit csináljon, majd elfordította a fejét, s hátraszólt valakinek a vállá fölött; a nyomozó ekkor pillantotta meg a mögötte álló pirospozsgás, kerek képű, nagyon divatos és elegáns ruhába öltözött fiatalembert, aki Dicket meglátva, gyorsan hátralépett, hogy kikerüljön a látóteréből.

- Jó napot, Thomas - mondta Dick Martin udvariasan. - Örülök a váratlan találkozásnak.

A szakállas ember morgott valamit és szélesre tárta az ajtót.

Tommy Cawler valóban szívderítő látványt nyújtott. Dick Martin már különböző körülmények között látta, de így kicsinosítva, ilyen elegánsnak még soha. Az inge makulátlan volt, ruhája pedig a West End valamelyik szabóságában készült.

- Jó napot, Mr. Martin. - Tommy egy cseppet sem jött zavarba. - Éppen beugrottam öreg barátomhoz, Stallettihez.

Dick csodálkozó szemmel bámulta.

- Magáról ordít, hogy nagyon jól él! Most éppen mi-
ben utazik, Tommy?

Tommy lehunyta a szemét, maga volt a megtettesült türelem és beletörődés.

- Jó munkám van, Mr. Martin, és teljesen tisztességes! Velem már nem lesz több baj. Hát akkor el is búcsúszom, doktor.

Egy kicsit túl hevesen rázott kezét a szakállas emberrel, majd kilépett mellette az ajtón, s elindult lefelé a lépcsőn.

- Várjon már egy pillanatot, Tommy. Szeretnék beszélni magával. Tud várni, amíg váltok néhány szót dr. Stallettivel?

A férfi tétovázott, lopva az ajtóban álló szakállas alakra pillantott.

- Rendben - mondta kelletlenül. - De ne maradjon soká, mert találkozóm van valakivel. Köszönöm a gyógyszert, doktor - tette hozzá hangosan.

Dicket nem lehetett becsapni egy ilyen átlátszó blöffel.

Követte a doktort a tágas előszobába. Tovább nem invitálta a furcsa ember.

- Szóval maga rendőr, mi? - mondta, amikor Dick

megmutatta neki az igazolványát. - Milyen különös és bizzarr! Nálam már régen nem járt a rendőrség - ekkora felhajtást csinálni, mert az ember tudományos kísérleteket végez egy vacak kutyán! Na, és maga mit akar?

Dick néhány szóval elmondta jövetele okát, s legnagyobb meglepetésére a furcsa ember azonnal rávágta:

- Igen, itt van az a könyv! Ott volt a polcon. Szükségem volt rá, hát elhoztam.

- De jóember - mondta a döbbszent nyomozó -, nem emelheti el csak úgy mások tulajdonát, pusztán azért, mert szüksége van rá.

- Miért, az egy könyvtár! Azért van, hogy kölcsönadjon könyveket, nem? Ki akartam kölcsönözni, hát elhoztam. Nem dugtam el sehova. A hónom alá csaptam, kalapot emeltem a fiatal signorának, s már mentem is. Elolvastam, mehet is vissza. Haeckel bolond, a következtetései abszurdak, az elmélete pedig különös és bizzarr. - Úgy látszik, ez volt a szavajárása. - Maga biztosan unalmasnak találná, de én... - Vállat vont, s valami kotkodácsolásszerű hangot hallatott, amelyről Dick megállapította, hogy nevetésnek szánta.

A nyomozó rövid előadást rögtönzött a könyvek kölcsönzési rendszeréről, majd a hóna alá csapott kötetel elindult, hogy csatlakozzék a kint várakozó Mr. Cawlerhez. Legalább van valami ürügye, hogy visszamenjen a könyvtárba, gondolta elégedetten.

- Nos, Cawler - kezdte határozott hangon, fölösleges bevezető nélkül -, tudni akarok magáról valamit. Stalletti a barátja?

- Az orvosom - felelte nyugodtan a férfi.

Vidám, kék szeme volt, s azon kevesek közé tartozott, akiket Dick őszintén megkedvelt a kezére jutott bűnözők közül. Tommy Cawler megrögzött csaklízó volt, a „csaklízó” pedig az a személy, aki ha talál egy őrizetlenül

maradt járművet, boldogan beül a vezetőülésbe, s elporzik, még mielőtt a tulajdonos észbe kaphatna. Tommy mindkét korábbi elítélését annak köszönhetette, hogy mostani faggatója szünni nem akaró érdeklődésének homlokterébe került.

- Állandó munkám van: Mr. Bertram Cody sofőrje vagyok - jelentette ki erényesen. - Most már olyan becsületes vagyok, hogy akkor sem keverednék linkségbe, ha az életem függne tőle.

- Hol található Mr. Cody, amikor otthon van? - kérdezte Dick, akit Tommy szavai nem győztek meg.

- A Weald-házban lakik. Innen csak egy mérföld. Átugorhat hozzá megkérdezni, ha úgy tetszik.

- Tud ő a maga... szomorú múltjáról? - kérdezte Dick tapintatosan.

- Igen, mindent elmondtam neki. Azt mondja, életében nem volt olyan jó sofőrje, mint én.

Dick gondosan végigmérte.

- És ilyen... hogy is mondjam... egyenruhát ír elő magának a gazdája?

- Az igazat megvallva, most épp szabadságra megyek - mondta Cawler. - A főnök nagyon rendes a szabadságokkal. Itt van a címe, ha érdekli.

Zsebéből előhúzott egy neki címzett borítékot: „Bertram Cody úr címén, Weald-ház, Dél-Weald, Sussex.”

- Úgy bánnak velem, mint egy igazi úrral - mondta, s volt benne igazság. - Mr. és Mrs. Codynál tökéletesebb úriemberrel, illetve úrihölgygel aligha találkozhat.

- Remek - jegyezte meg Richárd szkeptikusan. - Bocssásson meg ezekért a zavarba ejtő kérdésekért, de az én szótáramban nincs olyan fogalom, hogy valaki „jó útra tér”.

- Ebben bizonyára téved - felelte Tommy.

Martin felajánlotta neki, hogy elviszi, de Tommy nem

élt a lehetőséggel. A nyomozó visszahajtott Londonba, s nem kis bosszúságára félórával azután érkezett meg a könyvtárba, hogy a lány hazament.

Úgy vélte, késő van már ahhoz, hogy felkeresse Mr. Havelockot a Lincoln's Inn Fieldsben; az igazat megvallva, valahányszor eszébe jutott ez a megbízatás, kellemetlen érzése támadt. Már mindent eltervezett. Egy hónapot Németországban akart tölteni, mielőtt belefogott volna a maga elé tűzött munkába: könyvet készült írni *Tolvajok és módszereik* címmel, ami - úgy gondolta - kellemes elfoglaltság lesz a következő évre.

Dick, noha nem volt dúsgazdag, nagyon kedvező anyagi helyzetben volt. Sneed hatszámjegyű örökségről beszélt, ami majdnem igaz is volt, csak éppen a számjegyek dollárokat jelöltek, ugyanis néhai bácsikája Albertában dolgozott sikeres marhatenyésztő farmerként. Dick legfőképpen azért készült otthagyni a rendőrséget, mert előléptetés előtt állt, s nem érezte tisztességesnek, hogy elvegye a helyet olyan emberektől, akiknek, a rang fontosabb, mint neki. A rendőrségi munka szórakoztatta. Ez volt a hobbija és a foglalkozása, s eddig nem sokat tűnődött azon, milyen lenne az élet éneikül.

Éppen fordult volna be a kapuján, amikor egy hang megállította. Hátranézett, s látta, hogy az az ember közeledik felé nagy sietve az utca másik oldaláról, akitől aznap reggel vált el. Lew Pheeney általában a végtelenségig higgadt volt, most azonban alig tudta összeszedni magát.

- Van egy kis ideje, Dick? - kérdezte remegő hangon, amelyet Dick, emlékezete szerint, még sosem hallott tőle.

- Hogyne. Miért? Valami baj van?

- Nem tudom. - A férfi idegesen pásztázta végig tekintetével az utcát. - Követnek.

- Nem a rendőrség, arra esküszöm - mondta Dick.

- Rendőrség! - csattant fel a férfi türelmetlenül. - Azt hiszi, az izgatna? Nem, ez az a fickó... akiről beszéltem magának. Valami nem stimmel ezzel az üggyel. Dick, valamit eltitkoltam maga elől. Mialatt dolgoztam, láttam, hogy az a pasas előhúzott egy pisztolyt a farzsebéből s a kabátja zsebébe tette. Azt szorongatta mindvégig, amíg dolgoztam, s megfordult a fejemben, hogy ha sikerül kinyitnom azt az ajtót, nem érem meg, hogy átvegyem az ezresemet. Munka közben azt mondtam, hogy ki kell mennem, s amint kijutottam, leléptem. Valami üldözőbe vett, az isten tudja, mi lehetett, valami állatféle. És nem volt nálam pisztoly - ebben az országban sose hordok magammal, mert a bíró fejére olvassa az embernek.

Beszélgetés közben átmentek az előcsarnokon, s fel a lépcsőn Dörzsölt Dick lakásához, ahová a betörő - hívás nélkül - követte.

Dick Martin bevezette a férfit a dolgozószobájába, s becsukta az ajtót.

- Most pedig, Lew, halljam az igazat: mi volt az a kedd éjszakai meló?

Lew körülnézett a szobában, kibámult az ablakon, mindenhova nézett, csak Dickre nem. Azután:

- Egy sírt próbáltam feltörni! - mondta halkán.

4. FEJEZET

Egy percig csend volt. Dick a férfira meredt, alig akart hinni a fülének.

- Egy sírt próbált feltörni? - ismételte. - Akkor most üljön le, és szépen mondjon el mindent, Lew.

- Nem tehetem, még nem. Nagyon félek - mondta a másik makacsul. - Ez az ember maga a pokol, szíveseb-

ben találkozónék magával az ördöggel, mint hogy még egy olyan éjszakát végigcsináljak, mint az a keddi.

- Ki az az ember?

- Nem mondom meg - szólt a másik konokul. - Lehet, hogy a végén majd elárulom, de most nem. Ha találok valahol egy nyugodt helyet, akkor mindent leírok, legyen meg arra az esetre, ha... velem történik valami.

Nyilvánvalóan valami szokatlan izgalom munkált benne, s Dick - aki évek óta ismerte, Angliában is és Kanadában is - döbbenten látta, hogy ez az általában hidegvérű ember ilyen idegállapotba került.

Nem fogadta el a vacsorát, amit az öreg házvezetőnő felszolgált, csak whiskyt ivott szódával, s Dick Martin jobbnak látta, ha nem próbálja őt további kérdésekkel zaklatni.

- Miért nem marad itt éjszakára, hogy megírja a történetét? Nem fogom elkérni, de itt igazán biztonságban van.

Ez az ötlet, úgy látszik, már a férfi fejében is megfordult, mert azonnal ráállt, sőt Dicknek az volt az érzése, hogy eredetileg is ezt tervezte. A nyomozó már majdnem befejezte a vacsoráját, amikor a telefonhoz hívták.

- Mr. Martinnal beszélek?

Egy idegen hang érdeklődött.

- Igen - felelte Dick.

- Mr. Havelock vagyok. A rendőrfőnök-helyettes üzent nekem ma este, s arra számítottam, hogy felkeres az irodámban. El tudna jönni még ma?

Hangja sürgetően és izgatottan csengett.

- Igen, hogyne - mondta Dick. - Hol lakik?

- Acacia Road 907., St. John's Wood. Nagyon közel vagyok magához, taxival öt perc alatt ideér. Vacsorázott már? Tartottam tőle, hogy igen. Akkor átjön egy kávéra úgy negyedóra múlva?

Dick Martin beleegyezett, még mielőtt végiggondolta volna, hogy vendégét és furcsa történetét is figyelembe kell vennie.

Lew Pheeneý meghökkentő bejelentése megváltoztatta a terveit. De lehet, hogy kimondottan hasznos egyedül hagyni ezt az embert, hadd írja meg a történetét. Félrehívta a házvezetőnőjét, s elbocsátotta aznap éjszakára. Pheeneý zavartalanul írhatja a meséjét, ha egyedül marad a lakásban.

A férfi készségesen beleegyezett a javaslatába, úgy tűnt, valójában megkönnyebbült attól, hogy egyedül marad, s egy negyedórával később Mr. Martin már be is csengetett abba az impozáns házba, amely a St. John's Wood legszebb részén, egy egyholdas kert közepén állt. Idős inas vette el a botját és a kalapját, s bevezette a szolid, jó ízléssel berendezett ebédlőbe. Mr. Havelock alighanem műértő ember lehetett, mert a falon lógó négy kép közül az egyik - Dörzsölt Dick eltalálta - Corot volt, s a faragott kandalló fölött függő nagyméretű portré pedig minden kétséget kizáróan Rembrandt.

Az ügyvéd egyedül ült egy hosszú, politúrozott asztal végén, s vacsorázott. A könyökénél egy pohár vörös bor, szájában hosszú, vékony szivar. Ötven és hatvan közötti magas, meglehetősen szikár férfi volt. Homloka és állkapcsa erős és határozott, s acélszürke pofaszakála kissé vad megjelenést kölcsönzött neki. Dick azonnal megkedvelte, a szarukeretes szemüveg mögött ülő szempárt vonzónak találta.

- Mr. Martin? - Az ügyvéd félig felemelkedett, s odanyújtotta kemény szorítású csontos kezét. - Foglaljon helyet. Mit iszik? Van egy kis portóim, amelyet hercegeknek tartogattak. Walters, hozzon egy poharat Mr. Martinnak.

Hátradőlt a székében, ajkát összeszorította, s átható pillantással méregette a fiatalembert.

- Szóval maga nyomozó, igaz? - Ez Dicket aznap reggeli élményére emlékeztette, s elmosolyodott. - A rendőrfőnök-helyettes azt mondja, hogy holnap kilép a rendőrségtől, s valami hobbira van szüksége. Az ördögbe is, találok én magának hobbit, s ezzel egyúttal magamat is megkímélem egy csomó álmatlan éjszakától. Walters, szolgálja ki Mr. Martint, és tűnjön el. És senki ne zavarjon! Kapcsolja ki a telefont; senkinek sem vagyok itthon, akármilyen fontos is.

Amikor az ajtó becsukódott az inas után, Mr. Have-lock felállt, s nyugtalan járkálásba kezdett a szobában. Gyors, kapkodó, szinte sértően nyers modorban beszélt, vádlóan lökte oda a mondatokat.

- Ügyvéd vagyok, feltehetőleg ismeri a nevemet, jóllehet életemben nem dolgoztam rendőrbírószágon. Más bíróságon is csak ritkán fordulok meg. Cégekkel és hatóságokkal foglalkozom, s úgy fél tucat vagy talán egy tucat jótékonyági alapítványnak a vagyonkezelője vagyok. A Selford-vagyont is én kezelem. - Ezt bizonyos nyomatékkal mondta, annak reményében, hogy Dick megérti ennek a ténynek különös jelentőségét. - A Selford-vagyont is én kezelem - mondta ismét -, bár ne tenném. Az öreg Lord Selford - nem mintha valóban öreg lett volna, csak a bűnben meg a romlottságban volt nagy múltja; nevezzük inkább néhai Lord Selfordnak - engem jelölt ki vagyona kizárólagos kezelőjének, s rám bízta szerencsétlen gyermekét. A néhai Lord Selford nagyon kellemetlen, rossz természetű ember volt, félősrült, mint generációk óta a legtöbb Selford. Ismeri a Selford-kastélyt?

Dick elmosolyodott.

- Különös, hogy épp ma jártam a határán. Pedig ma

délutánig azt sem tudtam, hogy ez a hely létezik, s fogalmam sem volt Lord Selffordról. Ott lakik?

- Nem. - Havelock szavai pattogtak, szeme indulatosan villant elő szemüvege mögül. - Istenem, bárcsak ott lakna! De sehol sem lakik. Úgy értem, sehol sem lakik két-három napnál tovább. Ő a nomádok nomádja, az apjának fiatal korában ugyanilyen volt a természete. Pierce - egyébként ez a vezetékneve, de mindenki csak Pierce-nek hívja - már tíz éve városról városra, országról országra vándorol, két kézzel szórja a pénzt, amit meg is engedhet magának, mert van neki bőven, s csak a legritkább esetben tér vissza Angliába. Én négy éve nem láttam - mondta lassan.

- Elmondom önnek az egész történetet, Mr. Martin, hogy jobban megértse - folytatta. - Pierce hatéves volt, amikor Selford meghalt. Az anyja már nem élt, s különös módon közeli rokonai sem voltak. Selford egyetlen gyerek volt, a felesége is, így hát nem találtam nagybácsikat és nagynéniket, akikre átruházhattam volna a felelősséget. A fiú törékeny alkat volt, s amikor nyolcéves korában elküldtem egy előkészítő iskolába, hogy megszabaduljak a szegény kis nyomorulttól, nem telt el nap, hogy ne könyörgött volna levélben, hogy vegyem ki onnan. Végül találtam mellé egy magántanárt, akitől kapott valamiféle oktatást, de ahhoz nem volt elég jó, hogy felkészítse őt a cambridge-i felvételi vizsgára, így hát a tanárával együtt elküldtem külföldre utazgatni. Bár ne tettem volna! Az utazás rögeszméjévé vált: úgy rákapott, hogy azóta sem akarja abbahagyni. Négy évvel ezelőtt felkeresett Londonban. Épp útban volt Amerika felé, ahol közgazdaságtant tanult. Az a vad ötlete támadt, hogy ír egy könyvet. Manapság sokan élnek abban a tévhitben, hogy a többi embert érdeklik a visszaemlékezéseik.

Dick büntudatosan elvörösödött, de az ügyvéd folytatta, anélkül hogy tudomást vett volna a zavaráról.

- Aggódom a fiú sorsa miatt. Időről időre pénzt kér, s én időről időre jelentős összegeket küldök neki, amelyek természetesen megilletik, mert most már huszon-négy éves.

- A pénzügyi helyzete... - kezdte Dick.

- Teljesen szilárd, teljesen szilárd - mondta nyomatékosan Mr. Havelock. - Egyáltalán nem erről van szó. Engem az nyugtalanít, hogy a fiú ennyire kikerült az ellenőrzésem alól. Bármi történhet vele, a lehető legrosszabb társaságba keveredhet. - Rövid habozás után hozzátette: - És úgy érzem, kapcsolatba kell lépnem vele, nem közvetlenül, hanem egy harmadik személy révén. Más szóval, azt akarom, hogy jövő héten utazzék el Amerikába, s anélkül hogy elárulná, hogy én küldtem, ismerkedjen meg Lord Selforddal, aki egyébként Mr. John Pierce néven utazik. Nagyon gyorsan változtatja a helyét, s alaposan tájékozódnia kell, hogy megtudja, éppen hol van, mert nem ígérhetem, hogy olyan pontosan tudom tájékoztatni a hollétéről, ahogyan szeretném. Természetesen, ha az ön távollétében kapok tőle táviratot, azt azonnal továbbítom önnek. Találja meg Pierce-t, de semmi esetre se közölje az amerikai rendőrséggel, hogy érdeklődik utána, vagy hogy bármire gyanakszik. Csúppán annyit akarok megtudni, hogy nem lépett-e valakivel nemkívánatos kapcsolatba, a maga ura-e, s hogy a pénzt, amit küldök neki, a maga hasznára fordítja-e. Egyébként azt mondja, hogy jelentős számú részvényt vásárolt a világ különböző ipari konszernjeinél, s ezeknek egy része valóban a birtokomban van. Jó néhányról azonban nincs tudomásom, s amikor rákérdeztem, azt válaszolta, hogy biztonsággal letétbe helyezte őket egy dél-afrikai banknál. Azért kérem, hogy tartsa ezt az egészet titokban,

mert - meg fogja érteni - kímélni akarom őt a helyi hatóságok zaklatásától. És egész őszintén, nem szeretném, ha megtudná, hogy én küldtem önt. Nos, Mr. Martin, hogy tetszik a dolog?

Dick mosolygott.

- Egy nagyon kellemes vakáció benyomását kelti. Meddig fog tartani ez a macska-egér játék?

- Nem tudom, néhány hónapig vagy néhány hétig; minden azon múlik, mit tartalmaz majd a jelentése, amelyet egyébként közvetlenül nekem keű küldenie táviratilag. Teljes döntési jogom van, s én szabom meg a költség-határokat is, ezeken felül csinos tiszteletdíjat fizetek önnek.

Meglepően nagy összeget nevezett meg.

- Mikor akarja, hogy induljak?

Az ügyvéd elővett egy kis noteszt és megnézte a naptárát.

- Ma szerda van, el tud utazni jövő szerdán a Cunard-dal? Pierce jelenleg Bostonban van, de saját bevallása szerint New Yorkba készül, ahol a Commadore-ban fog lakni. Boston a kedvenc vadászterülete. - Megrándult a szája széle. - Azt hiszem, az amerikai függetlenségi háborúnak is akar szentelni egy fejezetet - mondta szárazon -, s Boston ideális terep a téma tanulmányozásához.

-Egyetlen kérdésem van - mondta Dick, s felállt, hogy induljon. - Van valami alapja azt feltételezni, hogy - amint mondja - Pierce nemkívánatos kapcsolatot létesített valakivel, más szóval, hogy elvett valakit feleségül, akit nem lett volna szabad?

- Semmi alapom sincs ezt feltételezni, csak a gyanú dolgozik bennem - mosolygott Mr. Havelock. - Ha összebarátkozik vele, s biztos vagyok benne, hogy ez egy kis erőfeszítéssel sikerülni fog, szeretném, ha bizonyos dolgokra rávenné. Először is, hogy térjen vissza Angliá-

ba, s foglalja el helyét a Lordok Házában. Ez nagyon fontos. Azután szeretném, ha bekapcsolódna a londoni társasági életbe, mert legfőbb ideje volna, hogy megnő-süljön, s ne az én fejemet fájdjtsa. A Selford-kastély teljesen tönkre fog menni, ha nem költözik bele valaki. Méltatlan egy ilyen gyönyörű régi házhoz, hogy gondnok kezére legyen bízva; különben is vissza kell jönnie, hogy itt temessék el - tette hozzá némi akasztófahumorról, de Dörzsölt Dick csak nyolc hónappal később értette meg ennek a viccnek a poénját.

A feladat, dr. Stalletti szavaival élve, különös és bizarr volt, de nem teljesen szokatlan. Dicknek legelőször az ütött szöget a fejébe, hogy milyen végtelenül egyszerű az egész. A megbízatás egy nagyszabású vakációval ért fel, s a Scotland Yard elhagyása feletti sajnálatát részben feledtette ez az ígéretes kilátás.

Ezen a nedves októberi estén kilenc órakor ért vissza az Acacia Roadra. Taxi nem akadt a láthatáron, fél mérföldet kellett gyalogolnia, mire fogott egyet a taxiállomáson. A lakásába belépve teljes sötétség fogadta, s legnagyobb meglepetésére Pheeney elment. A vacsora maradványai még az asztalon voltak - azt mondta a házvezetőnőjének, hogy ő fogja eltakarítani -, de a terítő egyik sarkát felhajtották, s a tiszta asztralészen vagy fél tucat írólap s egy töltőtoll hevert. Látszott, hogy Pheeney vissza akart jönni, s jöllehet Martin éjjel kettőig várt rá, nyoma sem volt a sírablónak. Pheeney tehát valami miatt meggondolta magát.

Másnap reggel fél tízkor Dick megjelent könyvével együtt a könyvtárban. Amikor belépett, a lány nevetve pillantott fel.

- Elismerem, hogy nevetség tárgyává váltam - szólalt meg Dick gyászos hangon. - Itt van a könyve. Egy

tudatlan külföldi vitte el, aki azt hitte, hogy a kölcsönzés csak amúgy vaktában történik.

A lány a könyvre meredt.

- Ön valóban csodálatos, Mr. Martin. Kérem, árulja el, hogyan csinálta.

- Pusztá következtetés - mondta derűsen Dick. - Tudtam, hogy az illető, aki elvitte, külföldi, mert maga elmondta. A címére is rájöttem valahogy, miután magától megkaptam; a könyvhöz pedig rendkívül bonyolult módon jutottam hozzá: visszakértem.

- Csodálatos! - sóhajtotta a lány, s együtt nevettek.

Ezután nem volt könnyű ürügyet találnia a további maradásra, Dicknek mégis sikerült, mígnem a lány világos célzást tett rá, hogy már csaknem egy órája feltartja. Szerencsére a Bellingham-könyvtár kölcsönzői nem voltak korán kelők, s a lány a délelőtti jelentős részét szabadon osztotta be magának.

- Jövő héten néhány hónapra külföldre utazom - mondta Dick jókedvűen - Nem is tudom, miért említtem magának, csak gondoltam, érdeklik a külföldi utazások.

A lány magában mosolygott.

- Maga a legnaivabb nyomozó, akivel életemben találkoztam! Tulajdonképpen életem első nyomozója! - tette hozzá. Majd, amikor látta, hogy zavarba hozta a másikat, szinte kedves lett: - Tudja, Mr. Martin, én nagyon jó nevelésben részesültem - a hangjából kicsendülő iróniától Dick, a lány kedvessége ellenére, összerezzent -, ami azt eredményezte, hogy riasztóan maradi vagyok. Nem tudom, van-e elképzelése arról, hetenként hány olyan férfival találkozom, akik a családi ügyeikkel próbálnak szórakoztatni. Nem akartam megbántani. - Mosolyogva fogadta a férfi tiltakozását.

-Nagyon bárdolatlan voltam, elnézését kérem - mondta Dick őszintén -, akárhogy gúnyolódik velem,

megérdemlőn. De mégiscsak természetes, hogy még egy egyszerű nyomozó is elmélyítené az ismeretségét valakivel, akinek az intelligenciája - ezt merem állítani, noha nem szeretném szűzies orcáját pirulásra készíteni - egyedülállóan vonzó.

- Akkor most halmozzuk el egymást bókokkal - felelt a lány, s az arcszíne egy kicsit élénkebb s szeme egy kicsit ragyogóbb lett. - Maga a világ legjobb detektívje, s ha bármit elveszítetek valaha, azonnal magáért üzenek.

- Akkor bizony hoppon marad - mondta Dick diadalmasan. - Ugyanis kilépek a rendőrségtől, és holnaptól a társadalom tiszteletre méltó tagja leszek, Miss...

A lány nem segítette ki.

Ekkor Dick leolvasta a lány arcáról, hogy az ebben a pillanatban értett meg valamit.

- Csak nem maga az az ember, akit Mr. Havelock a rokonom felkutatására küld?

- A rokona? - kérdezte Dick döbbenten. - Lord Selford a rokona?

A lány bólintott.

- A sokadik unokatestvérem. Apám a másod-unokatestvére volt. Egyik este anyám és én Mr. Havelockkal vacsoráztunk, s akkor mondta, hogy próbál keríteni valakit, aki felkutatja Selfordot.

- Találkozott vele valaha? - kérdezte Dick.

A lány megrázta a fejét.

- Nem, de az anyám ismerte még kisfiú korában. Azt hiszem, egyszer látta. Az apja rémséges ember volt. De, gondolom, Mr. Havelock elmondta magának. Jól sejtem, hogy maga indul a felkutatására?

Dick bólintott.

- Ezt a szomorú hírt próbáltam a tudomására hozni.

A *téte-á-téte* ebben a pillanatban megszakadt, egy

idős, zord hangú úriember - Dick feltevése szerint a titkár - érkezése miatt.

Dick Martin visszament a Scotland Yardra, hogy megkeresse Sneed kapitányt, - aki reggel, amikor telefonon kereste, nem volt bent. Sneed egyetlen szó nélkül hallgatta végig a Lew Pheeney éjjéli foglalatосkodásáról szóló, nem mindennapi történetet.

- Ez pont úgy hangzik, mint egy hazugság - mondta végül -, s minden, ami hazugságnak hangzik, általában az is. Miért nem maradt nálad Pheeney, ha ez a dolog nyomta a lelkiismeretét? És ki üldözte? Láttál valakit?

- Senkit - mondta Dick. - De az az ember félt, igazán félt.

- Hmm! - mondta Sneed, és csengetett,

Így szólt a belépő tisztviselőhöz:

- Küldjön ki valakit Pheeneyért, és hozassa be. Kérdezni akarok tőle néhány dolgot - mondta. Azután visszahívta a tisztviselőt. - Dick, te tudod a címét. Jobb, ha te mész, ásd elő a föld alól is!

- Ma tizenkettőkor lejár a szolgálati időm.

- Csak éjjélkor - jegyezte meg Sneed lakonikusan. - Indulás!

Lew Pheeney a Great Queen Streeten lakott, évek óta ugyanabban az albérletben; de a háziasszonya nem tudott felvilágosítást adni. Pheeney előző nap délután öt körül ment el hazulról, s azóta nem tért vissza. A betörő törzshelye egy kis klub volt, amelyet leginkább a törvény határán járó, kétes elemek látogattak. Pheeney ott sem volt - általában reggelizni tért be ide, meg azért, hogy megnézzze a postáját.

Dick beszélt valakivel, aki azt állította, hogy előző este találkozója volt Pheeneyvel, s éjjélig várt rá.

- Mit gondolnak, hol találom meg?

Itt azonban semmi felvilágosítást nem kapott. Dick

Martin foglalkozását legalább olyan jól ismerték, mint Lew Pheeneyét.

A sikertelen kutatásról jelentést tett Sneednek, aki most már nagyobb fontosságot tulajdonított az ügynek, mint Dick gondolta volna.

- Most már elhiszem ezt a sírablási históriát - mondta Sneed -, s valóban figyelemre méltó, hogy Lew ideges volt, mert általában csak egy földrengés tudta volna kihozni a békétűréséből. Nem lehet, hogy a te lakásodon van?

Amikor Dick hazaért, a lakást üresen találta. Házvezetőnője nem látta a vendéget azóta, nem is hallott felőle. A nyomozó bement a hálósobába, levette a felöltőjét, s a régi vadászkabátot akarta felvenni, amelyet íráshoz szokott viselni; még egy csomó jelentést be kellett fejeznie, mielőtt végleg elhagyja a Yardot.

A kabát nem lógott a szokásos helyén. Ekkor jutott eszébe: a házvezetőnője szólt neki, hogy a mahagóni akasztós szekrénybe tette, ahol négy öltönye szokott lógni.

Elfordította a szekrényajtó gombját, s kinyitotta az ajtót. Egy test zuhant rá, kis híján ledöntötte a lábáról, majd tompa puffanással elvágódott a padlón. Lew Pheeney holtteste volt.

5. FEJEZET

A Scotland Yard „öt fejese” benépesítette Dick Martin ebédlőjét, a sebtében előkerített orvos szakvéleményére vártak. Néhány perc múlva az orvos is belépett.

- Az első, felületes vizsgálat alapján csak annyit tudok - mondta -, hogy néhány órája halott, s vagy megfojtották, vagy eltörték a nyakcsigolyáját.

Dick magára kényszerített önuralma ellenére reszkett. Az elmúlt éjszakát abban a szobában töltötte, ahol a fényesre polírozott szekrényajtó mögött ez az irtózatossá titok rejtőzött.

- Dulakodásnak semmi nyoma, Martin? - kérdezte az egyik tiszt.

- A világon semmi - mondta Dick nyomatékosan. - Hajlok arra, hogy osszam a doktor véleményét: azt hiszem, valami súlyos tárggyal leütötték, amitől azonnal meghalt. De csak Isten a megmondhatója, hogyan juthattak be a lakásba.

Az éjszakai liftes lány kihallgatása sem hozott eredményt, mert nem emlékezett arra, hogy Dick távozása után bárki is bejött volna a lakásba.

A hat nyomozó aprólékosan átvizsgálta a tett színhelyét.

- Csupán egyetlen módon juthatott be - jelentette ki Sneed a vizsgálat végeztével -, a teakonyhán keresztül.

A konyha egyik ajtaja egy kis balkonra nyílt, amely mellett egy külső teherlift működött; Dick elmagyarázta, hogy a földszintről ezzel a kurbli csörlővel működtetett lifttel juttatják fel a kereskedők csomagjait az udvarra.

- Nem emlékszel, hogy be volt-e reteszelve a konyhaajtó? - kérdezte Sneed.

A felzaklatott fiatalember elmondta, hogy amióta tegnap este hazajött, nem járt a konyhában. Ám házvezetőnője, aki szívesen ott toporgott körülöttük, segítségükre sietett azzal a felvilágosítással, hogy amikor reggel megérkezett, az ajtót nyitva találta.

Dick lenézett az udvarra. A lakás hatvanlábnyira volt a földtől, s bár nem tűnt kizártnak, hogy a behatólag a teherlift kötelén mászott fel, ez meghaladta volna egy átlagos betörő képességeit.

- Azt nem árulta el Pheeney, hogy kitől félt? - kérdezte

Sneed, mikor a többi nyomozótiszt már visszament a parancsnokságra.

- Nem - ráta meg Dick a fejét. - Semmit sem mondott. Rettenetesen meg volt rémülve, s biztos vagyok benne, hogy minden szó igaz volt, amit elmondott: hogy megbízást kapott egy sír felnyitására, s hogy -meggyőződése szerint - az az ember, akitől a megbízást kapta, megölte volna, ha sikerül eleget tennie a feladatnak.

Dick aznap délelőtt elment a Lincoln's Inn Fieldsbe, s beszélt Mr. Havelockkal, aki az esti lapokból már értesült Lew furcsa történetéről, jóllehet a rendőrség a nyomozás idejére hírzárlatot rendelt el.

- Igen, tartok tőle, hogy ez keresztülhúzhatja a terveinket, de egy-két hét igazán nem számít, és ha a vizsgálat miatt maradnia kell, akkor későbbi határidőt tűzök ki. Bár az ügy bizonyos szempontból sürgős, de azért nem olyan nagyon.

A Yardon megtartott értekezleten olyan döntés született, hogy Dick a halottszemle befejeztével azonnal elhagyhatja Angliát - hacsak le nem tartóztatnak valakit -, azzal a feltétellel, hogy állandó kapcsolatban marad a parancsnoksággal, így - ha közben megtalálják a gyilkost - haza tud jönni, hogy vallomást tegyen a bíróság előtt. Erről a megállapodásról Mr. Havelockot is tájékoztatta.

A halottszemlét pénteken tartották, s miután Dick tanúvallomást tett, a tárgyalást meghatározatlan időre elnapolták. Szombaton tizenkét órakor Dick elhagyta Angliát, s megkezdődött a kalandos üldözés, amihez hasonló ember még nem próbált. Közben Dick nyomában - noha ezt nem tudhatta - mindvégig ott settenkedett a halál árnyéka.

6. FEJEZET

Amikor Dick Martin Angliát elhagyva nekivágott e különös kutatásnak, a Pheeney-gyilkosság kiemelkedő helyet foglalt el a lapok hasábjain, de nem kevésbé fontosat Dick gondolataiban. Az utazás során azonban gondolatait és képzeletét más dolgok foglalkoztatták, s amikor a meggyilkolt betörő emléke már egészen elhalványult, még mindig vele maradt egy folyton ránevető, szürke szempár képe, s egy halk, édes, incselkedő hang emléke.

Legalább annyi esze lett volna, hogy elutazása előtt megtudakolja a lány nevét, írhatott volna neki, vagy legalább képeslapokat küldhetett volna azokról a furcsa tájakról, amelyeken megfordult. Ám az indulás sietségében, amikor a Pheeney-ügy még amúgy is teljesen lekötötte, bár a kötelezően lefolytatandó nyomozásban hivatalosan nem vett részt - sem ideje, sem ürügye nem volt arra, hogy felkeresse a lányt. Feltehetően „a Bellingham-könyvtár szürke szemű, bájos hölgyének” címzésű levél eljutott volna a lányhoz, hacsak nem akadt az épületben még egy hölgy, akit a természet ilyen színű szemmel áldott meg. Persze (és ezt olyan komolyan fontolgatta, mintha valami értelmes ötletről lett volna szó) lehet, hogy ezzel megharagította volna a lányt.

Chicagóból küldött egy levelet a könyvtár titkárnak beiratkozási szándékáról, bár körülbelül akkora szüksége volt tudományos könyvekre, mint egy falka vadmacskára, de azt remélte, hogy a válaszlevélen talán meglátja a lány nevét; csak akkor jött rá, amikor már feladta a levelet, hogy mire a válasz Chicagóba ér, ő több ezer mérföldnyire lesz onnan, s átkozta magát az ostobaságáért.

Sneedtől persze nem kapott hírt, ezért kénytelen volt az útjába kerülni, kóbor angol lapokra hagyatkozni, hogy

megtudja a Pheeney-rejtély további fejleményeit. Úgy tűnt, hogy a rendőrség senkit sem tartóztatott le, s a bűnügyről szóló híradások a lapok eldugott zugaiban meghúzódó rövid bekezdésekké sorvadtak.

Épp Buenos Airesből érkezett Fokvárosba, ahol néhány nappal megint lekéste az emberét, amikor az első örömteli hírt kapta otthonról az utazás kezdete óta. Mr. Havelock táviratozott, hogy térjen azonnal haza, s ő boldogan szállt hajóra. Ezen a napon tette útja második fontos felfedezését, a Buenos Aires-i első felfedezés után.

Utazásai során egyetlenegyszer sem sikerült összekadnia azzal a lidércfényszerű lordocskával, aki után a fél világot bejárta, és az út már elveszítette számára kezdeti vonzerejét. Fokvárosból Madeiráig a tizenhárom napos utat egy időszakosan közlekedő gőzhajón tette meg, minthogy a postahajót négy nappal lekéste. Dick Martin, aki nem tanúsított érdeklődést sem a hajó fedélzetén divatos különböző sportágak, sem az utasok jellembeli sajátosságai, sem pedig a napi sorsjáték izgalmai iránt, életében nem unatkozott még annyit, mint az utazás tizenhárom napja alatt. Ám amikor a hajó megállt, hogy szemet vegyen fel, megtörtént a csoda. A gőzös már épp indulni készült, amikor egy csónak állt meg mellette; vagy fél tucat utas lépdelt felfelé a lépcsőn, s Dick egy pillanatig azt hitte, hogy álmodik.

Ő volt az! Semmi kétség! Millió ember közül is azonnal felismerte volna. A lány nem vette észre, s ő sem hívta fel magára a figyelmét. Most, hogy már úgymond egy fedél alatt voltak, s a lehetőség, amelyről annyit álmodozott, ilyen váratlanul előadódott, Dick különös módon szégyenlőssé vált, s csaknem az utazás utolsó napjáig kerülte a lányt.

Amikor végül összetalálkoztak, a lány maga volt a megtestesült tartózkodás.

- Ó, hogyne, tudtam, hogy itt van a hajón. Láttam a nevét az utaslistán - mondta a lány, s Dick olyan izgatott volt, hogy még csak meg sem sértődött a lány szemében bujkáló ugratásért.

- És miért nem szólt? - kérdezte érces hangon, mire a lány ismét csak mosolygott.

- Úgy gondoltam, hogy maga... üzleti úton van itt - mondta kajánul. - A stewardtól megtudtam, hogy az estéit javarészt a társalgóban tölti, s figyelni, hogyan kártyáznak a többiek. Kíváncsi voltam, mikor keresi fel a könyvtárat. Hiszen most már előfizető, vagy nem?

- Igen - felelte ügyefogyottan -, azt hiszem, az vagyok.

- Én tudom, hogy az, mert én írtam alá a jelentkezési lapját - mondta a lány.

- Ó, akkor maga... - Elhallgatott, várta, hogy a másik fejezze be a mondatot.

- Igen, én írtam alá a jelentkezését. - A lánynak egyetlen arcizma sem rándult.

- Hogy hívják? - Dick nyíltan feltette a kérdést.

- Lansdown a nevem, Sybil Lansdown.

- Persze, már emlékszem!

- Persze, látta a jelentkezési lapon, igaz?

A férfi bólintott.

- A jelentkezési lap „A címzett ismeretlen” jelzéssel érkezett vissza a könyvtárba! - folytatta a lány kíméletlenül.

- Sose gondoltam volna, hogy létezik valaki, aki olyan bolondot tud csinálni az emberből, mint maga - tiltakozott Dick nevetve. - Úgy értem, amilyen bolondot maga csinált belőlem - javította ki magát gyorsan.

Ezzel véget is ért a beszélgetésük - estig. Közhelyekről beszélgettek fel-alá sétálva a sötét fedélzeten, mígnem...

- Balra elől indulófény, uram - szólalt meg egy elfojtott hang fölöttük a hajóhídon.

A keskeny fedélzet korlátján kihajoló két alak a sötét tenger peremén felvillanó fényfoltot pillantott meg, amely azonnal ismét elenyészett.

- Ez világítótorony, ugye?

Dick lopva közelebb húzódott a lányhoz a széles korlát mentén.

- Indulófénynek hívják - magyarázta. - Nem tudom, miért, azt hiszem, a „búcsúfény” jobb elnevezés lenne.

Csend következett, aztán:

- Maga nem amerikai, ugye?

- Szokásaimat tekintve kanadai, születésem után angol vagyok; többnyire olyan vagyok, amilyenek az emberek akarnak. Egy közönséges hitehagyott.

Halkan felnevetett a sötétben.

- Azt hiszem, ez nem valami szép szó. Amikor Madeirán beszálltam, azon törtem a fejem, találkozom-e magával. Rengeteg csodabogár van ezen a hajón.

- Köszönöm, nagyon kedves - mondta Dick komoran, s a lány tiltakozott. Dick folytatta: - Olyan óceánjáró még nem létezett, amely ne lett volna tele mindenféle csodabogarakkal. Fizetek magának százmilliót, ha talál olyan postahajót, amelyen az utasok egy része nem nevezi „furcsa seregjeinek” a többieket. Nem, Miss Lansdown, nem maga sablonos. Az élet az. A legsablonosabb dolog, amit csak tehet az ember, az evés és az alvás. Próbáljon csak meg eredeti módon élni, s meglátja, milyen rövidnek bizonyul az élet. Van még egy furcsaságuk ezeknek a hajóknak: az ember csak akkor szánja rá magát, hogy szóba elegyedjen rokonszenvesnek tűnő útitársaival, amikor már csupán egy nap van hátra az útból. Hogy addig mit kezdenek magukkal, sose tudtam rájönni. Már öt napja elhagytuk Madeirát, s ma délutánig még egy szót sem váltottam magával. Itt a bizonyíték.

A lány kissé elhúzódott tőle és felegyenesedett.

- Most már, azt hiszem, le kell mennem - mondta. - Meglehetősen késő van, s holnap korán kell kelnünk...

- Valójában arra gondol - szólalt meg Dick nagyon gyengéden -, hogy a következő pillanatban megfogom a kezét, s megkérdem, nem lenne-e csodálatos így siklani a hullámokon a csillagos ég alatt, meg hasonlókat. De nem teszem. A szépség engem is vonz, beismerem. Tudom, hogy maga szép, mert semmi rendelleneset nem látok az arcán. - Hallotta, hogy a lány felnevet. - Ennyi röviden a szépség: amiben nincs semmi rendellenes. Ha vastag volna az orra, a szeme apró és hunyorgó, az arcszíne olyan vörös, mint a népsűrűséget jelző térképek, akkor a jó szívéért csodálnám, de eszembe sem jutna, hogy Kleopátrához hasonlítsam. Egyébként lefogadom, hogy rajta sem volt sok néznivaló.

- Ismét külföldre utazik? - A lány kevésbé zavarba ejtő témára terelte a beszélgetést, de sajnálta, hogy így kívánja a jó modor.

- Nem, Londonban maradok, a Clargate Gardensben. Ott van egy helyes kis lakásom; csak leül az ember bármelyik szoba közepére, s nyújtózkodás nélkül eléri a falakat. De épp elég az olyan ember számára, akinek nincsenek különösebb ambíciói. Az én koromban - szeptember tizennegyedikén leszek harmincéves, ne felejtsem el virágot küldeni - az ember beéri azzal, hogy letelepszik, s figyeli, hogyan alakul a világ sora. Szívesen megyek vissza. London a hatalmában tartja az embert, és amikor épp elege van belőle, olyan tejüvegszerű köd ereszkedik le rá, hogy ki sem lehet találni belőle.

A lány felsóhajtott.

- A mi lakásunk kisebb, mint a magáé. Madeira maga volt a paradicsom a Coram Streethez képest.

- Hány szám? - kérdezte Dick kertelés nélkül.
- Egy a sok közül - mosolygott a lány. - És most már valóban mennem kell. Jó éjszakát.

Dick nem kísérte el a kabinlejáróig, hanem a hajó oldalához lépett, ahonnan jól láthatta, hogyan siet végig a karcsú alak az elhagyott fedélzeten.

Azon tűnődött, mi hozhatta Madeirára a lányt, aki - sejtése szerint - nem tartozott azon szerencsések közé, akik megengedhetik maguknak, hogy - az angliai tél szeszélyeit elkerülendő - végigkövessék a tavaszi napfényegyenlőség útját. A lány sokkal csinosabb volt, mint ahogy emlékezetében élt, sápadt, keleti szépség: szürke szemének kissé ferde vágása keltette a keleties hatást, s arcbőre, amely - a sápadt nem is jó szó rá - halványabb volt, mint a rózsaszín. Talán muskátlipiros ajkától látszott úgy, mintha sápadt lenne. Sovány lett volna? Dick szerint nem. A sovány embereket általában törékenynek tartotta - a lány viszont hajlékony volt és rugalmas.

Maga is meglepődött azon, hogy mialatt végigballagott a fedélzeten, s betért a dohányzóba, a lány szépségét elemezgette magában. Bár már elmúlt tizenegy óra, minden asztalnál ültek, még hozzá a szokásos társaság. Oda ment az egyik sarokasztalhoz, s figyelte a játékot, mindaddig, míg az egyik nagydarab férfi - aki az ő érkezéséig a legkedélyesebb és legszerencsésebb játékos volt - néhány bosszús és szemrehányó pillantás után oda nem vágta a kártyáit.

- Megyek aludni - morogta, összeszedte, amit nyert, s felállt az asztaltól.

Megállt Dick előtt.

- Maga a múlt héten elnyert tőlem egy százaszt - mond-

ta. - Azt nekem vissza fogja fizetni, még mielőtt elhagyja a hajót.

- Egyben parancsolja vagy apróban? - kérdezte Martin udvariasan. - Vagy óhajt inkább egy csekket?

A nagydarab ember egy darabig semmit sem szólt, majd:

- Jöjjön ki - mondta.

Dick követte a gyengén megvilágított sétafedélzetre.

- Ide figyeljen, miszter, már jó ideje lesem az alkalmat, hogy megszólítsam; nem ismerem magát, bár az arca nagyon ismerősnek tűnik. Tíz éve működöm ezen a járaton, s egy kis versenyre szívesen kiállók, de túlzásokba azért ne essünk. Azt ugyanis ki nem állhatom, ha egy ilyen magafajta link tróger előkap egy csomag cinkelt kártyát, s azzal próbál megkopasztani. Világos?

- Magának tulajdonképpen az fáj, hogy nem tartottam be a hamiskártyások illemkódexét - mondta Dick. - Látta ezt már valaha?

Egy fémjelvényt húzott elő a zsebéből, mire a nagydarab ember aggódalmasan felhördült.

- Most nem vagyok jogosult ennek a viselésére, mert kiléptem a kanadai királyi rendőrségtől - mondta Dick Martin, s zsebre vágta a jelvényt. - Csak a régi szép idők emlékére hordom magamnál. Azt mondja, emlékszik rám? Nem véletlen. Nyolc tél múlt el azóta, hogy Montrealban elkaptam, amikor olyan bányarészvényeket árult, amelyekről egyetlen bánya sem tudott.

- Dick Martin... - A nagydarab ember egy nagy személység emlékét idézte fel magában.

Miután visszavonult a kabinjába, amelyet két cimborájával osztott meg, a nagydarab fickó letörölte a verejtékcseppeket a homlokáról, s rátért Dörzsölt Dick életrajzi adatainak ismertetésére.

- Ez az a fickó, aki felment Klondyke-ba, és ott kapta

el Harvey Wellst. Akkor bajuszt viselt, ezért nem ismer-tem rá. Kész életveszély a pofa. Az apja a Fort Stuart-i börtön igazgatója volt, és megengedte a kölyöknek, hogy ott tébláboljon a fiúk körül. Azt beszélik, mindent meg tud csinálni egy pakli kártyával, ami csak lehetséges, éppen csak dalra nem fakasztja. Joe Haldyt úgy kapta el, hogy a bizonyítékokat kilopta a zsebéből, pedig Joe-t igazán nem ejtették a feje lágyára.

Másnap reggel Mr. Martin mindkét kezében egy-egy bőrönddel jelent meg a Grál Kastélya nevű hajó pallójánál. Fiatalsága és fesztelensége feltűnt valakinek a Flack-bandából, aki palimadarakra lesve minden hajó érkezésénél jelen volt; a szélhámos mindjárt el is kapta barátját, a stewardot, az információk e kétlábon járó tárházát.

- Mr. Richard Martin versenyt fut az idővel; Argentínából érkezett Fokvárosba, Argentínába meg Peruból és Kínából, járt Új-Zélandon, Indiában, isten tudja, hol még.

- Pénze van?

A steward bizonytalankodott.

- Alighanem; az övé volt a hajó legjobb kabinja, s nem fukarkodott a borralalóval. Néhányan a fiúk közül beszálltak Fokvárosban, és át akarták rázni a bridzsbet, de ő túljárt az eszükön.

A Flack-banda puhatolózó tagja gúnyosan elvigyorgott.

- A kártyások elriasztják a palimadarakat - mondta azzal a megvetéssel, amellyel a szárazföldi tolvajok tengerjáró kollégáikat kezelik. - Ráadásul ezek a fokvárosi hajók túl kicsik, és mindenki mindenkit ismer. Egy kártyás éhen halna ezen a járaton. Na, viszlát, Harry.

Harry, a steward, közönyösen viszonzta a köszönést, s figyelte, hogyan siet vissza a fürkész leshelyére. Martin

sovány, barna arcán unott kifejezéssel várta a vámtiszt érkezését.

- Ugye, Mr. Martinhoz van szerencsém? - A szélhámosok előreküldött képviselője barátságos mosollyal nyújtott kezet. - Bursen vagyok, Fokvárosban már találkoztunk. Rendkívül örülök, hogy újra láthatom.

Kigyújtott keze nem talált fogadtatásra. A hideg kék szempár elgondolkodva méregette. A szélhámos jólöltözött volt: drága inget viselt, színarany cigarettatárcája feltűnően kikandikált mellényzsebéből.

- Találkoznunk kell a városban...

- A Wandsworth-börtönben, de az is lehet, hogy a Pentonville-ben - mondta Dick Martin lassan. - Na, tűnj el a pokolba, te amatőr hántás!

A férfinak leesett az álla.

- Eredj szépen vissza a papádhoz - Dick hosszú mutatóujját belemélyesztette a férfi mellényébe, s szavait ütemes fenyegető mozdulatokkal kísérte - vagy a drágalátos nénikédhez, akitől ezt a rossz dumát tanultad, és mondd meg neki, hogy a palimadaraknak felment az ázsiója Southamptonban.

- Nézze, barátom... - A kikötői szélhámos handabandázással próbálta leplezni a tényt, hogy immár elkerülhetetlenül visszavonulásra kényszerül.

- Ha most belerúgnálak a vízbe, csak a dolgomat szaporítanám. Na, lelépni!

A szélhámosok képviselője lelépett. Egy kicsit dühös volt, egy kicsit ijedt, szóval nagyon felkavarta a dolog, ezért tisztes távolságban maradt a barna képű férfitől, míg csak a vonata el nem indult.

- Samu legyenek, ha ez nem hekus - mondta, s a cigarettatárcájáért nyúlt, remélve, hogy egy jó virzsínia vigaszt nyújt a nagy izgalomra. A cigarettatárca azonban eltűnt!

Pontosan ugyanebben a pillanatban Mr. Martin elő-

húzta a cigarettatárcát tömött belső zsebéből, s a súlyát méregetve megállapította, hogy legalább tizenöt karátos, és sokat ér.

- Ritka szép tárca!

A vele szembe ülő lány, mintegy baráti gesztusként - ami nagyon jólesett Dick Martinnak -, a tárcáért nyúlt. Egyszerű szabású kosztümjében és kis kalapjában a lány most egész másképp hatott, újfajta bájt s új illatot árasztott.

- Igen, csinos darab - felelte higgadtan Dick -, egy barátomtól kaptam. Örül, hogy vége a szabadságának?

A lány elnyomott egy sóhajt, miközben visszaadta a tárcát.

- Bizonyos szempontból igen. Ez nem is volt igazi szabadság, és szörnyű sokba került. Ráadásul nem beszéltek portugálul, s ez megnehezítette a helyzetet.

Dick felvonta a szemöldökét.

- De hiszen a szállodákban mindenki beszél angolul - mondta, de a lány szomorkásán mosolygott.

- Csakhogy én nem szállodában laktam. Egy kis fogadóba szálltam, fent a hegyen, s azok az emberek, sajnos, csak portugálul tudtak. Egy lány akadt csak a penzióban, aki beszélt egy keveset angolul, ő sokat segített. Ahhoz képest, amennyit intéztem, akár otthon is maradhattam volna.

A férfi felnevetett.

- Akkor egy cipőben járunk. Én harmincezer mérföldön keresztül kergettem a nagy semmit!

A lány arcán különös mosoly jelent meg.

- Maga is egy kulcsot keresett? - kérdezte, mire a férfi nagy szemeket meresztett.

A lány kinyitotta a térdén nyugvó lakk bőrtáskát, s kivett belőle egy kis kartondobozt. Levette a tetejét, s egy különös alakú, lapos kulcs pottyant a tenyerébe. Úgy

nézett ki, mint egy túlméretezett wertheimkulcs, azzal a különbséggel, hogy ez nemcsak az egyik oldalán volt rovátkolt, hanem a bonyolult vágatok és kitüremkedések a másik oldalon is megismétlődtek.

- Ez aztán fura egy tárgy - mondta Dick. - Ezt kereste?

A lány bólintott.

- Igen, bár nem tudtam, hogy mindössze ennyi lesz az utazásom eredménye. Ami, ugye, egy kissé lehetetlenül hangzik. Arról van szó, hogy egy Silva nevű portugál kertész, aki ismerte az apámat, valaha az egyik rokonunk szolgálatában állt. Nem dicsekedtem még el vele, hogy Lord Selford a rokonom? Egyébként milyen?

- Megfoghatatlan, mint egy árnyék, csak még sötétebb - felelte. - Nem sikerült találkoznom vele.

A lány feltett egy kérdést, majd folytatta a történetet.

- Úgy három hónappal ezelőtt anyám kapott egy levelet. Egy pap írta, rettentő rossz angolsággal, s az állt benne, hogy Silva meghalt, s bocsánatunkat kéri mindazért, amit ellenünk elkövetett. Maradt utána valami, amit kizárólag a család valamelyik tagjának személyesen lehet átadni. Jól hangzik, mi?

Dick bólintott, s türelmetlenül várta a folytatást.

- Az természetesen fel sem merült, hogy anya vagy én utazzunk el, nincs nekünk ahhoz elég pénzünk, hogy tengeri utazásokra költhessünk. Ám a levél kézhezvételét követő napon kaptunk egy másik, Londonban feladott levelet, amely száz fontot s egy Madeiráig szóló retúrjegyet tartalmazott.

- És ki küldte?

- Nem tudom. Én mindenesetre elutaztam. Az öreg pap nagyon örült nekem; elmondta, hogy egy hónapon belül háromszor törtek be hozzá, s hogy meggyőződése szerint a betörők azt a kis csomagot keresték, amelyet

számomra tartogat. Valami komoly értékre számítottam, különösen miután megtudtam, hogy Senor Silva nagyon gazdag volt. Képzelteri, mit éreztem, amikor kinyitottam a dobozt, s megláttam benne - ezt a kulcsot.

Dick megforgatta a tenyerében.

- Ugye azt mondta, hogy Silva - kertész létére - gazdag volt. Bizonyára sokat keresett. Nem maradt utána valami írás?

- Semmi. Csalódott voltam, de egyben szórakoztatott a dolog. Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva a kulcsot a kabátom zsebébe tettem, s ez volt a szerencsém - vagy a pechem. Alig léptem ki a pap házából, amikor egy mellékutcából előbukkant egy ember, kikapta a kezemből a táskámat, s eltűnt, még mielőtt időm lehetett volna segítségért kiáltani. A táskában nem volt különösebb érték, de az egész nagyon megijesztett. Amikor felszálltam a hajóra, betettem a kulcsot egy borítékba, és odaadtam a hajópénztárosnak megőrzésre.

- Senki sem zaklatta a hajón?

A lány nyugodtan nevetett, mintha egy jó viccet hallana.

-Nem, hacsak nem nevezi „zaklatásnak” azt, hogy feltúrták a bőröndömet és felforgatták az ágyamat. Ez kétszer fordult elő Madeira és Southampton között. Meglehetősen romantikus, nem?

- Hát az! - mondta Dick, és mély lélegzetet vett. Ismét a kulcsra esett a pillantása. - Coram Street hányban lakik? - kérdezte.

A lány megmondta, még mielőtt észrevette volna, hogy milyen szemtelen a kérdés.

- Mire véli ezeket a furcsa eseményeket? - kérdezte a lány, miközben a férfi visszaadta neki a kartondobozt.

- Ez valóban nagyon furcsa. Talán valaki szeretné megszerezni azt a kulcsot.

A lány ezt a magyarázatot semmitmondónak találta.

Amikor a vonat befutott a Waterloo állomásra, még mindig azon tűnődött, mi készítette arra, hogy ennyire megnyíljon valaki előtt, akit jóformán nem is ismer. Egy kissé még rosszul is esett neki, hogy a férfi olyan felületesen búcsúzott el: épp csak odabiccentett neki, s már el is tűnt a peronon nyüzsgő utasok és azok barátai között.

Csomagját csak negyedórával később találta meg a poggyászkocsi környékén szerteszét heverő kofferek közt. Egy hordár hívott taxit, s ő épp borravalót adott neki, amikor egy férfi viharzott el mellette, s erősen megtaszította a karját, közben egy másik férfi a másik oldalról ütközött bele. A kezításkája kicsúszott a kezéből, s a földre esett. De még mielőtt lehajolhatott volna érte, egy harmadik férfi felkapta, s villámgyorsan átadta egy mögötte álló kis embernek. A tolvaj nekilendült, hogy futásnak eredjen, amikor egy kéz megragadta a gallérját, megrázta, s amikor a tolvaj védekezően felemelte a kezét, egy vasmarok állón vágta, s a földre terítette.

- Talpra, enyves markú, és mutasd, milyen táskára szól a fosztogatási engedélyed! - szólalt meg szigorúan Dick Martin.

7. FEJEZET

Másnap délelőtt tíz órakor Dick Martinjókedvűen lépett be a Lincoln's Inn Fieldsbe. Madarak csicseregtek a magas fákon, a park szinte megmártózott a sápadt, áprilisi napsütésben, Dick pedig boldog volt, annak ellenére, hogy közel harmincezer mérföldet utazott, s az út végén kudarcról kell beszámolnia.

A Havelock és Tsa. egy régi, Anna királynő korabeli házat foglalt el, amely egybeépült egy sor ugyancsak

korabeli házzal. Az ajtón lévő réztáblák sorozata arról adott hírt, hogy vagy tucatnyi cég bejegyzett irodája működik itt, ugyanis Mr. Havelock vállalati jogász volt, aki - bár a bíróság előtt sohasem jelent meg - számtalan virágzó cégnek szolgált felbecsülhetetlen értékű jogi tanácsokkal.

A nyomozóra természetesen számítottak, mert az előszobában ülő hivatalnok szívélyesen fogadta.

- Megmondom Mr. Havelocknak, hogy megérkezett - mondta, majd néhány másodperc múlva ismét megjelent, hogy bevezesse a világjárót főnöke magánszentélyébe.

Havelock épp egy levél utolsó sorait diktálta, amikor Dick Martin belépett, üdvözlésképpen rámosolygott, s fejével egy szék felé intett. Amikor befejezte a diktálást, és elküldte csúnyácska titkárnőjét, felállt hatalmas íróasztalától, s megtöltötte a pipáját.

- Tehát nem találkozott vele? - kérdezte.

- Nem, uram. Gyors voltam, de ő még gyorsabb. Aznap érkeztem meg Rióba, amikor ő továbbment. Három napra rá futottam be Fokvárosba, hogy ő elindult Beirába, azután pedig megkaptam a táviratát.

Havelock ünnepélyesen bólogatott, s fújta a füstöt.

- A kóbor gazfickó! - mondta. - Lehet, hogy Beirában összefutott volna vele. Még most is ott van.

Az íróasztalához lépve megnyomott egy csengőt, mire visszajött a titkárnője.

- Hozza be a Selford-dossziét, a legfrissebb anyagokkal - mondta, s megvárta, míg a lány visszatér egy nagy kék iratcsomóval. Kivett belőle egy táviratot és átnyújtotta látogatójának. Dick felolvasta:

„Havelock, London. Ki az a Martin nevű ember, aki a nyomomban van? Elküldtem a meghatalmazást.

Hagyjon békében. Augusztusban érkezem Londonba. -
PIERCE."

A táviratot Fokvárosban adták fel három nappal Dick odaérkezése előtt.

- Mást nem tehettem - mondta Havelock, s kézfejjével idegesen megdörzsölte az orrát. - Hallott róla valamit?

Dick felnevetett.

- Ez a fickó még életében nem maradt egy helyben annyi időre, hogy valaki megfigyelhesse - mondta. - Beszéltem hotelportásokkal és szállodai tisztviselőkkel, akik ezerféleképpen törték kerékbe az angol nyelvet, de egyik sem tudott róla semmit. Épp Fokvárosban volt, amikor az új főbiztos megérkezett Londonból.

- Nos - kérdezte Havelock kis szünet után -, mi köze ennek az egészhez?

- Semmi. - Újabb szünet következett, majd: - Maga mire gyanakszik? - kérdezte Dick.

Mr. Havelock összeszorította a száját.

- Nem tudom - ismerte be őszintén. - A legrosszabb esetben megnősült, vagy valamiképpen egy olyan hölgy hálójába került, akit nem akar hazahozni Angliába.

Dick elgondolkozva simogatta az állat.

- Sok levele van tőle? - S amikor a másik bólintott: - Láthatnám őket?

Kivette az irattartót Mr. Havelock kezéből, s átlapozta. A dosszié táviratokat, rövid leveleket s kurta utasításokat tartalmazott, amelyeket a lord a világ különböző pontjain adott fel, s nyilvánvalóan Havelock kérdéseire válaszolt bennük.

- Ezekről nem lesz okosabb. Van még egy-két dossziém, tele a leveleivel, ha meg akarja nézni őket.

Dick megrázta a fejét.

- Mindegyik az ő kézírása?

- Minden kétséget kizáróan. Fel sem merül, hogy valaki visszaél a nevével, ha netán erre gondol.

A nyomozó elfintorította az arcát, miközben visszaadta az iratcsomót.

- Bárcsak utolértem volna - mondta. - Szeretném látni, miféle pasas, bár magam is ismerek vagy tucatnyi fiatalembert, akiknek viszketni kezd a talpuk, mihelyt egy helyben ülnek. Sajnálom, Mr. Havelock, hogy nem voltam eredményesebb, de - mint már mondtam - ez a fickó olyan, mint a szélvész. Lehet, hogy később el fogom kérni az összes levelet, szeretném áttanulmányozni őket.

- Most is megnézheti őket, ha kívánja - mondta az ügyvéd, és már nyúlt is a csengőért.

A nyomozó megállította.

- Ami pedig az esetleges kapcsolatát illeti, afelől megnyugodhat. Selford egyedül volt New Yorkban, s egyedül volt San Franciscóban. Sanghajban sem várt rá senki, s végigkövettem egész Indián anélkül, hogy bármiféle hölgynek a nyomára bukkantam volna. Ha augusztusban visszajön, szeretnék találkozni vele.

- Fog is. - Mr. Havelock kesernyésen elmosolyodott.

- Feltéve, hogy le tudom kötni őt, míg maga ideér.

Dick hazament, fejében két fontos problémával s zsebében a szolgálataiért kapott, csinos összegű csekkel. Házvezetőnője, egy idős asszony, épp vásárolni volt, amikor hazaért. Tenyerébe temetett arccal leült az íróasztalához, amúgy is rendetlen haja rémesen összeborzolódtott, s végiggondolta élete utolsó hat, izgalmas hónapját, ám a felmerült kérdésre mégsem talált választ. Hirtelen magához húzta a telefont, s felhívta Havelockot.

- Elfelejtettem megkérdezni, hogy miért hívja magát Pierce-nek.

- Kicsoda? Ó, Selfordra gondol? Mert ez a neve: Pierce,

John Pierce. Elfelejtettem mondani, hogy gyűlöli a rangját. Vagy említettem volna? Nos, van valami elképzelése?

- Nincs - felelte Dörzsölt Dick, ami nem volt igaz, mert különböző elképzelései voltak.

Egy kivételével már az összes bőröndjét kipakolta, most ennek a tartalmát készült kiborítani az asztalra. Tele volt dokumentumokkal, szállodaszámlákkal s az utazása során készített jegyzetekkel; a bőrönd fenekén egy négyszögletes itatóspapír feküdt, amelyet óvatosan kivett, s a fény felé tartott. Egy boríték lenyomata volt látható rajta: „Mr. Bertram Cody, Weald-ház, Dél-Weald, Sussex.” Nem kellett felfrissítenie az emlékezetét, ugyanis erről a névről és címről feljegyzést készített. Az itatóspapírt a Buenos Aires-i Plaza Hotel egyik szobájában találta, amelyben - érkezése előtt negyvennyolc órával - a nyughatatlan Mr. Pierce lakott. Távozása után senki sem vette ki a szobát, mígnem Dick megkérte a szállodaigazgatót, hogy mutassa meg neki azt a lakosztályt, amelyben üldözöttje lakott.

Az italost elzárta íróasztala egyik fiókjába, majd bement a hálósobába, s jó ideig nézte magát a tükörben.

- És még te mered magad nyomozónak nevezni? - szegezte neki a kérdést tükörképének, közben az ajka megrándult. - Te szerencsétlen, nagyszájú tökfek!

A nap hátralevő részében egy új kártyatrükköt gyakorolt, amelyet az utazás alatt tanult; bonyolult művelet volt, amely abból állt, hogy le kellett emelni a kártyacsomó legfelső lapját, s visszacsúsztatni úgy, hogy épp a kilencedik legyen a pakliban. Stopperrel gyakorolt, míg végül sikerült a lapot a másodperc egy tizenötöd része alatt átcsúsztatnia. Elégedett volt magával. Amikor leszállt az alkony, kihozta a kocsiját a garázsból, s szép kényelmesen elhajtott dél felé.

8. FEJEZET

Mr. Bertram Cody kicsi, kellemes hangú, kopasz emberke volt, aki mindent többször elismételt. Neki öt perc kellett ahhoz, amit minden más ember három mondatban el tudott mondani. Ezzel a hibájával - ha egyáltalán hibának lehet nevezni - tökéletesen tisztában volt, s tréfálkozott is rajta.

Feltette aranykeretes szemüvegét, s összeszűkülten szemmel ismét a névkártyára pillantott:

MR. JOHN RENDLE
MELBOURNE
COLLINS STREET, 194.

A név semmit sem mondott Mr. Codynak. A nyolcvanas években ugyan ismert egy Rendle-t, egy nagy tekintélyű teakereskedőt, de az ismeretség oly távoli volt, hogy aligha látszott valószínűnek, hogy ő legyen az.

Épp egy kis zsebkönyvet tanulmányozott, amikor a látogatót bejelentették; a szattyánbőr kötésű zsebkönyvben a határidőnaplón és a feljegyzésekre szánt lapokon kívül még egy kis zsebecske is akadt a névkártyák számára, volt benne bélyegtartó tok és egy pici lapos pénztárca. Amikor az idegen belépett, Cody a keze ügyében lévő papírhalom alá csúsztatta a könyvecskét.

- Mr. Rendle - jelentette be egy kellemetlen női hang a szoba árnyékos részében lévő ajtó mellől, majd a félhomályból előlépett egy jóképű fiatalember, aki a világon semmi hasonlóságot sem mutatott a rég elfeledett teakereskedővel.

- Foglaljon helyet - mondta Mr. Cody barátságosan.
- Elnézését kérem a félhomályért, amelyben élek. A szemem már nem olyan jó, mint valaha, s a sugárzó fény

hatására fájni kezd. Ez a gondosan leányékolt asztali lámpa megfelelően kielégíti az igényeimet, ám a látogatóim számára kevésnek bizonyul a fénye. Szerencsére - ha meg tud bocsátani azért, ami esetleg udvariatlanságnak tűnhet az ön számára - legtöbb látogatómat nappal fogadom.

A látogató halványan elmosolyodott, ő a hatalmas, gazdagon berendezett könyvtárban uralkodó félhomályt egyáltalán nem találta lehangolónak. Kitapogatta a széket, amelynek helyét polírozott háttámlája árulta el, s leült.

- Elnézését kérem, Mr. Cody, hogy ilyenkor zavarom, de csak tegnap érkeztem a Moldáviával.

- Kínából - mormogta Mr. Cody.

- Ausztráliából, Colombóban átszálltam.

- A Moldavia a kolera kitörése miatt nem kötött ki Colombóban - szakította félbe Mr. Cody még mindig barátságosan.

A látogató nevetett.

- Épp ellenkezőleg, megállt Colombóban, s én vagy harminc utassal együtt beszálltam. A kolera kitörését azután jelentették be, hogy mi elhagytuk a kikötőt. Ön összetéveszti a Moldáviát a Moraniával, amely egy héttel később valóban nem köthetett ki.

Mr. Cody húsos arca elsötétült. Súlyos sebet kapott, méghozzá a legérzékenyebb pontján, ugyanis rosszul emlékezett egy tényre.

- Bocsánatot kérek - mondta fojtott és alázatos hangon. - Kénytelen vagyok beismerni, hogy tévedtem. Az tényleg a Morania volt - bocsánatot kérek! A Moldáviának sima útja volt?

- Nem, uram. Belekerültünk a számumba, amely elsodorta három csónakunkat...

- Két mentőcsónakot az orrból meg egy kuttert a

hátsó fedélzetről - bólintott Mr. Gody. - Egy indiai matrózuk meg is halt, elsodorták a felcsapó hullámok. Bocsásson meg, hogy félbeszakítottam, de mániákusan elolvasok mindent.

Itt rövid szünet állt be a beszélgetésben. Mr. Gody félrehajtott fejjel, várakozásteljesen hallgatott.

- Nos, talán...? - szólalt meg, szinte félénken.

A látogató ismét mosolygott.

- Egy különös dolog hozott ide - mondta. - Van egy kis farmom a Ten Mile Station közelében, közvetlenül az ön ottani birtoka mellett.

Mr. Cody komótosan bólintott. Számos tengerentúli országban voltak birtokai: jövedelmező befektetésnek bizonyultak.

- Jó okom van azt hinni, hogy arany található az ön birtokán - folytatta Rendié. - Ezt azért gondolom, mert végzettségemet tekintve mérnök vagyok, s van valami elképzelésem a metallurgiáról. Hat hónappal ezelőtt tettem egy felfedezést, amelyet - természetesen - nem akartam nyilvánosságra hozni addig, amíg nem voltam egészen biztos a dologban.

Ragyogó előadást tartott közzetörmelékekről és rétegfelbukkanásokról, amit Bertram Cody figyelmesen hallgatott, időnként bólintott egyet-egyet. Mr. Rendié beszéd közben kiterített az íróasztalra egy térképet, amely iránt Bertram Cody a legcsekélyebb érdeklődést sem tanúsította.

- Elméletem szerint innentől idáig húzódik egy telér...

Amikor vendége beszámolója végére ért, megszólalt Mr. Cody.

- Igen, tudom, hogy a Ten Mile Stationön arany van, ezt a mi ügynökünk derítette fel, s erről engem megfelelőképpen tájékoztatott, tehát az aggodalma Mr... izé... hm... Rendle, miszerint ő megtartotta volna magának

.. hogy is mondjam... titkot, nem megaiapozott. Igen, van arany. De nem számottevő mennyiségben. Erről már a sajtó is beszámolt, amit ön... természetesen nem tudhat. Mindazonáltal hálás vagyok önnek. Az ember természeténél fogva gyarló, s én roppantul örülök, hogy vette magának a fáradságot.

- Úgy tudom, hogy Lord Selfordtól vásárolta a birtokot - jelentette ki Mr. Rendie.

A kopasz ember hunyorogni kezdett, mintha éles fény vakította volna el a szemét.

- Az... izé... ügynökeitől: egy kiváló jogászirodától. Most hirtelen nem jut eszembe a neve. Tudja, őlordsága külföldön tartózkodik. Azt hiszem, elég nehéz utolérni.

- A tehetetlenség gesztusával tárta szét húsos kezét. - Nehéz ügy! Ez a fiatalember utazással tölti az életét. Az ügynökei hol Afrikából kapnak hírt felőle, hol a... hogy is mondják... az argentin pampákról ír levelet, hol Kínába küldenek utána pénzt, kalandos élete van, kedves fiatal barátom, csak épp kissé nyugtalanító lehet a... hogy is mondjam... rokonai számára, ha vannak egyáltalán rokonai. Nem vagyok benne biztos.

Megrázta a fejét és sóhajtott: majd, mintegy feleszmélve, mintha csak most vette volna észre, hogy zavaros monológjának hallgatója is van, felállt, s mindkét kezét kinyújtotta.

- Köszönöm, hogy eljött - sóhajtotta, s Mr. Rendie egyszerre két puha, meleg tenyér között találta a kezét.

- Köszönöm az érdeklődését. Az élet is szebb, ha ilyen önzetlen emberrel találkozunk.

- Hall néha róla? - kérdezte a látogató.

- Mármint... öööö... őlordságáról? Nem, nem! Ő azt sem tudja, hogy a világon vagyok. Ó, nem, dehogy! - Megragadta a látogató karját, s elkísérte az ajtóig. - Kocsival van? - Szinte hálás volt a vendégének, amiért

egy ilyen luxuscikk tulajdonosa. - örülök. Viharosnak
ígérkezik az éjszaka, meg késő is van. Fél tizenegy, ugye?
Kellemes utazást!

A főbejárat előtt állva megvárta, míg a koci hátsó
lámpáinak fénye eltűnik az ösvényt szegélyező rododend
ronbokrok sűrűjében, majd visszament a haliba.

A fekete selyembe öltözött testes, rideg asszony, akit
Dick Mr. Cody házvezetőnőjének hitt, követte férjét a
dolgozószobába, s becsukta az ajtót.

- Ez ki volt? - kérdezte. Sipítózó-siránkozó hangja
közönségességre vallott.

Mr. Cody visszament a súlyos íróasztal mögé, s ajkán
üdvözült mosollyal leereszkedett párnázott székébe.

- Dick Martinnak hívják - mondta -, rendőrnyo-
mozó.

Mrs. Cody arcából kifutott a vér.

- Uram Jézus! Nyomozó?! Bertie, minek jött ez ide?

Magánkívül volt, kövér, gyűrűkkel telerakott keze
reszketett, amint a szája elé kapta.

- Biztos vagy benne? - kérdezte elcsukló hangon.

Mr. Cody bólintott.

- Okos ember, csakhoggy én már vártam. Legalább
három fényképem van róla. Különös - suttogta maga elé
Mr. Cody. - Valóban különös.

A papírhalmaz alá csúsztatta a kezét a kis zsebköny-
vért s egyszerre elsápadt.

- Eltűnt... a könyvem és a kulcs... úristen! A kulcs!

Imbolyogva, mint a részeg, talpra állt, kétségbeesés és
rémület ült ki az arcára.

- Akkor tette, amikor kiterítette a térképet - motyogta
rekedten. - Megfeledkeztem róla, hogy a fickó gyakorlott
tolvaj. Csukd be azt a rohadt ajtót! Telefonálni akarok!

9. FEJEZET

Dick egy hathengeres kupét vezetett, amelynek karosszé-riája ugyan valaha jobb napokat látott, viszont a motorjának - Dick meggyőződése szerint - az egész világon nem volt párja. Dühödten hajlongó ablaktörlőivel s fehéren izzó nagy fényszóróival óvatosan hajtott végig a Portsmouth Roadon. Az eső zuhogott, s minthogy az egyik ablakát - épp azt, amerről az eső esett - mindig nyitva tartotta, vízhatlan esőkabátjának egyik ujja s részben válla is rövidesen nedvesfeketén csillogott.

- Coram Street 107. -mondogatta magában, s közben azon tűnődött, vajon miért kapcsolja össze Mr. Bertram Codynál tett eredményes látogatását ezzel a csinos lánnyal, akit nemigen tudott kivenni a fejéből.

Időnként a zsebéhez nyúlt, s megtapogatta a mélyén nyugvó lapos bőrkönyvecskét. A pénztárcarészben valami kemény lapult; először azt hitte, aprópénz, majd egyszerre megvilágosodott számára, hogy ennek a zsebkönyvnek az érintése idézte fel benne Sybil Lansdown alakját. Olyan gyorsan állította le a kocsit, hogy az átcsúszott az út másik oldalára, s hajszálon múlt, hogy nem az árokban kötött ki. Egyenesbe hozta az autót, majd meggyújtotta a belső világítást, s tanulmányozni kezdte a zsákmányt. Még mielőtt kinyitotta volna a kis pénztárca patentját, tudta, mit tartalmaz. Ám a tenyerében fekvő kulcs alakja és mérete váratlanul érte. Ugyanis a kulcs csaknem tökéletes másolata volt annak, amelyet Sybil Lansdown mutatott neki a vonaton, s amely pillanatnyilag a bankja széfjében pihent.

Dick halkán füttyentett magában, a könyvecskét visszatette a zsebébe, de a kulcsot a lába alatt lévő gumiszőnyeg alá csúsztatta. A vállalkozó szellemű úriember, aki komoly erőfeszítéseket tett s jelentős költségeket vállalt,

hogy megszerezze Sybil Lansdown kulcsát, nem fog visszariadni attól, hogy feltartóztatson egy kocsit.

Dick komoly tiszteletet kezdett érezni a kulcsok testvérisége iránt, s végre talált magának valami kalandos területet, amely jobban érdekelte kóborló nemesemberek üldözésénél. Eloltotta a belső világítást, s miközben ismét nekiindult az esőáztatta úton, rejtélyes felfedezését boncolgatta. Cody tagadta, hogy kapcsolatban áll ezzel a különös Selford lorddal - de miért? És mi lehet a kulcs jelentősége? Dick észrevette, hogy amikor belépett, a mézesmázos modorú férfiú egy könyvet dugott a papírai alá, s ő - pusztán huncutságból s a felfedezések iránti olthatatlan szerelmétől vezérelve - megragadta az első adódó alkalmat, hogy megszerezze a könyvecskét. Majd reggel összehasonlítja a két kulcsot.

Közben nem ártana, ha figyelmeztetné az útra összpontosítaná. Az előbb egy dübörgő teherautó majdnem leszorította az árokba, most meg - mikor még húsz mérföld út állt előtte - három piros lámpát pillantott meg; amikor a közvetlen közelükbe ért, lelassította a kocsit. A piros lámpákat sorban keresztbe állították az úton, mintha építés miatt le lenne zárva. Ám alig egy mérfölddel odább a teherautó mégis teljes sebességgel húzott el mellette, tehát át kellett jönnie a lezárt útszakaszon.

Kikukucskált a nyitott ablakon, s jobbra egy rozoga falat pillantott meg, amelynek a tetejét egészen belepte a borostyán. A reflektorok fényénél egy nyílást pillantott meg, ott lehetett a kapu. Mindezt egyetlen pillantással mérte fel, ezután az utat és a piros lámpákat vette szemügyre.

„Igen, igen” - mondta magában Dörzsölt Dick, eloltotta a kocsi összes lámpáit, s miután kivett valamit a farzsebéből, halkán kinyitotta az ajtót, kilépett az esőbe; egy darabig csak állt és hallgatózott.

Semmi sem hallatszott, csupán a szél suhogása, a zápor kopogása. Az út közepén maradván lassan odament a piros lámpákhoz, kézbe vette a középsőt, és alaposan megnézte. Nagyon régi volt, a piros festéket sebtében kenték rá az üvegre. A második újabbnak látszott, egészen másfajta volt, s a lámpaüveget ezen is piros festékkal vonták be. Ehhez hasonlított a harmadik is.

A középső lámpát az árokba hajította, jólesett a fülének az összetört üveg csörömpölése. Majd visszament a kocsijához, beült, berántotta az ajtót, s lábát az indítóra tette. A kis indítómotor felpörgött, de a gép nem mozgott. Ennek kell hogy legyen valami oka, gondolta, mert a kocsí meleg volt, s azelőtt sosem volt vele semmi baj. Ismét megpróbálta, de eredménytelenül; kiszállt, s hátrament, hogy belenézzen a benzintankba. De erre nem is volt szükség, hiszen a kis mutató jelezte, hogy „üres”.

„Igen, igen” - ismételte magában Dick, miközben lenézett a baj e nyilvánvaló okára.

Teletankolta a kocsit, mielőtt Mr. Codyhoz ment, ám a megbízható kis mutató határozottan az Ü-n állt, s amikor rácsapott a tankra, az megerősítésképpen üresen kongott.

Szaglászni kezdett: átható benzinszag lengte körül. Zseblámpája fényét a földre irányította, s megpillantott egy kis fémkupakot, felvette, s ekkor értette meg, mi is történt. A nedves úton opálos folt csillogott. Valaki levette a fémkupakot, és kiürítette a tankot, amíg ő a lámpákat vizsgálta. Visszarakta a légmentesen szigetelő, vízálló kupakot, amelyet csak franciakulccsal lehetett lecsavarni; de ő az előbb nem hallotta a két egymáshoz ütődő fémjellegzetes hangját. Tartalék üzemanyagot nem hordott magával, tehát itt reked a segítség halvány reménye nélkül, hacsak...

A kapu felé világított a lámpájával. A kapu egyik

sarokvasa törött volt, a korhadt szerkezet részegen támaszkodott neki az egyik babérfának. Eddig fel sem merült benne a gondolat, hogy a Bitó-lak közelébe jutott. De most felismerte a helyet.

Égő zseblámpával végigsietett a hosszú fason. Mindkét oldalon szabadon nőtt sűrű bokrok dzsungele burjánzott, kertész nem viselte gondjukat. A nyárfák magasban összeérő ágai ívet alkottak. Lámpájával egyik oldalról a másikra világítva haladt előre a homályos úton. Hirtelen megállt. A sövény árnyékában egy hosszú, keskeny gödröt pillantott meg. A közelmúltban áshatták, s - becslése szerint - hat láb mély lehetett.

„Ez pont olyan, mint egy sír.” Összeborzadt, s továbbment a szögletes, csúnya házhoz, amelyről tucatnyi helyen lemállott a vakolat, látni engedve az alatta lévő csupasz téglákat. A bejáratot egy magas, keskeny ajtó képezte, amelynek tetején a kis fa boltívet két, a téglába beépített vasrúd tartotta - ezeket Dick alaposan szemügyre vette. Életnek semmi jele, kutyaugatás sem hallatszott. A ház halott volt - és áradt belőle a rothadás szaga.

Várt egy keveset, mielőtt felment volna a két lépcsőfokon, amelyek tetejéről elérte a kopogtatót. Amikor a koppantó lesújtott, hallotta, hogyan visszhangzik végig a hangja az előszobán. Ha semmit sem tudna a helyről, könnyűszerrel azt hihetne, hogy üres a ház, gondolta, amikor nem érkezett válasz. Ismét kopogtatott. Néhány perc múlva lépések zaját hallotta, rozsdás kulcs csikorodt a zárban, s megcsörrent a biztonsági lánc. Az ajtó egy lábnyira kinyílt, s Dick lámpájának fénykörében hosszúkás, pergamenszerű arc jelent meg fekete szakáll keretében.

Ez a látvány úgy meglepte Dicket, hogy - jóllehet számított rá - majd elejtette a lámpáját.

- Ki az? Mi az? - kérdezte egy ingerült hang. - Hogy?

Elfolyt a benzinje? Ó! Ez kellemetlen. Igen, tudok adni egy keveset, de csak ha megfizeti. Nem engedhetem meg magamnak, hogy ingyen adjak bármit is.

Nem adta jelét, hogy felismerte volna látogatóját, de szélesebbre nyitotta az ajtót; Dick belépett a haliba, s szemtől szembe került azzal az emberrel, aki egyszer már bevezette ide. Dr. Stallettin leírhatatlanul mocskos fekete overall volt, derekán övvel. Lábán elnyűtt, repedezett, házilagosan megfoltozott orosz csizmát viselt. Gallérja nem volt. Dicknek először az tűnt fel, hogy ez a fura alak valószínűleg nem mosakodott azóta, hogy legutoljára találkoztak. Nagy, erős kezébe szinte beleivódott a szenny, körmei karmokra emlékeztettek. A kezében lévő kis olajlámpa fényénél Martin meglátta a hall gazdag berendezését. A szőnyeg vastag volt, s majdnem egészen új, a bársony faliszőnyegek, a damaszkárpitozású aranyozott székek és ülőkék rengeteg pénzbe kerülhettek. A plafonról ezüstkaros csillár lógott, s ha tucatnyi elektromos gyertyaégője égett, fényárba borította a helyiséget. De itt, éppúgy, mint a folyosón, mindent ujjnyi vastagon belepett a por. A vastag szőnyegből kis porfelhők szálltak fel, amikor keresztülment rajta.

- Várjon meg itt. Hozok magának benzint, egy shilling tíz penny egy gallon.

Dick várt, figyelte vendéglátója távolodó lépteinek tompa koppanását. Alaposan szemügyre vette a szobát. Semmi sem volt benne, ami ennek a furcsa, tisztátalan embernek akár a jellemére, akár a foglalkozására utalt volna.

Dick egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a férfi közeledik, a két fémkanna összekoccant, amikor letette őket, s megjelent furcsa jótevője kezét porolgatva.

- Négy gallon benzin a legjobb fajtából.

A férfi viselkedése alapján látogatója akár vadidegen

is lehetett volna, Dick mégis biztos volt benne, hogy felismerte; s a szakállas ember mintha kitalálta volna látogatója gondolatát, kissé fontoskodva bejelentette:

- Professzor Stalletti vagyok. Azt hiszem, már találkoztunk. Valami könyv miatt jött.

- Úgy van, professzor úr. - Dick résen volt, valahol legbelül egy figyelmeztető hang állandóan óvatosságra intette.

- Maga, ugye, hallott rólam? E név ismert tudományos körökben. Hát jöjjön, jöjjön, barátom, fizesse ki, amivel tartozik, és távozzék.

- Hálás vagyok önnek, professzor úr - mondta Dick mesterkélt udvariassággal. - Itt van tíz shilling, a visszajáró pénzen nem fogunk vitatkozni.

Legnagyobb meglepetésére a szakállas ember elégedett vigyorgással vágta zsebre a bankjegyet. Egyáltalán nem szégyellte, hogy hasznot csinált az üzleten.

Odalépett a bejárati ajtóhoz, kinyitotta, Dick követte, oldalazva lépett ki az ajtón, s közben nem vette le tekintetét ennek a különös férfinak az arcáról. A professzor kinyitotta a száját, mintha mondani akarna még valamit, de meggondolta magát, s becsapta az ajtót látogatója orra előtt. E pillanatban, valahonnan a házból, a vak ablakok mögül rettegéstől áthatott, iszonyú üvöltés hallatszott, hogy a nyomozó ereiben megfagyott a vér. A sikoly szaggatott nyöszörgésbe csapott át, majd lassan az is elhalt.

Dick Martinnak hideg veríték gyöngyözött a homlokán, s egy pillanatig megfordult a fejében, hogy újra behatol a házba és magyarázatot követel. De azután belátta, hogy ez értelmetlen lépés volna, így inkább mindkét kezébe fogott egy-egy kannát, s elindult vissza az ösvényen. Gumitalpú cipőt viselt, így lépteivel nem vagy csak alig okozott zajt, s ennek örült, mert most a fülére

kellett hagyatkoznia. Minthogy mindkét keze tele volt, a lámpáját nem tudta használni.

Épp elhaladt a sövény oldalában tátongó gödör mellett, amikor érzékeny fülével valami mozgást észlelt a háta mögött. Az alig hallható neszt a kopogó esőben csupán az ő kifinomult hallása volt képes észlelni. Nem az ágak zörrentek - képtelenség leírni, milyen is volt az a hang a koromfekete sötétségben. Most tisztábban hallotta. Tőle jobbra megreccsent egy gally. Ekkor megpillantotta a rá leselkedő veszélyt, s kiejtette kezéből a kannákat. Nem volt ideje a pisztolyához kapni, máris egy meztelen, csupasz, iszonytató valami szorításában érezte magát.

Irtóztató meztelen karok fonódtak a válla köré, egy hatalmas kéz kapkodott az arca felé, s ő vakon lecsapott a csupasz torzóra, amelynek úgy dagadoztak az izmai, hogy Dick hiábavaló erőpocsékolásnak érezte az ütését. Hirtelen emberfeletti erőfeszítéssel kirántotta magát a szorításból, mindkét kezével megragadta az irtóztató kart, előrehajolt, s átlendítette támadóját a feje fölött. Tompa puffanás hallatszott, majd nyögés, emberinek nem nevezhető, bugyborékoló hangú, hátborzongató zokogás. Dick számára a következő másodperc egy töredéke elég volt, hogy előrántsa s kibiztosítsa pisztolyát.

- Maradj csak ott barátom, ahol vagy - lihegte. - Hadd nézzelek meg.

Felkapta leejtett elemlámpáját, s fényét a földre irányította. Nem volt ott senki. Jobbra-balra pásztázott, de támadójának még a nyomát sem sikerült felfedeznie. A háta mögé került volna? Megfordult, a ház felé irányította a fénycsóvát, s ekkor pillantotta meg a bokrok között épp eltűnő óriási alakot, aki egy ágyékkötőtől eltekintve teljesen meztelen volt.

- A betyár mindenségit! - lihegte Martin, s egy másod-

percet sem vesztegetett tovább, megtöltötte az üres benzintankot, s beindította a motort.

A London felé vezető úton gondolatait teljesen lekötötte a rejtélyes dr. Stalletti meg a frissen ásott gödör, amelyet - most már nem volt semmi kétsége - neki szántak.

10. FEJEZET

Mr. Cody nem rajongott a hosszú sétáért, ráadásul meglehetősen félős volt; különben gyalog is megtehetné volna a Bitó-lakhoz vezető hat mérföldes utat ezen a sötét, szeles éjszakán. Ám sofőrje heves tiltakozása ellenére inkább előhozatta a kocsit, amellyel úgy százyardnyira megközelítették a házat.

- Tolass be arra a földútra, kapcsold ki a lámpákat, s ne mozdulj innen, amíg vissza nem jövök.

Mr. Tom Cawler morgott valamit az orra alatt.

- De ne maradjon sokáig! - mondta. - Különben mi az ábra, Cody? Miért nem mondta neki, hogy jöjjön át?

- Törődj a magad dolgával! - csattant fel a kis ember, s eltűnt a sötétségben.

Nem sokkal egy óra után érte el a házat, tapogatózva haladt előre a sötét úton. Egyszer, amikor előrenyújtotta botját, hogy kitapintsa vele az utat, a bot kis híján kiesett a kezéből. Ha rátámaszkodott volna, meg sem áll a sövény mellé ásott gödör fenekéig.

Nem kopogott az ajtón, hanem félig megkerülte a házat, s megkocogtatta a sötét ablakok egyikét; mire visszaért, a bejárati ajtót már nyitva találta, s Stalletti a hallban várt rá.

- Ó, maga az! Milyen furcsa itt látni önt ebben a

szokatlan órában! Jöjjön be, drága barátom. Megkaptam a telefonüzenetét, de sajnós, nem volt szerencsém.

- Elmenekült? - kérdezte rémülten a másik.

Dr. Stalletti vállat vont, s hosszú szakáilát simogatta.

- A sors keze! - mondta. - Különben... itt lenne, nagyon közel. Magam raktam ki a lámpákat az útra, magam eresztettem ki a benzinét, s visszaértem a házba, még mielőtt ideért volna. A helyzet rendkívüli és figyelemre méltó volt. Ezen az egyetlen lapon múlt az élete. - Egy piszkos, zsíros kártyalapot tartott a kezében. Épp pasziánszozott, amikor kopogtak. - Egyetlen szem volt csak gyenge a láncban, de elpattant.

Cody a megfélemlített ember pillantásával nézett körül a hallban.

- És most mi lesz? - kérdezte suttogva.

A doktor ismét megvonta a vállát.

- A rendőrség előbb-utóbb megjelenik, és át fogják kutatni a házamat. De mit számít? Pár törvényesen megölt patkányon kívül úgysem találnak semmit.

- De megpróbálta...? - Cody nem fejezte be a kérdést.

- Küldtem utána valakit, de az a kétbalkezes idióta eltolta a dolgot. Hiába, drága barátom, az izmokat csak az értelem rovására lehet fejleszteni. Nem jön beljebb?

Mutatta az utat a dolgozószobájába. Ellenszenves holmijait eltakarította az íróasztalról, amelyet most félig beborított egy csomag kártya.

- Először is meg tudja mondani nekem, ki ez az ember? Már korábban is láttam. Idejött, és valami könyv felől kérdezősködött. Ez aznap történt, amikor a sofőrje itt járt. Úgy tűnik, hogy ismerem, és mégsem ismerem.

Cody megnedvesítette kiszáradt ajkát, fáradt arca sápadt és elgyötört volt.

- Ez az az ember, akit Havelock Selford után küldött

- motyogta, mire a doktornak felszaladt a szemöldöke.

- Igen? Milyen különös és bizarr! Tehát ő az az úriember, akit a bölcs ügyvéd elküldött, hogy keresse meg Selfordot!

Nevetni kezdett, nevetése a pergamen csörgésére emlékeztetett.

- Hát ez még viccnek is jó! A jó öreg Havelock! Hogy milyen okos ember! És - kérdezte ravasz-kacsintással - megtalálta barátunk a lordot? Nem? Hát ez figyelemre méltó! Talán nem volt elég gyors! Talán vonattal ment, amikor repülővel kellett volna.

Letelepedett az asztalához, piszkos ujjáival dobszólót rögtönzött az asztal lapján.

- Mit óhajt, kedves barátom? - kérdezte tekintetét a másikkra szegezve.

- Egy kis pénzt - mondta Cody mogorván.

A doktor szó nélkül lehajolt, kinyitotta íróasztala egyik kulcsra zárt fiókját, kivett belőle egy ütött-kopott pénzeskazettát, s előhúzott egy vastag köteg pénzt.

- Most kevesebb embert kell fizetnem - mondta. - Ezért magának több jut. Ha meghalok, jól jár.

- Ne beszéljünk a halálról. - A kis ember megborzongott, reszkető kezével kopasz fejét simogatta. - Ilyesmit egyikünk sem akar; már így is eléggé eltávolodtunk az elképzelésünktől, ami eredetileg jó volt. Ha maga életeket olt ki...

- Miért, megtettem?

- Hát megtette? - kérdezte Cody, és várt.

A doktor vörös szája torz mosolyra húzódott.

- Hát volt egy bizonyos Mr. Pheeney - mondta óvatosan. - Így hívták? Ő bizony meghalt, de azt hiszem, az öngyilkosság lehetett.

Újra felnyerített.

- Nem szeretem azokat az embereket, akik rendőrök-höz szaladgálnak. Ez nem tesz jót az üzletnek, mert a

rendőröknek nincs fantáziájuk. Képzelje csak el, ha én elmennék a rendőrségre - félig lezárt szemhéja alól figyelte a másikat -, és vallomást tennék, az milyen katasztrófa lenne!

A kis ember reszketve talpra ugrott.

- Azt úgysem meri megtenni! - mondta rekedten. - Azt úgysem meri!

Stalletti ismét megvonta csontos vállát,

- Miért is maradok itt ebben a hideg és szörnyű országban - kérdezte -, amikor ott üldögélhetnék gyönyörű firenzei villám *patió*-ján. Ott semmi dolgom sem lenne ezekkel az ostoba rendőrökkel.

Hirtelen elhallgatott, s csendet parancsolóan felemelte a mutatóját. Cody nem vette észre a bezsaluzott ablaktáblák mögötti halk neszezést, de a doktor kétszer is hallotta.

- Valaki van odakint - suttogta.

- Ő...?

Stalletti megrázta a fejét.

- Nem, ez nem Beppo... - Szája szélesre húzódott, ahogy kimondta a szót, mintha a világ legjobb viccén mulatna. - Várjon.

Hangtalanul keresztülment a szobán, s eltűnt a homályos folyosón. Cody hallotta, hogy egy ajtó halkán bezárul, azután sokáig kellett várnia, míg a másik visszatért. Hunyorgott, mintha a fényre való visszatérés sértené a szemét, de Cody már máskor is látta őt ilyen állapotban, s tudta, hogy ebben a furcsa, hátborzongató emberben ilyenkor szokatlan érzelmek munkálnak.

A kezében tartott valamit, ami egy gumitartozékkal felszerelt telefonkagylóhoz hasonlított.

- Valaki hallgatózott az ablaknál, barátom. Hármat találhat, hogy ki volt... Mondja, nem kocsivaljött véletlenül?

- Gyalog jöttem - vetette oda kurtán a másik.
- A maga kiváló sofőrjét nagyon gyötri a kíváncsiság.
- Megmondtam, hogy gyalog jöttem. Nem jött velem sofőr.

- Gyalogolni ő is tud. Ez micsoda?

Kivett a zsebéből egy sapkát, és az asztalra tette.

- Ezt felismeri, nem?

Cody megrázta a fejét.

- Levette, amikor felhelyezte a fejhallgatót. A mikrofont nem találtam. De hallgatózott, az egyszer biztos.

- Ki volt az? Cawler nem lehetett - mondta Cody megrettenve. - Ő a feleségem unokaöccse.

- És rajong a nagynénjéért? - kérdezte a doktor gúnyos vigyorral.

Kifordította a sapkát és elolvasta benne a boltos nevét.

- Milyen különös lenne, ha kiderülne, hogy egy kémét fogadott be a házába.

- De hogy volna ez lehetséges? - vágott vissza a másik hevesen. - Maga ugyanannyit tud Cawlerről, mint én.

- És maga mit tud róla? Semmit, azon kívül, hogy tolvaj, aki kocsikat lop, s a rendőrség állandóan rajta tartja a szemét. Amikor itt járt ez a maga barátja, ez a Martini - vagy Martinnak hívják? -, kiderült, hogy ismeri a maga Cawlerét; ez kompromittáló rám nézve.

Ekkor Cody halk, komoly hangon beszélni kezdett, s a szakállas ember előbb megvető közönnyel, majd egyre fokozódó érdeklődéssel hallgatta.

- Kár, hogy az én Beppóm nem volt odakinn. Biztosra kellett volna mennünk - mondta végül.

Mr. Cody elgyalogolt addig a helyig, ahol a kocsiját hagyta. A sofőr az ülésen szunyókált, de főnöke hangja felébresztette.

- Cawler, végig a kocsi közelében maradtál? Nem jöttél utánam?

- Miért gyalogolnék, amikor kocsikázhatok? - morogta a férfi. - Hát persze hogy végig itt voltam. Miért? Csak nem követte valaki?

- Ha a bolondját járatod velem, barátocskám, meg fogod bánni.

- Még sose bántam meg semmit, amit tettem - mondta a másik hűvösen. - Szálljon be, esik.

A főútra irányította a kocsit, s nyaktörő tempóban vezetett vissza a Weald-házba. A gyorshajtás egyike volt azon dolgoknak, amelyektől Mr. Cody rettegett, s a sofőrje csak úgy tudott időnként bosszút állni, ha olyasmit csinált, amit a gazdája nem bírt. A kis ember dühtől tájékozva pattant ki a kocsijából, de a sofőr rezzenetlen arccal fogadta vad kirohanását.

- Megjátszod itt magad, mert azt hiszed, hogy nélkülözhetetlen vagy, te senkiházi, te...!

De a koci már elindult a garázs felé. Az ilyen vitákban Tommy Cawler még arra sem méltatta a főnökét, hogy visszavágjon.

11. FEJEZET

Másnap reggel Mr. Havelock még alig ért be az irodájába, amikor Dick is megjelent. Az úriember csodálkozva vonta fel bozontos szemöldökét a látogató láttán.

- Egy vallomással tartozom, Mr. Havelock - kezdte.

- Ez elég baljóslatúan hangzik - mondta a jogász mosolyogva.

- Lehet, hogy még annál is baljóslatúbb, mint ahogyan hangzik - felelte Dick -, valamit elmulasztottam elárulni önnek, valamit, amiről tudnia kell.

Röviden elmondta a Buenos Aires-i szállodában talált itatóspapír történetét.

- Lord Selford, úgy látszik, kapcsolatban áll ezzel az emberrel. Minthogy nem tudtam biztosan, hogy állnak a dolgok, s mi húzódik Selford Angliából való eltűnésének hátterében, vettem magamnak a fáradságot, hogy utánajárjak a dolognak.

- Mr. Bertram Cody? - vonta össze Havelock a homlokát. - Ismerősen hangzik a neve.

- Talán emlékszik az ausztráliai birtok eladására...

Havelock arca felderült.

- Hát persze, ez az! - mondta. - Rebesgették, hogy arany van a birtokon. Olvastam a *Times*-ban. Cody, hát persze! De ő nem ismeri Lord Selfordot.

- Akkor miért írna neki Selford?

- Lehet, hogy ő írt először őlordságának - vetette fel Havelock, akit láthatóan felzaklatott a dolog. - És megkérdezte tőle, hogy ismeri-e fiatal barátunkat?

Dick bólintott.

- Tagadja, hogy ismerné vagy levelezésben állna vele, ami számomra elég furcsán hangzik. Látott már valaha ilyesmit?

Letette az asztalra a doktor íróasztaláról elhozott zsebkönyvet, kinyitotta, s megmutatta a kulcsot. Mr. Havelock kézbe vette, s kíváncsian vizsgálgatta.

- Ez aztán furcsa egy tárgy. Mi ez tulajdonképpen, kulcs? - kérdezte. - Hogy került magához?

- Találtam - felelte Dick anélkül, hogy akár egy cseppet is zavarba jött volna. - Benne volt ebben a zsebkönyvben, melyet... kölcsönvettem. Láthatja, hogy a bejegyzések Lord Selford utazásaira vonatkoznak. Itt van Buenos Aires, s mellette a dátum, hogy mikor járt ott; itt van Sanghajba érkezésének az időpontja, itt meg annak a dátuma, hogy mikor utazott el San Franciscóból. Ez nem egyéb, mint pontosan vezetett napló Lord

Selfordnak az utolsó nyolc hónapban megtett utazásairól.

Havelock lassan lapozgatta a könyvecskét.

- Ez valóban rendkívüli - mondta. - És maga szerint Cody tagadja, hogy ismerné Selfordot?

- A legteljesebb mértékben. Megesküdött, hogy életében nem látta, és sose levelezett vele. Selford az ausztráliai birtok eladását teljes egészében az ön közvetítésével bonyolította?

Mr. Havelock bólintott.

- Úgy van - mondta. - Jól emlékszem a részletekre. Vezető gyakornokom bonyolította le ezt a tranzakciót.

- Ismer egy Stalletti nevű illetőt? A londoni út mentén lakik egy magányos házban, félúton Brighton felé.

Dick észrevette, hogy Mr. Havelock összerenzen.

- Igen, ismertem Stallettit, de már évek óta nem jártam a házában. Tulajdonképpen az is a Selford-birtok része, azon a környéken a legtöbb telek a Selford-birtokhoz tartozik. Cody is az egyik haszonbérelőnk. Ami a Bitó-lakot illeti, úgy emlékszem, azután adtuk bérbe Stallettinnek, hogy az a botránya volt Londonban. Engedély nélküli élveboncolásért állították bíróság elé - magyarázta.

- Egy piszkos, Frankenstein kinézetű ember.

- Olyan pontos ez a leírás - mondta Dick -, hogy ennek alapján egy rendőr is ráismerne.

- Mit csinált?

- Nos, elmondom magának - felelte Dick lassan.

Jó oka volt arra, hogy húzza az időt, mert a Selford-rejtély megoldása drámai hirtelenséggel tört rá, s egyszerre két dologjárt a fejében, amint megpróbálta összeilleszteni a mozaikkockákat, bár lehet, hogy ez több hónapos munkát igényel. Mindenesetre kalandjáról meglehetősen hiteles beszámolót adott.

- Volt a rendőrségen? - kérdezte Havelock, amikor befejezte.

- Nem, uram. Képtelen vagyok kivenni a fejemből, hogy a rendőrség én magam vagyok, más rendőr legalábbis nem érdekel.

Elgondolkodva vakargatta az állat.

- Tényleg felkereshettem volna a jó öreg Sneedet - mondta.

- Ki az a Sneed? - kérdezte Havelock.

- A Scotland Yardon dolgozik - felelte lassan Dick. - Imádja a rejtélyeket.

- Detektív? - kérdezte Havelock.

- Igen. Miből él Stalletti, Mr. Havelock?

- Fogalmam sincs - felelte az ügyvéd. - Kiváló kórboncnok, ám a kísérletei egy kicsit különösek a mai felfogás számára. Úristen! Most már emlékszem. Cody ajánlotta be nekünk Stallettit. Várjon csak egy pillanatot, utánanézek.

Kisietett a szobából, s néhány perc múlva kezében egy dossziéval tért vissza.

- A következőképpen történt - mondta. - Amint azt maga is tudja, Cody megvette az ausztráliai birtokot; egy hónappal ennek lebonyolítása után adtuk bérbe Stalletti-nek a Bitó-lakot. Szörnyű név, Mr. Martin, de a rémséges régi időkben valóban állt valahol arrafelé egy bitófa.

- De a boldogságos mai időkben is fog állni egy valahol arrafelé, ha az a gazember még egyszer gödröt ás nekem!

Dick megtudta mindazt, amit tudni akart - valójában sokkal többet, mint amire számított; ezután visszatért a Clargate Gardensbe, hogy összecsomagoljon két bőröndöt, és meglepett, idős házvezetőnőjének, aki távollétében a lakását gondozta, egy hónap szabadságot adjon.

- Azt hiszem, egy hónap elég lesz. Hajókázhat a tenge-

ren, vagy felmehet a hegyekbe, Rebecca. Csupán egy helyre nem teheti be a lábát: az én jó öreg lakásomba.

- De miért, uram? - kérdezte az asszony.

Dick ebben a vonatkozásban nagyon határozott volt, rémes fenyegetésekkel ecsetelte az asszonynak, mi történhet vele, ha a szabadsága alatt akár csak egyszer is benéz.

Dick egy több lakásos bérházban lakott. Szólt a házmesternek, hogy visszaérkezéséig leveleit küldjék át a Scotland Yardra. Mr. Havelockot nem tájékoztatta a tervéről, úgy gondolta, hogy különleges nyomozásának ebben a kezdeti szakaszában senkit sem tanácsos a bizalmába fogadnia.

12. FEJEZET

Mrs. Lansdown és lánya olyan emberek voltak, akik ugyanolyan természetességgel laktak három szobában, ahogyan egy húszszobás villában laktak volna. Sybil édesanyjának, ennek a feltűnően szép, törékeny asszonynak mindkét életformából voltak tapasztalatai. A bőség korszakában Gregory Lansdownnak ezer holdja volt Berkshire-ben, vadaskertje Norfolkban, lazactenyészete Skóciában, takaros kis chelsea-i házáról nem is beszélve. De mindez, a versenystállóval, a gőzyachttal s az évenkénti algériai utazással együtt egyetlen éjszaka alatt semmivé foszlott. A vállalatot, amelynek igazgatósági tagja volt, a később börtönbe került vezérigazgató váratlan távozása után felszámolták. Az igazgatókat felszólították, hogy fizessenek ki másfél milliót, s Gregory Lansdown volt az egyetlen közöttük, akinek birtokai a saját nevére szerepeltek. Mindent odaadott az utolsó pennyig; az utolsó részlet törlesztése előtt halt meg.

A Lansdown-vagyonból egyvalami maradt meg: a ház,

amelyben most is laktak, s amelyet - még a teljes összeomlás előtt - három önálló lakásra osztottak fel. E lakások egyikébe, a legkisebbikbe szállította át Mrs. Lansdown azokat a személyes tárgyait, amelyeket sikerült a vagyon roncsai közül kimentenie.

Kettesben üldögéltek a Sybil hazatérését követő estén, az anya olvasott, a lány a nappali sarkában álló kis íróasztalnál írogatott. Egyszer csak Mrs. Lansdown letette a könyvét.

- Örültség volt ez az utazás, bolond voltam, hogy beleegyeztem. Egy kicsit aggódom a következmények miatt, drágám. Az egész olyan elképesztően valószínűtlen és fantasztikus, hogy ha nem te meséled el, hanem valaki más, romantikus butaságnak tartottam volna.

- Ki volt az a Silva, anya?

- A portugál? Meglehetősen szegény ember volt, egy műkertész. Apád fedezte fel Madeirán, s ő hívta fel rá az unokatestvére figyelmét. Mindig tudtam, hogy Silva hálas volt drága jó apádnak, aki sok mindenben segítette. Főkertész lett az unokatestvérünknel, akinél nem lehetett valami élvezet dolgozni: megvolt az a rossz szokása, hogy verte a szolgákat, azt hiszem, egyszer Silvát is megütötte. Emlékszel a bácsikádra, Sybil?

Sybil bólintott.

- Hatalmas, nagyhangú, vörös képű ember volt, mindig négylovas hintón közlekedett. Gyűlöltem!

Mrs. Lansdown ismét kézbe vette a könyvét, olvasott egy-két sort, majd letette.

- Miféle ember ez, Sybil?

Sybil nevetett.

- Anya, épp most kérdezed negyedszer! Nem tudom. Nagyon kedves, és szép kék szeme van.

- Úriember?

- Igen - vágta rá. - Azt hiszem, nem tökéletes a modo-

ra; de nagyon ügyes, erős ember, olyan, akire támaszkodni lehet.

Mrs. Lansdown olvasás nélkül lapozott egyet a könyvében.

- De miféle, úgy értem, mi a foglalkozása?

Sybil habozott.

- Nem tudom, hogy most mi. Korábban detektívfelügyelő volt, de kilépett a rendőrségtől. Nem mondtam még neked? - Azután, kissé kihívóan, megkérdezte: - Egy detektívnek milyen a társadalmi helyzete?

Az anyja elmosolyodott.

- Körülbelül olyan, mint egy könyvtárosnak, drágám - felelte halkán. - Ami a foglalkozást illeti, nincs közte semmi különbség. Ez nem volt valami okos kérdés részemről.

A lány felállt az asztaltól, s karját anyja nyaka köré fonva, átölelte.

- Azt hiszed, mert feltártam előtte gyanútlan lelkemet - ahogy a szentimentális történetekben mondani szokták -, mindjárt szerelmes is vagyok belé? Hát nem vagyok! Pokolian szórakoztat, csuda eredeti dolgokat tud mondani. S tetszik nekem, annak ellenére, hogy amíg a csomagjaim átvizsgálására vártam, hallottam, milyen kemény hangon beszélt azzal az emberrel ott a parton. Nagyon egyenes, tiszta ember. Ezt érzem. Kimondottan örülök, hogy elveszett az a vacak kulcs - legszívesebben a nyakába ugrottam volna örömben, amikor leütötte azt a szörnyű tolvajt. De nem vagyok belé szerelmesebb, mint... Lehet, hogy nő, és van egy rakás pirospozsgás gyereke.

Ekkor kopogtak. Sybil ment ajtót nyitni, s elkerekedett szemekkel s kissé zavartan bámult beszélgetésük tárgyára.

- Kerüljön beljebb, Mr. Martin - mondta egy kissé esetlenül.

A férfi belépett a kicsi, négyszögletes előszobába, majd követte a lányt a nappaliba. Az idősebb hölgy csupán egyetlen fürkész pillantást vetett rá, s meg volt elégedve.

- Ön Mr. Martin? - Az asszony mosolygott, miközben két kezébe fogta a férfi kezét. - Személyesen is szeretnék köszönetet mondani magának azért, hogy vigyázott a lányomra.

- Nagyon örülök, hogy ezt említi, mert nem tudtam pontosan, hogyan is kezdjem érdekfeszítő mondanivalómat - mondta Dick, s a lány rémületére kiválasztottá a szobában lévő székek közül a leglabilisabbat és legtörékenyebbet. - Elcsépett közhely, ha azt mondom, a biztonság mindenekelőtt, de a többi unalomig ismételt szó-láshoz hasonlóan ez a színtiszta igazság. Egyébként a kulcsa a bankomban van, Miss Lansdown, bárkinek megmondhatja, ha nagyon kitartóan érdeklődik iránta.

A lány tátott szájjal meredt rá.

- De hiszen én azt hittem, hogy elveszett.

- A táska veszett el - javította ki Dick. - Ugyanis, mielőtt visszaadtam magának azt a dobozt a vonaton, voltam olyan bátor és kivettem belőle a kulcsot; az, hogy hallotta csörögni, meg elég nehéz is volt, annak köszönhető, hogy betettem a helyére egy félkoronást.

- De én egy pillanatra sem tévesztettem szem elől - mondta a lány elakadó lélegzettel.

Dick kedvesen mosolygott.

- A szemfényvesztésnek épp az a titka, hogy minden a néző szeme láttára történik.

- De hát ez lehetetlen - mondta Sybil.

Dicknek megvolt az az idegesítő szokása, hogy minden átmenet nélkül tért át más témára.

- Miss Lansdown, nagyon meg fog döbbedni azon,

amit most mondok. Amikor először találkoztunk, az lehetett az elképzelése, hogy megbecsült tagja vagyok a társadalomnak. Az is voltam - de ma már nem vagyok az. Ami ma vagyok, az leginkább egy magánnyomozóhoz hasonlít, s a magánnyomozók undorítóak. - Még csak el sem sápadt, úgy látszik ahhoz is kábult, hogy kimutas-
sa az érzéseit.

- A lányomnak megfordult a fejében, hogy magának ez a foglalkozása - szólalt meg Mrs. Lansdown, szeme ide-oda cikázott, élvezte a helyzetet. Kezdte már érteni, mit talált a lánya vonzónak ebben a flegmatikus stílusú férfiban.

- Ennek örülök - mondta Dick józanul. - így tehát most, ha felteszek néhány kérdést, nem fogják azt gondolni, hogy a pusztá kíváncsiság hajt. Beszéltem nekem az unokatestvéréről - fordult Sybilhez. - Szeretném tudni, van-e Lord Selfordnak más unokatestvére is.

- Nincs - felelte a lány. - Anyán és rajtam kívül nincs több élő rokona, hacsak meg nem nőült.

A lány azonnal észrevette a férfi arcán végbemenő változást. A szeme összeszűkülte, a szája megkeményedett; eddigi könnyedsége részben lefoslott róla.

- Ettől tartottam - mondta halkan. - Sejtettem, és tartottam tőle. Tudtam, hogy maga valahol benne van a képben, csak azt nem értettem, hogyan. Vannak barátai vidéken, asszonyom? - kérdezte Mrs. Lansdowntól.

- Igen, sok barátom van - felelte az asszony meglepetten. - Miért?

- Van telefonjuk, ugye? - Az íróasztalon álló készülék-re pillantott. - Fel tudnak készülni arra, hogy ha figyelmeztetést kapnak, bármely pillanatban elhagyják Londont? Először arra gondoltam, azt indítványozom, hogy még az éjjel távozzanak, de azt hiszem, ez nem szükséges

Mrs. Lansdown tágra meredt szemmel bámult rá.

- Megmondaná, hogy mi ez az egész? - kérdezte hal-
kan. Dick megrázta a fejét.

- Most még nem tehetem. Épp most kezd a szemem
elől felszakadni a köd, s még nem tudom biztosan, mi-
lyen alakokat látok kibontakozni. Őszintén hiszem, hogy
nincsenek veszélyben, és senki sem fogja zaklatni önöket
- még egy darabig.

- Mindennek a kulcs az oka? - kérdezte Sybil, aki
megdöbbenéssel hallgatta a szavait.

- Mindennek - ismételte meg Dick, s a lány még soha-
sem látta olyan komolynak, mint most. - Miféle ember
volt a néhai Lord Selford? - A kérdést az anyának tette
fel, aki erre egy kis grimasszal válaszolt.

- Nem volt valami kedves ember - mondta. - Ivott, s
volt egy-két undorító epizód a múltjában, amelyekről
nem szívesen beszélne az ember, még akkor sem, ha
tudná, mi is történt valójában. Hát igen, minden Selford
egy kissé bogaras volt. A család őse olyan szörnyűsé-
sen viselkedett a XV. században, hogy a pápa kiátkozta.
Hallott már a Selford-sírokról?

A férfi megrázta a fejét, mintha a szavak semmit sem
jelentenének a számára. Sírok! Agyában felvillant Lew
Pheeney, a sírrabló képe, akinek azért kellett meghalnia,
mert túl sokat látott. Össze kellett szorítania fogait s
megfeszítenie az izmait, hogy az arca ne áruljon el sem-
mit.

- Magát valószínűleg nem érdeklik a régi angol
könyvritkaságok - mondta Mrs. Lansdown -, de ha igen,
tudok magának mutatni néhány érdekességet. Különös,
hogy épp ma délután olvasgattam őket.

Felállt, odalépett a sarokban álló könyvespolchoz, s
levett egy kötetet, amelynek pergamen borítását már
elsárgította az idő.

- Ez egyike kevés kincseimnek - mondta. - Egy 1584-

ben nyomott eredeti Baxter-krónika, az egyik első könyv, amely a Caxton-nyomdából kikerült.

Lapozgatni kezdte a merev lapokat, majd egy helyen megállt.

- Itt az a rész. A Sir Hugh bűnéről szóló passzust ne olvassa el, nem válik a család dicsőségére.

A férfi elvette a könyvet, s ujjával követte a részt, amelyet felolvasott.

Sir Hugh, aki vétkei mián egyházi kiátkozásra ítéltetett, s akitől megtagadtatott a keresztény lovagokat megillető temetés szertartása, hatalmas temetkezési helyet ásatott a földbe a maga s házának fiai számára, amely Selford-síroknak neveztetik, amelyet Marcus barát, egy korabeli szent ember annak rendje s módja szerint, a fent említett kiátkozás miatt mégis titokban, megáldott. A húsz sírhely mindegyikét csodálatos látványt nyújtó, különös angyalokat és szenteket ábrázoló vésett kőből készítette.

- A Selfordok temetkezési helye - mondta Mrs. Lansdown - évszázadokon keresztül felszenteletlen maradt, mígnem 1720-ban ez végre orvoslást nyert.

- Hol van ez a hely? - kérdezte Dick elképedve.

- A Selford-park egyik sarkában; fákkal körülvett, furcsa, kísérteties hely egy kis domb tetején. Madártalan erdőnek is hívják, mert sosem látni arrafelé madarakat, de azt hiszem, ez azért van, mert több mérföldes körzetben nem akad víz.

Dicknek minden szavát előre át kellett gondolnia, nehogy elárulja a benne háborgó viharos érzelmeket.

- És ki lakik a kastélyban?

- Lord Selford távollétében egy gondnok tartja karban. Mr. Havelock szerint a rokonunk gyűlöli azt a

helyet, és csak azért nem adja el, mert elidegeníthetetlen része a birtoknak.

Dick kezébe temette az arcát, összpontosítani próbálta gondolatait.

- Láttá valaha ezt a bolyongó lordot?

- Csak egyszer, kisfiú korában, amikor még iskolába járt. De írt nekem, s nem is olyan régen is kaptam tőle egy levelet. Megmutatom magának, ha érdekli. Nagyon érdeklődik Lord Selford iránt?

- Nagyon - felelte Dick nyomatékosan.

Az asszony kiment a szobából, s egy fadobozkával tért vissza. Kinyitotta, kivett belőle egy csomó levelet, s az egyiket Dick elé tette. Berlinben írták, 1914 áprilisában.

Drága néném!

Oly sok éve nem írtam, s nem adtam hírt magamról, hogy most szinte szegyeitek írni. De mivel tudom, mennyire szereti a különleges porcelánt, ajánlott küldeményben mellékelek egy német söröskorsót a XV. századból.

Üdvözlettel: Pierce.

A levél ugyanazzal a kézírással íródott, amit már látott Mr. Havelock irodájában.

- Itt egy másik levél - mondta Mrs. Lansdown.

Dick látta, hogy ezt egy colombói szállodából küldték, egy évvel azelőtt.

Remekül haladok a könyvemmel, bár nagyképűség ilyen jelentős címmel illetni összefüggéstelen feljegyzések gyűjteményét (ugyanis jelenleg még csak ennyi van meg). El sem tudom mondani, mennyire megrázott az önt ért veszteség híre. Tudok valamiben segíteni? Csak szóljon, ha szüksége van valamire. Kérem, keresse fel Mr. Havelockot, s mutassa meg neki ezt a levelet. Én már írtam

neki, s felhatalmaztam, hogy folyósítson Önnek annyi pénzt, amennyit csak kér.

Dick nem kérdezte, mi volt a veszteség. Abból, hogy Mrs. Lansdown még mindig feketében járt, sejtette, hogy nemrég veszíthetett el valakit.

- Természetesen nem kerestem fel Mr. Havelockot, jöllehet Pierce levelének kézhezvétele után írt nekem, s nagyon kedvesen felajánlotta a segítségét. Én már kielégítettem az ön érdeklődését, Mr. Martin, most talán ön is kielégíthetné az enyémet. Mik ezek a riasztó utasítások, amelyeket adott nekünk, s miért kellene felkészülnünk arra, hogy a nap bármely órájában elhagyjuk a várost?

Sybil eddig csendben, de érdeklődéssel hallgatta a beszélgetést, most ő is kifejtette a nézeteit.

- Biztos vagyok benne, hogy Mr. Martin nem kérne tőlünk semmi olyat, amire ne lenne jó oka - mondta -, s ha ő azt kívánja, hogy készüljünk fel az azonnali távozásra, akkor, azt hiszem, meg kell tennünk, amit kér. Kapcsolatban áll ez az utasítás a kulccsal? - Szürke szemét Dickre emelte.

- Igen - mondta az -, és még valamivel. De, mint már mondtam, jelenleg még csak tapogatózom. Bizonyos tények minden kétséget kizáróan tisztázódtak a fejemben. De van még néhány dolog, amit fel kell derítenem.

Megkérdezte Mrs. Lansdownt, hogy hallott-e Stalletti-ről, mire ő a fejét rázta.

- És Mr. Codyt ismeri? - kérdezte Dick, s az asszony hosszan elgondolkodott.

- Nem, azt hiszem, nem ismerem - felelte.

13. FEJEZET

Dick néhány perccel később távozott, s elindult a Bedford Square felé. Egyszer-kétszer visszatekintett. Az utca másik oldalán úgy húszyardnyival mögötte egy férfi haladt. Közvetlenül amögött egy másik ember lézengett. A Bedford Square sarkán egy taxi várakozott, a sofőr hívogatóan integetett neki. De Dick nem vett róla tudomást. Ma este nem akart kockázatot vállalni. Két férfival még csak elbánik, de lehet, hogy az ismeretlen taxiban leselkedő veszélyekkel nem tudna megbirkózni.

Egyszer csak észrevett egy közeledő taxit, megállította, beszállt, s a Station Hotelhoz vitette magát. A hátsó ablakon kinézve látta, hogy egy másik taxi követi. Amikor a szálloda bejáratánál fizetett, a szeme sarkából látta, hogy nem sokkal távolabb a másik taxi is megállt, s két férfi száll ki belőle. Dick kivett egy szobát, odaadta a csomagmegőrző jegyét egy hordárnak, s az oldalajtón keresztül - amely közvetlenül az állomásra nyílt - kisliszsolt. Az egyik vonat már épp elindult, amikor Dick felugrott rá, kinyitotta az ajtaját, s már benn is volt.

Minthogy semmit sem tudott a vonatról, akár a skóciai expresszcn is lehetett volna, amely legközelebb csak hajnalban áll meg, valahol Crewe közelében. De szerencséjére egy helyi járatra ugrott fel, és Willesdennél le tudott szállni. Fizetett a kijáratnál, lement a földalattihoz, s egy órával azután, hogy Lansdownéktól eljött, megérkezett a rakpartra.

Az állomástól kétszáz yardnyira egy komor épület áll; Dick végigment az árkádok alatt. A kapuban álló ügyeletes rendőr felismerte.

- Sneed felügyelő fent van, ha őt keresi, Mr. Martin
- mondta.

- Őt bizony, senki mást - felelte Dick, s kettesével vette a lépcsőfokokat.

Sneed a székében ült. A rendőrfőnök egyszer azt mondta, hogy Sneed felügyelőben egy iskolás lány képzőőereje egyesült egy ágyhoz kötött aggastyán fizikai adottságaival.

A felügyelő hatalmas íróasztala mögötti nagy karos-székébe süppedve, a cserepes kandallóban égő tűz mellett szájában kialudt szivarral szokásához híven szundikált. Most éppen azért tartózkodott az Új Scotland Yardon, mert nem volt elég energiája ahhoz, hogy hét óraker felálljon a székéből és hazamenjen. Ez általában hetenként ötször előfordult.

Kinyitotta a szemét, s különösebb érdeklődés nélkül végigmérte a jövevényt.

- Rengeteg a dolgom - morogta. - Csak egy percet tudok rád szánni.

Dick nevetve leült az asztal túlsó oldalán.

- Szólj Morfeusznak, hogy eressen ki a markából, és figyelj rám.

Beszélni kezdett, s a főfelügyelő szeme szinte az első mondatnál tágra nyílt. Dick Martin alig beszélt tíz perce, s nem akadt az Új Scotland Yardon éberebb ember ennél a vaskos, kopasz tolvajfogónál.

- Ezt valami kalandregényből vetted - vádolta meg Dicket, amikor az lélegzetvételnyi szünetet tartott. - Úgy látszik, épp most olvastad a híres-nevezetes Mr. Doyle legújabb rejtélyes történetét.

Dick folytatta az előadását, s végül Sneed megnyomott egy csengőt. Jó néhány perc eltelt, míg végre az őrmestere belépett a szobába.

- Őrmester - mondta Sneed. - Küldjön egy embert a Coram Street 107. főbejáratához, egy másikat pedig a hátsó kapuhoz. És holnaptól kezdve a legjobb embere

árnyékként követi Mr. Martint, s ott is alszik a lakásán minden éjjel. Megértette?

Az őrmester feljegyezte az utasításokat a jegyzetfüzetébe.

- Holnap reggel telefonáljon a sussexi főkapitánynak és mondja meg neki, hogy éjjel pontban tizenegy tizenöt-kor házkutatást fogok tartani a Bitó-dombon levő Bitó-lakban. A saját embereimet viszem, de ő is küldhet egy-pár fickót, hadd lássák, hogy tisztességesen játszom. Végeztem, őrmester.

Az őrmester távozása után Sneed nyögve feltápászkodott a székéből.

- Azt hiszem, legjobb lesz, ha veled megyek. Visszakísérlek a lakásodra.

- Szó sem lehet róla - mondta Dick barátságtalanul.

- Ha veled látnak, az pont olyan, mintha táblát akasztanék a nyakamba. Ne aggódj, haza fogok jutni.

- Várj egy kicsit. Mielőtt elmennél... azt mondtad, hogy a pasas, aki rád támadt a Bitó-lak kertjében, egy meztelen férfi volt?

- Gyakorlatilag meztelen volt.

- Stalletti... - a felügyelő eltűnődött -, kíváncsi volnék, a régi disznóságait folytatja-e. Ilyesmiért három hónapot varrtam a nyakába.

- Mik voltak a régi disznóságai? - kérdezte Dick.

Sneed lassú, zajos pöffenésekkel gyűjtotta meg a szivarját.

- Át akarta rendezni az emberi fajt - mondta.

- Csak ennyi? - kérdezte Dick gúnyosan.

- Csak ennyi. - Sneed elégedetlenül vizsgálgatta szivarja végét. - Annak, akitől ezt a vacakot vettem, jobb dolga is lehetne, mint megmérgezni a fővárosi rendőrséget - mondta. - Hát igen, Stallettinek megvolt a maga bogara. Az volt az elmélete, hogy ha veszel egy két-

három éves gyereket, és vadon neveled fel, ahogyan az állatokat, akkor végeredményképp kapsz egy lényt, amelynek nem kell ruha, nem akar beszélni, viszont az emberi faj tökéletes példánya lesz. Kiszámította, hogy az embereknek tíz láb magasnak kellene lenniük, s az volt az alaptézise, hogy mindazt az életenergiát - ez az ő szava -, amely az ember agyába és gondolataiba áramlik, izommá és csonttá kell átalakítani. Szerintem az egyik kísérleti alanyába botlottal, de úgy éljek, egy életre lecsukatom, ha találok valakit a házában, ruhában vagy anélkül, aki kettőig se tud számolni.

Dick a Whitehall felőli bejáraton keresztül hagyta el a Scotland Yard épületét, a rakpartról hívtak neki egy taxit, amely a Regent's Parkot körülvevő út legelhagyottabb helyén tette le. Tudta, hogy ilyenkor a házmaster már nincs szolgálatban, s a lakások bejáratí ajtóit zárva vannak. A kis utca kihalt volt, amikor befordult, s a bérház mögötti cselédházon keresztül lépett be az épületbe. Kinyitotta a hátsó kaput, gyorsan felszaladt a lépcsőn, be a lakásába. Csak addig időzött az ajtónál, amíg bereteszelte, majd miután meggyújtotta a villanyokat, szobáról szobára járva tüzetesen átvizsgálta a lakást. Mindent úgy talált, ahogyan hagyta.

Este, mielőtt elment otthonról, behúzta a sötétítőfüggönyöket annak a szobának az ablakán, ahol tartózkodni akart. Még a konyhai redőnyt is leengedte, hogy amikor hazaér (ugyanis haza akart jönni), semmi fényt ne vehessen észre az, aki esetleg kintről figyel.

Amikor felöltőjét felcserélte a régi vadászkabátára, viszolyogva gondolt vissza arra a reggelre, amikor szegény Lew-t megtalálta. Vajon mit láthatott Lew a Selfordok sírboltjában? Vajon milyen sírkamrárt kellett volna felnyitnia „a földbe ásott óriási üregben”?

Dick csinált magának egy bögre kávé, az asztalra tette

az aznap délután érkezett hat vaskos kötetet és megkezdte a kutatást. A *London Gazette* ugyan nem olyan szórakoztató, mint egy Moliére-vígjáték, ám Dick a csődbe-számolókról és bírósági ítéletekről szóló tudósításokat most lebilincselően érdekesnek találta. Már két óra is elmúlt, mire összeszedte jegyzeteit, betette őket egy kis széfbe, majd bement a hálószobába, s levetkőzött.

Eloltotta a lámpát, széthúzta a függönyt, kinyitotta az ablakot, és kinézett. A felhőtlen égről a fogyó hold fénye világított, enyhe szél fújdogált, „amit lefekvéskor onnan vett észre, hogy ide-oda mozgatta a sötétítőrolót, s egy ferde holdsugár - amely a roló mozgásával együtt változtatta alakját - ide-oda cikázott a szoba falán. Néhány percig még gyűrögette a párnáját, majd álomtalan alvásba merült.

Mindig nagyon éberén aludt, s úgy tűnt neki, még alig hunyta le a szemét, s máris ismét ébren volt. Nem tudta, mire riadt fel. Lehetett volna a roló csapkodása, de amikor végiggondolta, rájött, hogy azt már elalvás előtt is észlelte és rögzítette az agyában. A bal oldalán feküdt, az ágya feje annak a falnak támaszkodott, amelyben az ajtó volt. Jó ideig alhatott, állapította meg, mert a holdsugár, amely az előbb az íróasztal magasságában volt, most egy lábnyira megközelítette az ágyat, s épp az ajtó széle mellett húzódott. Ahogy felpillantott, látta, hogy az ajtó lassan, de határozottan megmozdul; majd a holdvilág fényénél tisztán kirajzolódott egy irtóztató kéz, még hozzá olyan, amelyhez hasonlót soha életében nem látott. A tömzsi, kövér hüvelykujj s a többi eltompult végű, a hajlatoknál ráncos bőrrel borított, vaskos, ormótlan ujj - a polip csápjaira emlékeztettek. A kéz az ajtó széléhez tapadt, s lassan tolta befelé.

Dick egy szempillantás alatt átgördült az ágya másik oldalára, s a földre vetette magát, ugyanakkor, amikor

egy hatalmas test valami artikulálatlan, torokhangú ordítással az ágyára ugrott.

Dick és közben baljával benyúlt a párnája alá, s megragadta oda rejtett browningját. E mozdulat közben meztelen karja egy másodpercre hozzáért az irtózatosszerű kézhez, s ettől egy pillanatra úgy érezte, fizikai rosszulért keríti hatalmába. Szembefordulva láthatatlan ellenfelével, hátranyúlt a rolóért, s felrántotta. A szobát azonnal elárasztotta a holdfény. Üres volt!

Az ajtót tárva-nyitva találta, átvette a pisztolyt a másik kezébe, s meggyújtotta a villanyt a hallban. Első pillantásra látta, hogy a bejárati ajtó változatlanul zárva, ám a teakonyha ajtaja tárva-nyitva. Amikor belépett a konyhába, annak ablakát is nyitva találta, s a balkon vasrácsán kihajolva, a korláthoz erősített kötélhágcsón egy menekülő árnyat pillantott meg. Az alak hamarosan beleveszett az udvar sötétjébe.

Dick várt, fülelt, szemével a cselédházat kutatta, hátha még egy pillanatra felbukkan a támadó. Majd egy kocsi motorjának halk berregésére lett figyelmes, amely egyre halkult, míg végül hallótávolságon kívülre került.

Dick visszament a dolgozószobájába. Az óra négyet mutatott, kelet felé már pirkadt. *Ki* lehetett az ismeretlen gyilkos? Minden bizonnyal ugyanaz, aki a Bitó-laknál megtámadta.

Felhúzta a kötélletrát. Látszott, hogy házilag barkácsolt, amatőr tákolmány, a létrafokok durva, gyalulatlan fából készültek, a kötelet kézzel fonták. Rejtély, hogyan jutottak fel a konyhaajtón kívüli kis balkonra, bár Dick gyanította, hogy egy kőnehezékekkel ellátott zsinórt dobtak át a védőkorláton, amelynek segítségével felhúzták a letrát. Hogy ez a feltételezés nem állt messze a valóságtól, akkor derült ki, amikor Dick napvilágnál átkutatta oda-lent az udvart. Talált egy zsinórt, amelyhez egy kis vasda-

rabot erősítettek. Mindezek ismeretében ismét végig gondolta a bűntényt. Tehát ezen az úton hatolt be Lew Pheeney gyilkosa. A Clargate Gardens háta kis cselédház-sorra nézett, csak egy falon kellett átugrani, s az ember máris a lakások mögötti kövezett udvarba jutott; valószínűleg tíz perc sem telt el a gyilkos érkezése s aközött, hogy Dick a holdvilág fényénél megpillantotta azt az irtóztató kezet.

Közben egészen kivilágosodott, s elhatalmasodott rajta a kimerültség. Úgy, ahogy volt, félig felöltözve végigvetette magát az ágyon, magára húzta a takarót, s már aludt is.

14. FEJEZET

A telefon csengésére ébredt. Átgördült az ágy másik oldalára és felvette a hallgatót.

- Halló - szólt bele őszinte meglepetéssel -, a maga hangjára számítottam a legkevésbé.

Nevetés csendült a vonal másik végén.

- Felismerte? Ez jó fülre vall. Egy félórával ezelőtt benéztem magához, de a házmester biztos volt benne, hogy nincs otthon.

- Valami baj van? - kérdezte gyorsan Dick.

Rövid habozás.

- N-nem - mondta végül Sybil Lansdown. - Csak éppen... konzultálni akartam magával. Ez a szakszerű kifejezés, ugye?

- Mindenesetre jöjjön. Majd megnyugtatom a házmestert.

A lánynak fogalma sem volt, miért kell a házmestert megnyugtatóni. Dicknek borotválkozni sem volt ideje,

éppen csak megfürdött, s amikor a lány megérkezett, épp a főzéssel bajlódott.

- Az az igazság - mondta -, hogy elküldtem a házvezetőnőmet; ez ugyan kissé fennkölt kifejezés egy bejárónőre, viszont mély benyomást tesz az emberekre.

- Akkor rám is mély benyomást fog tenni - nevetett a lány, és beleszagolt a levegőbe. - Mi ég?

Dick a homlokára csapott s nyomában a lánnyal beszángulodott a teakonyhába.

- Ha az ember tojást süt - mondta a lány szigorúan -, általában tesz egy kis zsírt a serpenyőbe. Maga nem valami házias, Mr. Martin. Hát ez meg mi az ördög?

A konyha sarkában heverő, hevenyészett kötélhágcsóra mutatott.

- A vészkijárat tűz esetére - Dickből csak úgy folyt a szó. - Tudja, én olyan félős fajta vagyok: mielőtt lefekszem, mindig megteszem a megfelelő óvintézkedéseket, nehogy reggelre ropogósra süljek; erre nem vágyom sem zsírral, sem anélkül - tette hozzá kajánul.

A lány gyanakvóan nézett rá.

- Sose gondoltam volna, hogy maga ilyen ember - szólt a lány, s tudományos pontossággal operálta ki a tojásokat a serpenyőből a tányérra. - Déli tizenkét óra ugyan elég szégyenteljes időpont a reggelihez, de azért megvárom, míg befejezi. Gondolom, épp most kelt fel. Felébresztettem?

- Igen - vallotta be a férfi. - Nos, Miss Lansdown, mi nyomja a lelkét?

- Fejezze be a reggelijét - adta ki az utasítást a lány, s hajthatatlan maradt, míg Dick meg nem itta a kávéját.

- Beszéltem anyával tegnap este, miután maga elment. Attól tartok, nagyon felizgatta. De emiatt ne tegyen magának szemrehányást, mert tudom, hogy egy szóval sem mondott neki többet a szükségesnél. Nagyon sokáig

beszélgettünk, aminek az lett a végeredménye, hogy ma reggel elmentem Mr. Havelockhoz, s mindent elmondtam neki a portugáliai utazásról meg a kulccsal kapcsolatos incidensről. Mr. Havelock nagyon aggódik, s azt akarja, hogy kérjek rendőri védelmet. Alig bírtam lebeszélni arról, hogy felhívja a Scotland Yardot. Azután tettem neki egy javaslatot, amely - azt hiszem - nagyon meglepte.

- És mi volt az a javaslat?

- Azt nem árulom el magának. Előzetes figyelmeztetés nélkül akarom meglepni. Van kocsija?

A férfi bólintott.

- Hárman is elférünk benne?

- Ki a harmadik? - kérdezte Dick dühösen, amiért a bizalmas téte-á-téte-nek ígérkező együttlétet egy felesleges harmadik tönkre fogja tenni.

- Mr. Havelock. Lemegyünk a Selford-kastélyba, a Selford-sírokhoz - közölte a lány drámaian.

Halvány mosoly jelent meg Dick arcán.

- Maga valóságos gondolatolvasó, ugyanis ma délután magam is épp oda készültem - egyedül.

- Egyedül nem tudta volna megnézni a sírokat - mondta a lány -, és figyelmeztetem, hogy szörnyű kísérteties helyre megyünk. Őszintén szólva anya nem rajong a gondolatért, hogy elmegyek magukkal. Mr. Havelock nagyon kedvesen felajánlotta, hogy eljön velünk, aminek igazán örülök, mert ő ismeri a helyet és a történetét. Fél háromkor kell odamennünk érte az irodájához. Hozza el azt a bizonyos kulcsot is.

- Két kulcsot - javította ki. - Tudja, mostanában gyűjtöm a kulcsokat. Igen, ott leszek.

A lány kezébe vette a táskáját és felállt.

- Mi ez a nagy titkolózás? - kérdezte Dick, aki érezte,

hogy a lányból valami fontos felfedezés győzelmének nyugalma árad.

- Majd délután megtudja - mondta.

Dick kikísérte a lányt, levette a zakóját, megborotválkozott, majd egy órákor elhozta a kulcsokat a bankjából, s kocsija pontosan fél kettőkor állt meg a Coram Street 107. bejárata előtt. A lány már várt rá, mert alighogy egyet koppantott, már nyílt is az ajtó, s a nyílásban Sybil állt.

- Magánál vannak a kulcsok? - kérdezte, még mielőtt Dick köszönhetett volna. - Anya nem örül neki, hogy elmegyek. Minden nyugtalanítja, ami a Selford családdal kapcsolatos.

- Mi ez a titkolózás? - kérdezte Dick.

- Majd meglátja. Rendkívül rejtélyes hangulatban vagyok. Meg sem kérdezte, miért nem vagyok a könyvtárban. Ma van az alapító születésnapja, s úgy ünnepeljük annak az embernek a születését, aki a könyvtárat megnyitotta, hogy - zárva tartunk. Jól vezet?

- Alig akad párom - ismerte be Dick szerényen.

- Jó, jó, de vezetni tud?

Csak most, e csapongó csevegés közepette jött rá Dick, hogy a lány egy kicsit ideges, talán anyja nyugtalanságából ragadt rá valami. Valójában előre megérezte a veszélyt, s visszatekintve az a szörnyű nap valóban indokoltá tette félelmeit. Ha Dick akár csak sejtette volna, milyen rémségeket tartogat ez a meleg tavaszi nap, neki-hajtott volna az első lámpaoszlopnak.

A kocsí befordult a Lincoln's Inn Fieldsbe, s megállt Havelock háza előtt. Mr. Havelock széles mosollyal jött le a kocsához, mintha valami humoros vállalkozásra készülnének.

- Milyen érzés egy detektív számára - kérdezte, amikor a kocsí elindult nyugat felé - amatőről kapni tippet?

Nem bosszantotta nagyon fel Miss Lansdown figyelemre méltó elmélete?

- Még nem volt szerencsém az elmélethez - felelte Dick, miközben ügyesen manőverezett egy busz és egy taxi között. - Számomra a nagy izgalom még hátravan.

- Remélem, nem is marad el - mondta Havelock szárazon. - Őszintén szólva csak azért vállalkoztam erre a kis kiruccanásra, mert szokásos havonkénti látogatásom a Selford-kastélyban amúgy is esedékes, s egy ügyvéd sose hagy ki olyan lehetőséget, amikor megtakaríthat felesleges kiadásokat. Ön, Mr. Martin, a Selford-birtok könyvelésében a „passzívák” rovatban fog szerepelni.

A ritkán tréfálkozó emberekhez hasonlóan, ő is remekül szórakozott a saját szellemességén.

A kocsis keresztülzárguldott Horshamen, jobbra ráfordult a pulborough-i útra, s alig két órával azután, hogy elhagyta a Cityt, megállt egy impozáns kapu előtt. A dudaszóra egy rendetlen külsejű asszony jött elő a kapuslaktól, kinyitotta a kaput, majd - amint az autó végighajtott a gondosan karban tartott kocsifelhajtón - udvarias meghajlással köszöntötte Mr. Havelockot.

- Tökéletes rendben kell tartanunk a helyet - magyarázta Mr. Havelock -, az is a feladataim közé tartozik, hogy megfelelő számú személyzetet alkalmazzak abban a pillanatban, amikor világjáró lordunk elhatározza, hogy letelepszik a szülőházájában.

- Van személyzet az épületben is? - kérdezte Dick.

Havelock megrázta a fejét.

- Csak egy gondnok meg a felesége - mondta. - Havonta egyszer behívunk néhány asszonyt a faluból, akik alaposan kitakarítanak. Tulajdonképpen az épület nagyon jó állapotban van, sosem fogom megérteni, hogy miért nem adja bérbe. Egyébként - tette hozzá váratlanul - ma reggel kaptam tőle egy levelet. Decemberig elhalasz-

tóttá a hazaérkezését, ami valószínűleg azt jelenti, hogy ezen a télen már nem is jön haza.

- Hol van most? - kérdezte Dick.

Mr. Havelock mosolygott.

- Nem szeretnék tévedésbe esni. Amikor feladta a levelet, még Kairóban volt. Most valahol Damaszkuszban vagy Jeruzsálemben lehet. Nem szégyellem bevallani, de néha a pokolba kívánom.

Megpillantották az épületet, egy rideg, kellemetlen külsejű, Tudor-stílusban épült házat. Az építészetben járatlan Dicket a kastély leginkább egy nagy, téglából épült csűrre emlékeztette, amelyet csúcsos oromzattal és csavart kéményekkel egészítettek ki. A kocsi a veranda előtti széles, kavicsos téren állt meg.

- Jobb, ha itt kiszállunk. Még egy mérföldet kell gyalogolnunk olyan terepen, amit a kocsi nem bír.

Megjelent a gondnok, egy középkorú férfi, akivel az ügyvéd váltott néhány szót a birtok állapotáról. Úgy látszik, a gondnok egyúttal a birtok intézője is volt, mert elmondta, hogy az egyik kerítést meg kellett javítani, s hogy a közelmúltban a vihar gyökerestül kicsavarta az egyik tölgyfát.

- Akkor induljunk - mondta Havelock. Sétabotot hozott magával, s mutatta az utat; előbb egy frissen nyírt széles, füves térségen keresztül vezetett az útjuk, innen egy gyümölcsösön át egy elhagyott udvarba jutottak, ahol csupán fél tucat csirke meg egy kutya volt, majd egy újabb kapun át a parkba. Bár igazi út nem volt, hektáron keresztül határozottan kivehető volt annak az ösvénynek a vonala, amely félkör alakban megkerülte a ház mögött magasodó meredek domboldalt, majd egy cserjésen s végül egy lankás völgyön vezetett keresztül; a völgy túloldalán hosszú fasor sötétlett.

Amikor megmásztak a fákhöz vezető lankás dombol-

dalt, Dicket megdöbbsentette, milyen élettelen a sötét erdőcske, amelyet Mrs. Lansdown leírása alapján felismert. A zöld, nyirkos törzsű fák új lombjuk ellenére is élettelennek látszottak. A rezzenetlen levegőben egyetlen levél sem moccan, s a baljós hangulatot erősítendő, óriási viharfelhő kúszott ijesztő gyorsasággal a meredély fölé, szürke körvonalai élesen kirajzolódtak az ég kékjén.

- Attól tartok, esni fog - mondta Mr. Havelock felpillantva az égre. - Már majdnem ott vagyunk.

Az ösvény ismét láthatóvá vált, szerpentinként kanyargott a fák között, s közben egyre emelkedett. Váratlanul egy tisztásra értek, amelynek közepén egy nagy, kupola alakú szikla állt.

- Ez az úgynevezett Selford-kő - magyarázta Mr. Havelock, s botjával rámutatott -, s itt van a sírbolt bejárata.

A sziklába ovális nyílást vágtak, amelyet egy rozsdától vöröslő, ám - Dick megítélése szerint - igen erős vasrács fedett. Mr. Havelock letette a nála lévő lámpásokat, meggyújtotta őket, majd zsebéből előhúzott egy nagy, régi kulcsot, s a rozsdás zárba illesztette. A zár nyelve egyetlen mozdulatára visszaugrott, s a vasrács csikorogva kinyílt.

- Hadd menjek én előre.

Az ügyvéd lehajolt, s lement a mohalepte lépcsőn. A lány követte, s Dörzsölt Dick zárta a sort. Tizenkét lépcsőfok következett - a detektív megszámlalta őket -, s a lámpás fényénél egy kicsi, boltíves helyiséget pillantott meg, amelyiknek a végében egy másik, valamivel gyengébb vasrács volt. Mindkettőt ugyanaz a kulcs nyitotta.

A második ajtón túl, a kemény sziklába húsz kis kápolnát vájtak. Súlyos, vaspántos, tölgyfa ajtóikkal leginkább refektórium cellákra emlékeztettek, minden ajtó-

ba egy sor nevet véstek, ám amikor Dick megpróbálta elolvasni őket, kiderült, hogy azokon a helyeken, ahol a fa elkorhadt, néhány név olvashatatlanná vált.

A kápolnák a szűk folyosó két oldalán sorakoztak, s a legvégén álló huszonegyedik cella abban különbözött az összes többitől, hogy az ajtaja kőből készült, vagy legalábbis első látásra kőnek tűnt. Dick később rájött, hogy ez az ajtó más szempontból is különbözik a többitől. Mr. Havelock odafordult hozzá, s feltartotta a lámpáját, hogy jobban lásson.

- Itt van az, amit Miss Lansdown szeretne megmutatni magának - mondta lassan. - A hét lakatra zárt ajtó.

Dick az ajtót bámulta. Ott volt valamennyi, egytől egyig: hét kerek domborulat, s mindegyikben egy hosszúkás kulcslyuk.

Ebben a pillanatban rájött: Lew Pheeneynek ezt az ajtót kellett volna a halál árnyékában kinyitnia.

A háborzongató díszítésű ajtót fantasztikus keret fogta körül. Mindkét félfájára egy-egy csontvázat véstek, amelyek olyan élethűre sikeredtek, hogy még Dick is elborzadt tőlük. Megkopogtatta az ajtót; kemény volt - hogy mennyire, azt rövidesen megtudta.

- Ki nyugszik odabent? - kérdezte, mire Havelock a feliratra mutatott.

SIR HUGHE SELLFORDE LOVAG

A Sellforde-ház alapítója

*A Sellforde-házat én alapítám,
Mostan csendben őrködöm a kriptán.
Átok rá, ki álmát sérti annak,
Ki hét lakat alatt lelt nyugalmat.
Isten irgalmazzon minekünk!*

- A felirat sokkal későbbből származik, mint ahogy Hugh meghalt - mondta Havelock.

- Mi van ott bent? Oda van... eltemetve? - kérdezte lassan Dick.

Mr. Havelock megrázta a fejét.

- Nem tudom. A néhai Lord Selford, aki levetette a régi, hét lakatra zárt ajtót, és ezt az új - egyébként acélból készült - ajtót csináltatta Olaszországban, azt mondta, hogy egy üres kőkoporsó van odabent. Tényleg nem lehet látni semmit sem.

- Látni? - ismételte meg a lány csodálkozva. - Már hogy lehetne valamit is látni?

Az ajtó közepén egy kis, körülbelül hat hüvelyk hosszú és két hüvelyk széles nyílásfedő volt, az ajtó anyagából. Mr. Havelock két ujjá közé fogta a lemez lekerekített szélét, elmozdította, s így láthatóvá vált az alatta lévő nyílás.

- Hoznom kellett volna egy elemlámpát - mondta.

- Nálam van - mondta Dick, s zsebéből előhúzott egy kis lámpát, a szeméhez emelte, s bevilágított vele a kriptá belsejébe.

Egy körülbelül hat négyzetméternyi helyiséget látott. A falak zöldes és nyirkosak voltak, a durván vésett kőpadlót vastag porréteg borította. A helyiség kellős közepén, egy dísztelen kőoltáron hosszúkás kőszarkofág málladozott.

- Hogy mi az a kődoboz? Nem tudom - mondta Havelock. - Lord Selford a sírban találta, s úgy hagyta, ahogy volt. Holttestnek nyomát sem látták.

A folyosót hirtelen valami kísérteties, kék fény árasztotta el, egy másodpercig villogott, majd eltűnt. A lány rémülten kapaszkodott Dick karjába.

- Villámlik - mondta Havelock nyugodtan. - Attól tartok, kissé vizes lesz az utunk visszafelé.

Megzendült az ég, még a föld is belerázkódott. Ezt újabb villámlás követte, amely mindkét oldalon megvilágította a halottakhoz nyíló ajtók sorát; a lány remegve közelebb húzódott a nyomozóhoz.

- Nem leszünk vizesek - mondta Dick, a reszkető lány vállát simogatva. - Annyi képtelenséget hordanak össze a viharról. Pedig ez a természet egyik legszebb üzenete. Például, amikor Manitobában jártam...

A villámlást azonnal követte a fülsiketítő mennydörgés.

- Valamibe belecsapott - mondta Dick nyugodtan.

És ekkor a folyosó túlsó végéből fémes csendülés hallatszott, mint amikor két fémdarab összeütközik.

- Mi volt ez? - kérdezte, s már száguldott is végig a folyosón, keresztül az előcsarnokon, majd fel a bejárat ajtóhoz vezető csúszós lépcsőn.

A villámlás egy pillanatra elvakította, az utána következő ézengés fülsiketítő volt. Azt látta, amitől tartott: a hatalmas vasrácsot rájuk zárták, s az ajtó előtt, a nedves, agyagos talajon meztelen lábak nyomait fedezte fel!

15. FEJEZET

Sybil és Havelock szorosan a nyomában maradt. Havelock arcára elvesztette pirosposzsgás színét, s keze - amellyel megrázta a rácsot - reszketett.

- Micsoda ostobaság ez? - kérdezte dühösen. Lehet, hogy hangjának remegése csupán a felháborodás következménye volt.

Dick előrántotta a pisztolyát. Kétszer lőtt a csöpögő rododendronbokrok közül villanásnyi időre felsejlő alakra. A ragyogó napsütés helyét néhány perc alatt foglalta

el a rémisztő sötétség. A zuhogó eső Dick arcába csapott, de a villámlás fényénél egy másodpercre mégis megpillantotta a hatalmas, izmos karokat.

- Jaj, kérem, ne lőjön, ne lőjön! - A lány Dick mellkasára borulva zokogott, mire ő leengedte a pisztolyát.

- Van magánál kulcs, hogy kinyissuk ezt az ajtót? - kérdezte halkán, mire Havelock bólintott. - Adja ide.

Martin kivette a kulcsot a reszkető kézből, átnyúlt a rácson, s a kulcsot a zárba illesztette. Egy határozott csuklómozdulat, s az ajtó kinyílt.

- Menjenek előre, jövök nemsokára.

Berohant a bokrok közé, oda, ahol azt az alakot látta, s lám, nem hibázta el egészen: mert a fűben fekvő sárga hengeren egy vérfoltot vett észre. Felfordította a hengert, úgy négy láb hosszú lehetett, és irgalmatlanul nehéz volt. A végéhez egy körülbelül hüvelyknyi átmérőjű gumicső és egy szórófej csatlakozott. Alaposan körülnézett, s talált egy második hengert is, ugyanolyan tartozékkal. Ezen a másodikon a szórófej mellett egy kis kerek, piros címkét talált, amelyet az elsőről nyilvánvalóan lekapartak. „Hdgym. Klórgáz. - Vigyázat, mérgező!” A félmeztelen embernek nyoma sem volt, így hát Dick futva elindult, hogy utolérje Sybilt.

Folyamatosan villámlott, szinte lélegzetvételnyi szünet sem volt a dörgések között. A lány is és Mr. Havelock is halálsápadt volt, amikor utolérte őket.

- Mi volt az? Kire lőtt rá? - kérdezte fojtott hangon Havelock.

- Rosszak az idegeim - mondta Dick minden szégyenkezés nélkül.

Mire odaértek a házhoz, mindannyian csuromvizesek voltak, de Dick a hívás ellenére sem ment be a házba, hogy megszáriítsa a ruháit. Neki még volt dolga: alig

csukódott be az ajtó a lány után, már szaladt vissza a Selford-sírokhöz.

Az erdőhöz közeledve egyre óvatosabban haladt, figyelt jobbra, figyelt balra, szemét le nem vette azokról a kis bokrokról, amelyek fedezékül szolgálhattak valaki számára. De a sebesült férfi nem bukkant elő.

A katakombák kulcsát már korábban a zsebébe sülylesztette, s most, miután kinyitotta a rácsot, egy pár bilincset húzott elő a hátsó zsebéből, amelynek két végét a lakat alájára, illetve tetejére kattintottá, így lehetetlen volt az ajtót becsukni. Ezután, lámpájával maga elé világítva, lement a lépcsőn, a hét lakatra zárt ajtóhoz. Zakója belső zsebéből elővette a két kulcsot, s egyiket belepróbálta a felső kulcslyukba, de semmire sem ment vele. Csak a negyedik nyílásba csusszant be, s egy kattanással elfordult. Óvatosan meghúzta az ajtót, de az meg sem moccant. Megpróbálta a másik kulcsot is, kiderült, hogy ez az utolsó kulcslyukba illik bele. Miután mindkettőt elfordította, ismét meghúzta az ajtót, de az nem mozdult.

Az ajtó rejtélye teljesen világos volt Dick Martin számára. A hét kulcsnak egyidejűleg kell elfordulnia ahhoz, hogy az ajtó kinyíljon - de vajon mit tár fel, ha kinyílik? Ismét elmozdította a kukucskáló lemezkéjét, s a kőurnát nézte. Ha a néhai Sir Hugh-t egyáltalán ide temették, vajon ez a láda rejtje a tetemét?

Az oldalfalakat nem lehetett teljes egészében látni, de arról a helyről nézve, ahol ő állt, valószínűtlennek látszott, hogy legyen a kamrában valahol egy rejtett sír. A kemény sziklába vágott hosszú polc (amelyet csak most vett észre) minden valószínűség szerint magába fogadta az első Selford földi maradványait, de ennek semmi látható nyoma nem maradt.

Dick zsebre vágta a kulcsokat, visszament, becsukta és bezárta a középső ajtót, majd felment a lépcsőn, s kilé-

pett a napvilágra. Itt földbe gyökerezett a lába. A sírbolt bejáratától néhány lábnyira megpillantotta az egyik sár-ga hengert, amelyet legutóbb vagy ötvenlábnyival odább látott. A vadember tehát itt van valahol a közelben, minden valószínűség szerint ebben a pillanatban is őt figyel valahonnan gyűlölködő szemekkel. Dick Martin-nak, minden önuralma ellenére, egy kis remegés futott végig a gerincén.

Valahogy obszcénnek találta ezt a különös jelenséget. Felemelte a súlyos hengert, tett vele néhány lépést, majd a bokrok közé hajította, s folytatta útját a fák között..

Alig tudta legyőzni magában a vágyat; hogy futásnak ne eredjen. Rémülten döbbent rá, hogy a pánik határán van, mire sarkon fordult, s elindult vissza, arra, amerről jött. Minden természetes ösztöne ellenére lassan ballagott vissza az erdőn keresztül, oda, ahol a hengerek voltak, ahol ellensége rejtőzött. A tisztás szélére érve egy teljes percre várt. Miután ily módon próbára tette az idegeit, folytatta útját a ház felé, anélkül hogy akár egyszer is visszanézett volna, bár idegei majd szétpattantak a feszültségtől.

Megkönnyebbülve ért ki a völgybe, a Selfordok csúf háza pedig kifejezetten vigasztaló látványt nyújtott. Ennek az embertelen lénynek hideg rosszindulata, eltökéltsége, hogy sebesülten is elpusztítsa azt az embert, aki gyűlöletét felszította, e teremtmény halálos megfontoltsága megdöbbentette Dick Martint. Az, hogy véletlenül kapcsolatba került a hét lakatra zárt ajtóval - amely valószínűleg csupán port rejt maga mögött -, halálos veszedelembé sodorta; ugyanilyen veszélyt jelent vajon Sybil Lansdown számára is? Ettől a gondolatától elszorult a szíve. Oly valószínűtlen, oly hihetetlen ez az egész!

Ha a hétköznapi ember egyszerre manók és tündérek társaságában találná magát, nem bökkenhetne meg job-

ban, mint Dick Martin az elmúlt három nap egymást követő eseményeinek hatására. A bűn világát ismerte, legalábbis azt hitte, hogy ismeri; a bűnözők olyanok voltak a számára, mint a nyitott könyv. Fiatalságát a tévelygők, a törvénszegők világában töltötte. Megtanították sötét trükkjeikre, szakmájuk szakértőjévé vált. Gondolkodásmódjukat is ismerte, elfogadható tanulmányt tudott volna írni - sőt erre készült is, hiszen íróféle volt - a bűnözők lélektanáról.

De most kikerült az igazi bűn világából. Ezelőtt csupán egyszer volt hasonló élménye, amikor azt a feladatot kapta, hogy nyomozzon ki egy szörnyű balesetsorozatot, amely egész Torontót felkavarta. Ekkor találkozott életében először az amatőr bűnözővel, s eltanácstalanodott. Ha nincs olyan óriási szerencséje, a férfi, akit keresett, elkerülte volna a letartóztatást. De végül is elárulta magát. A bűnözőknek nincs valami éles elméjük: közhelyekben gondolkoznak, korlátozottak és szűk látókörnek. Az átlagos bűnöző egyik napról a másikra él, nincsenek tartalékai, és segítsége sincs sem a büntettek elkövetéséhez, sem ahhoz, hogy visszavonulását fedezze.

Csúnya szó a bűn, gondolta, miközben lassan ballagott a ház felé. Mostanáig - az ő ismeretlen támadójának kísérleteitől eltekintve - egyetlen ember ellen sem lehetett vádat emelni. Kivéve Lew Pheeneyt! Szegény Lew, ő igazán a való világhoz tartozott. Micsoda lelki gyötrelmeket állhatott ki, amikor egyszer csak, az éjszaka kelletős-közepén, annál a szörnyűséges ajtónál találta magát!

Dick bőrig ázott, de észre sem vette, amíg a lány szörnyülködve fel nem hívta a figyelmét vizes kabátjára, amikor beült a kormány mellé.

- Visszament megnézni, hogy ki zárta be az ajtót? - kérdezte Mr. Havelock, aki időközben visszanyerte derűs modorát.

- Igen - mondta Dörzsölt Dick, miközben beindította a kocsit. - Nem mintha megtaláltam volna. A nyomait láttam, de őt magát nem.

- Megsebesült? - kérdezte gyorsan Sybil.

- Ha megsebesült is, nem súlyosan - felelte Dick óvatosan.

- Bárcsak megölte volna azt a szörnyeteget - csattant fel dühösen Mr. Havelock. - Brrr!

Kölcsönkért egy felöltőt a gondnoktól, s abban bóbiskolt végig a városba vezető úton. Leatherheadnél utolérték a vihart, ismét megcsapta őket a szele. De a három embert úgy lefoglalták a saját gondolataik, hogy ezt még csak észre sem vették. Mr. Havelockot kitették St. John's Wood-i házánál. Sybil elnézést kért tőle, ugyanis súlyos lelkiismeret-furdalása volt, amiért egy koros embert beérángatott egy ilyen kellemetlen kalandba.

- Ugyan, nem tesz semmit, én különben sem vagyok olyan nedves, mint a barátunk - mondta Mr. Havelock jókedvűen. - Engem egyáltalán nem az nyugtalanít, amit láttunk. Engem az izgat, amit nem láttam.

- Amit nem látott? - ismételte a lány.

Havelock bólintott.

- A barátunk sokkal többet tudott meg, mint amennyit elárult nekünk, s nem vagyok biztos abban, hogy kellemes felfedezéseket tett. Reggel egyébként még beszélgetünk erről.

Besietett a házába, Dick pedig a Coram Street felé irányította a kocsit.

- Most nem fogom behívni, Mr. Martin - mondta a lány, amikor Dick kitette. - Megígéri, hogy egyenesen hazamegy, azonnal forró fürdőt vesz és átöltözik?

Ezt nem volt nehéz megígérni, mert Dick maga is sóvárogva vágyott a forró víz szagára.

Amint kilépett a kádból és száraz ruhába öltözött, rögtön felhívta Sneedet.

- Ne haragudj, hogy felébresztettelek - mondta Dick lelkesülten -, megtennéd, hogy átjössz hozzám vacsorára? Van három új izgalmas fejezetem.

Sneed elégedetlenül morgott a terv hallatán, de azért rövidesen beleegyezett, jóllehet olyan homályosan fogalmazott, s ígétét annyi kikötéssel tarkította, hogy Dick végül is meg volt lepve, amikor csöngettek, s az ajtóban a temérdek ember állt, aki elcsigázottan vánszorgott be a dolgozószobába, s belezuhant az első kényelmes székbe.

- Megvan az engedély az esti rajtaütéshez - mondta.
- Tízkor lépünk akcióba.

- A sussexi főkapitánynak negyed tizenkettőt mondtál - jegyezte meg Dick meglepetten.

Sneed felügyelő sóhajtott.

- Túl akarok lenni rajta, még mielőtt a helyi Sherlockok megérkeznek - mondta. - Ráadásul előfordulhat, hogy valaki figyelmezteti Stallettit. Sosem lehet tudni. Senkiben sem bízatsz meg, Dick, ebben a szakmában. Remélem, még senkinek sem kotyogtad ki a dolgot.

Dick habozott.

- De igen, egy keveset elmondtam belőle Mr. Havelocknak, Miss Lansdownnak pedig természetesen a jó részét.

Sneed morgott.

- Havelock még csak rendben van, de a hölgy - ó, uramisten! Édes fiam, sose bízz meg egyetlen nőben sem! Azt hiszem, ez a rendőrkérdő első pontja. Most majd meghív magához mindenféle embereket teára, és mindent elfecseg nekik. Ismerem a nőket.

- És te elmondtad valakinek? - kérdezte Dick.

Sneed felügyelő fensőbbösen mosolygott.

- Senkinek, kivéve a főnököt meg a feleségemet - mondta következtetlenül. - De egy feleség, az más. Különben is fáj a foga, és egyáltalában utálja kinyitni a száját. Egy fogfájós nő sosem árul el bizalmas titkokat. Erről ne feledkezz meg, ha majd a könyvedet írod.

A felügyelő azt hitte, hogy titokban a rendőrség valamennyi tagja emlékiratait elkészítésén dolgozik, mely téveszméje egy vasárnapi újság közelmúltban megjelent cikksorozatán alapult.

- Nos, mit akarsz nekem elmondani?

Behunyta szemmel hallgatta Martint, aki elmondta neki a Selford-síroknál töltött délutánt. Amikor ahhoz a részhez ért, hogy valaki rázárta a társaságra a vasrácsot, Sneed kinyitotta a szemét.

- Valaki másnak is van kulcsa - mondta teljesen fölöslegesen. - Azt mondod, nincs semmi abban a kriptában?

- Semmit sem lehetett látni, csak azt a kóládat - mondta Dick.

- Hm! - Tenyerével végigpásztázta nagy, kerek arcát. - Hét kulcs - tűnődött félhangosan. - Hét zár. Két kulcs nálad van, öt valaki másnál. Szerezd meg az ötöt, de még jobb, ha berobbantod az ajtót dinamittal.

Dick elővette hosszú cigarettaszípkáját, s füstfelhőket eregetett a plafonra.

- Erre aligha találok ürügyet. Egy kicsit eljátszogatam az egyik kulcslyukkal, s biztos állíthatom, hogy ez olyan zár, amellyel a világ legjobb betörője sem boldogulna. Pheeneynek sem sikerült.

Sneed felkapta a fejét.

- Pheeney! Jóságos isten! Róla egészen megfeledkeztem! Mutasd csak azt a kulcsot.

Dick előhúzta a zsebéből, s odaadta a testes férfinak, aki ide-oda forgatta a tenyerében.

- Nem, ilyet még nem láttam - ismerte be. - Azt

mondtad, olasz? Igen, valószínűleg az. És a félmeztelen fickót nem láttad?

- Csak egy villanásnyira. Olyan gyors és olyan megfoghatatlan, mint egy angolna. Szegény ördög!

Sneed felügyelő metsző pillantást vetett rá.

- Te is úgy gondolod, ahogy én, mi? Hogy ez Stalletti egyik kísérleti alanya?

Gondolataiba merült, jó darabig nem szólt egy szót sem.

- A gáz valószínűleg végig ott volt. Azt természetesen tudták, hogy jössz. De Havelock jelenléte, szerintem, váratlanul érte őket. Ez csak feltevés, nem is tudom, miért gondolom így.

Nagy nehezen feltápszkodott.

- Hát akkor - mondta - az esti viszontlátásig. Hozd a kocsidat, de fegyver ne legyen nálad, mert neked elvben nem kellene ott lenned, s nagyon nem szeretném, ha nem hivatalos lövöldözésre kerülne sor.

16. FEJEZET

Dick Martin aznap este fél tízkor leállította kocsiját a Bitó-laktól fél mérföldnyire az út szélén, letompította a fényszórót, s a kocsiban ülve várta a rendőrautó érkezését. A motorzúgást jóval a fényszórók erős fényének felbukkanása előtt meghallotta; megvárta, míg a koci elhúz mellette, majd követte. A rendőrkocsi lassított, majd hirtelen rákanyarodott a kocsifelhajtóra, Dick szorosan a nyomában. A fényszórók fényénél látni lehetett, hogy a sövény tövében levő gödröt már betemették.

Az első koci majdnem nekiütközött a sűrű sövénynek, ott, ahol a kis út a ház felé fordult, s a sofőr hajsza híján belecsúszott az út mellett húzódó mély árokba.

A Bitó-lak sötétségbe burkolózott, mint mindannyiszor, amikor Dick itt járt. Mire odaért Sneedhez, a felügyelő már az ajtón kopogtatott, a kocsiban lévő fél tucat ember közül három pedig az épület mögé igyekezett.

A kopogtatásra gyorsan érkezett válasz. Bent kigyuladt a fény, s az ajtó feltárult. Stalletti nyitotta ki, sápadtan és mogorván, mint mindig. Ott állt ez a különös, sötét alak, piszkos kezével hosszú, fekete szakállát simogatta, míg Sneed néhány szóval elmagyarázta neki jövetelük célját.

- Ó, igen, ismerem magát - mondta az ember, s látszólag nem zavarta a rendőri erők felvonulása. - Maga Sneed. És a barátja, aki a háta mögött áll, az az úr, akinek a minap elfolyt a benzinje. Milyen óvatlanság! Nos, lépjenek be, barátaim, a tudomány házába!

Színészi gesztussal oldalt lépett, hogy utat nyisson, s az öt férfi benyomult a haliba.

- Bizonyára a fogadószobámat kíváncják látni - mondta Stalletti, s kitárta annak a szobának az ajtaját, amelyben Dicket fogadta.

- A dolgozószobája érdekel - mondta Sneed, majd, amikor a férfi a ház végébe vezette őket, hozzátette: - Nem ez a hátsó helyiség, hanem a másik, amelyik fent van.

Stalletti vállat vont, egy másodpercig habozott, majd újabb vállrándítással elindult felfelé a szőnyegtelen lépcsőn, amely egy kis szobához vezetett; amikor az ajtó elé ért, kinyitotta. Egy rövidebb lépcsősor vezetett innen a tágas közlekedőbe, ahonnan három ajtó nyílt. Dick és Sneed belépett a bal oldali ajtón. Szegényesen berendezett szobába jutottak; nem volt benne más, mint egy régi, kerek ágy a sarokban, egy ütött-kopott szutykos mos-

dótálállvány, amelynek egyik törött lábát megjavították, s egy öblös, régi karosszék.

A következő szoba nyilvánvalóan Stalletti irodája és hálósobája volt. Az összezsúfolt bútorok leírhatatlan rendetlenségben sorakoztak egymás mellett. Az egyik sarokban, az ablak mellett egy magas iratszekrény állt, acélfiókkal. Stalletti erőltetett mosollyal kihúzta az egyiket.

- A fiókba is bele óhajt nézni? - kérdezte gúnyosan.

Sneed nem felelt. Benézett az ágy alá, kinyitott egy íróasztalt, utasította a ház lakóját, hogy nyisson ki egy szekrényt, majd figyelmét a harmadik szobára irányította, amely szintén hálósoba volt, ha a két sarokban lévő rongykupacot egyáltalán ágynak lehetett nevezni.

- Ó, ön csalódottnak látszik, kedves Sneedem - mondta Stalletti, miközben lefelé mentek a lépcsőn. - Azt remélte, hogy megtalálja az egyik kisbabát, igaz? Valószínűleg azt gondolta magában: „Ez a Stalletti megint a régi módszereihez folyamodott, s nagy, erős emberi lényeket próbál formálni a gyenge kis jószágokból, akik azért nőnek fel, hogy cigarettázzanak és az algebrát tanulmányozzák.” Ó, ó!

- Milyen beszédes kedvében van ma, Stalletti.

- Miért ne lennék? - kérdezte vidáman a szakállas ember. - Ritkán van társaságom. Képzelve csak el, barátom, hogy néha hetekig nem beszélek egy szót sem, és nem hallok emberi hangot. Igénytelenül élek, nincs szükségem szakácsra, mert nyers ételmet fogyasztok, ami a húsevők körében természetes. Hallom, amint elzúgnak az autók, amelyekben cigarettázó', horpadt mellkasú kis emberek és rosszindulatú asszonyok ülnek, akik gonosz ármányokon törnek a fejüket. Még mindig én járok jobban, én, a magányos húsevő. Íme, a laboratóriumom.

Kinyitotta a ház végében lévő ajtót. A hosszú helyiség-

nek csak két ablaka volt, amelyek a tetőre nyíltak. Egy óriási asztalon mindenféle nyelveken írott papírok és könyvek heverték. A szoba egyik oldalán két hosszú polc futott végig, megrakva üvegekkel és köcsögökkel, amelyek között nem akadt két egyforma. Dicknek feltűnt egy vörös folyadékkal félig töltött, vattával bedugaszolt szóadásüveg; volt még ott egy különböző vizsgálati műszerekkel, mérlegekkel és kisebb-nagyobb mikroszkópokkal telerakott pad; egy mocskos régi operálóasztal, egy sebészeti műszerekkel megrakott fiókos szekrény; lombikos százával, az asztal letisztított részén pedig egy leszegezett lábú, döglött patkány.

- Egy szegény tudós szórakozásába nyerhetnek bepilantást! - mondta Stalletti. - Nem, nem, barátom - folytatta, amikor Sneed az asztal fölé hajolt -, a patkány döglött. A buta törvényeik miatt nem végzek többé élvezetboncolást. Azt maguk nem tudják elképzelni, hogy mi csoda örömet talál itt a magamfajta ember! Magát boldoggá tenné, ha egy hétig kémiai reakciókat tanulmányozhatna?

- Ki van még a házban, Stalletti? - kérdezte Sneed. Stalletti professzor mosolygott.

- Egyedül élek, maguk is láthatták. Senki sem jön ide.

- Mr. Martin valami kiáltást hallott, amikor a múltkor este itt járt.

- Képzlődött - mondta Stalletti hűvösen.

- Ezenkívül az úton megtámadta egy félmeztelen ember. Az is képzlődés volt?

- Tipikus eset - mondta Stalletti, s szemrebbenés nélkül viszonzta a felügyelő pillantását.

- Más is alszik odafent, négy személy számára vannak ágyak.

Az elsárgult arcon széles mosoly futott végig.

- Mindig él bennem a remény, hogy felkeresnek a

barátaim, de sajnós, nem jönnek. Magányos vagyok. Maradjon itt egy hétig vagy egy hónapig, és maga is meglátja. Hagyja itt az egyik nagyokos emberét, hogy tartson megfigyelés alatt. Nem lesz nehéz bebizonyítanom, hogy magányos vagyok.

- Rendben - mondta Sneed rövid hallgatás után, sarkon fordult, s kiment a házból.

A professzor az ajtóból figyelte, amíg a kocsit eltűnik, majd bezárta és elrekesztelte a súlyos ajtót, s kényelmesen felballagott a szobájába. Kihúzta az íróasztala egyik fiókját, kivett belőle egy hosszú kutyakorbácsot, s belecsapott a levegőbe. Majd odalépett az acélfiókos iratszekrényhez, s a kihúzott fiókot visszatolta a helyére - valójában ez volt az egyetlen kihúzható fiók. Megnyomta a hamis fiókok egyik fogantyúját, s az alkotmány egész eleje kifordult, mint valami ajtó.

- Ágyba! Késő van - mondta Stalletti.

Görögül beszélt. A sötétben kuporgó valami előmászott, hunyorgott a fényben. Több mint egy fejjel magasabb volt a szakállas embernél, s a derekán viselt rongyos ágyékkötőtől eltekintve teljesen meztelen volt.

- Menj a szobádba. Hozok tejet és ennivalót.

Stalletti, bizonyos távolságot tartva teremtményétől, pattintott egyet a korbáccsal, mire a kifejezéstelen arcú óriás beügetett abba a szobába, ahol csak egy ágy volt. Stalletti behúzta az ajtót, rá is zárta, majd lement a lépcsőn, át a laboratóriumán, s a ház hátsó részén lévő kis ajtón keresztül ki a kertbe. A korbács még mindig a kezében volt, menet közben lóbálta, s közben egy dalt dúdolgatott. Elhaladt néhány fenyőfa mellett, majd egy terebélyes tölgy alatt megállt, és fűttengett. Valami leugrott az ágak közül, egyenesen a lábához kuporodott, s ott maradt a földön összegörnyedve.

- Szoba, tej, alvás - mondta Stalletti, s amikor az alak

túl lassan mozdult, megcserdítette a korbácsát. A korbács hangjára az ágak közül érkezett fura jelenség ügetésbe fogott, s eltűnt a laboratórium ajtaja mögött. Stalletti kényelmes tempóban követte.

Nem sokkal később felment, egy tálcán két nagy tálban tejet s két tányéron húst vitt. Miután megetette teremtményeit, s bezárta őket az odújukba, visszament a dolgozósobájába, s nem gondolt többé sem rabszolgákkal, sem nyomozókkal, hanem átadta magát tanulmányainak.

17. FEJEZET

Mr. Havelock aznap reggel már harmadszor olvasta el ugyanazt a levelet. Kétszer tárgyalt róla az irodavezetőjével, harmadszorra akkor olvasta el, amikor Dick Martin megjelent.

- Remélem, nem vertem ki túl korán az ágyból, Mr. Martin, s elnézését kérem, amiért belerángatom ebbe az ügybe, amely a maga részéről befejeződött akkor, amikor útjáról visszatért. Ezt a levelet kaptam ma reggel, szeretném, ha elolvasná.

A levelet az a kéz írta, amelynek írását Dick mostanra már jól ismerte. A levélpapíron egy kairói szálloda címe szerepelt.

Kedves Havelock!

Megkaptam Mr. Codyval kapcsolatos táviratát, és sietek közölni, hogy tényleg ismerem azt az embert, leveleztem is vele, s egyáltalán nem értem, miért tagadja, hogy ő is ismer engem; az egyetlen magyarázat az a természetes zárkózottság lehet, amellyel az emberek titokban igyekeznek tartani mások előtt az üzleti ügyeiket.

Cody egyszer régen írt nekem egy levelet, amelyben kölcsönt kért tőlem. Jelentős összeget kért - tizennyolcezer fontot - s én semmi hajlandóságot nem éreztem arra, hogy odaadjak ennyi pénzt egy vadidegennek. Azt írta, hogy nagyon nehéz helyzetbe került, s el akar tűnni Angliából, mert valaki megfenyegette, hogy megöli. A történet részleteit már elfelejtettem, de arra emlékszem, hogy őszintének tűnt, amit elmondott.

Kérem, küldjön huszonötezer fontot francia bankjegyekben. Szokás szerint ajánlva adja föl Damaszkuszba, a Hotel de Paris-be. Remélem, tovább tudok menni Bagdadba, onnan pedig Dél-Oroszországba, ahol állítólag van egy nagy birtok, amit bagóért vesztegetnek.

A levelet így írták alá: „Pierce.”

- Általában küld neki pénzt, ha kér?
- Hát hogyné! - felelte a másik meglepett hangon.
- És most is elküldi neki ezt a hatalmas összeget?

Mr. Havelock az ajkát harapdálta.

- Nem tudom. Nagyon határozatlan vagyok ezzel az ügygel kapcsolatban. Az irodavezetőm, akinek az ítéletében tökéletesen megbízom, azt tanácsolja, írjam meg őlordságának, hogy bizzon meg valaki mást az ügyei intézésével. Túl nagy a felelősség, s a tegnapi szörnyű élmény után hajlok arra, hogy elhárítsak magamtól minden felelősséget. Ez természetesen komoly veszteséget jelentene nekünk, hiszen a Selford-birtok ügyeinek intézése közel ötezer fontot hoz évente.

Dick elképedt az összeg hallatán.

- Akkor biztosan nagyon gazdag az a birtok - mondta.

- Az - hagyta rá Havelock. - Ráadásul, szerencsétlenségemre, napról napra nő az értéke. Rövidesen felbecsülhetetlen lesz.

- Hagyott hátra Lord Selford valami kincsfélét is? -

kérdezte Dick, mert eszébe jutott az a kérdés, amely már régóta foglalkoztatta.

Havelock megrázta a fejét.

- Nem, a bankban lévő készpénzen kívül - ami jelentős összeg, valami ötvenezer font - nem volt ingó vagyona. De Yorkshire-ben és Northumberlandben kiaknázatlan szénlelőhelyei voltak, amelyekről azóta kiderült, hogy nagyon értékesek; ráadásul ott vannak a hatalmas ausztráliai és dél-afrikai birtokai, amelyek szintén jelentős mértékben növelik az értéküket. A hét lakatra zárt ajtó jár a fejében, mi? - mosolygott. - Higgye el, nincs ott semmi, már ahogy én tudom, pedig én átnéztem minden személyes és hivatalos dokumentumot, ami a néhai Lord Selford után maradt. Az a kis kriptá számomra ugyanolyan rejtély, mint a maga számára. Huszonnégy óra alatt fényt lehetne deríteni rá, ha őlordsága engedélyezné, hogy erőszakkal felnyissuk az ajtót. De erre én sohasem kértem engedélyt, mert sohasem láttam szükségét. - Elmosolyodott. - Magáról mindenfélét hallottam, Mr. Martin. Azt beszélük, úgy nyitja fel a zárat, mint akármelyik ügyes betörő.

- Egyes záratokat - vágta rá Dick -, de a hét közül egyiket sem tudnám kinyitni. Tisztában vagyok a korlátaimmal. Például ezt a széfet - a szoba sarkában álló kis fekete széfet mutatott - annyiból állna kinyitnom, mint mondjuk az irodája ajtaját. Nem mondom, hogy egy hajtű elég volna hozzá, de van otthon fél tucat szerszámmal, s ha azokat bevetem, akkor ez a széf itt körülbelül olyan biztonságos, mintha egy kartondobozban tartaná az értékeit. De az ösztönöm mindig megsúgja, ha kudarcra vagyok ítélve, s tudom, hogy ez a hét zár kifogja rajtam. Vannak Lord Selfordnak rokonai? - kérdezte váratlanul.

- Egy - felelte Havelock. - Miss Sybil Lansdown és

természetesen az édesanyja. A törvény szerint ha Lord Selford örökös nélkül halna meg, Miss Lansdown örökölné a birtokot.

Felkapta a levelet, s még egyszer átfutotta.

- Legszívesebben magát küldeném Damaszkuszba a pénzzel - kezdte, de Dick megrázta a fejét.

- Nem, uram. - Nagyon határozott volt. - Egyszer már játszottam fogócskát ezzel a fiatalemberrel, s ez nekem egy életre elég volt. Sok pénzt kapott magától, amióta külföldön van?

- Majdnem ötszázezret - felelte Havelock nyugodtan. - Többnyire birtokok vásárlására, de az ezt igazoló szerződések sosem jutottak el hozzám. Emiatt már panaszkodtam néhányszor, de biztosított, hogy a tulajdonjogot igazoló okiratok jó kezekben vannak.

- Még valamit szeretnék kérdezni, mielőtt elmegyek - mondta Dick, miután jól átgondolta a hallottakat. - Elképzelhető, hogy ezek a levelek hamisítványok?

- Teljesen lehetetlen - felelte Havelock. - Ismerem a kézírását összes jellegzetességeivel együtt, jobban, mint a magamét. Biztosíthatom, hogy két évvel ezelőtt a szemem láttára írta az egyik levelet, amelyet az iratok között őrzök.

- Nem lehet, hogy valaki kiadja magát Lord Selfordnak?

- Biztos, hogy nem. A lord beesett arcú, vörösesszőke férfi, egy kicsit selypít. És hogy biztosan lehessen azonosítani, van az arcán, közvetlenül a füle alatt egy kerek, piros folt, egy anyajegy. Ezek a lehetőségek már nekem is megfordultak a fejemben. Hogy valaki esetleg visszaél a nevével, hogy váltságdíj reményében fogva tartják, vagy valami gátlástalan banda karmai közé került, s azok csalják ki a pénzét. Őszintén szólva, ha az elmúlt néhány év alatt nem láttam volna néhányszor személyesen is,

komolyan nyugtalankodnék miatta. De hát mit tehetek? Ha úgy döntött, hogy vándorolni akar a világban, nem tarthatom vissza, s a hobbija nem olyan természetű, amely miatt segítségül hívhatnám a törvényt, hogy angliai letelepedésre bírjam. Biztos benne, hogy nincs kedve elutazni Damaszkuszba?

- Egészen biztos vagyok - vágta rá Dick. - Semmire sem vágyom kevésbé!

Sybil Lansdown életét két tényező zavarta meg, amelyek miatt még azokra a ritka kiadványokra és élettelen kötetekre sem tudott koncentrálni, amelyeket azelőtt oly érdekesnek talált.

Az egyik esetben a könyvtár elősegítette ismeretei bővítését. Összegyűjtötte mindazt az irodalmat, amely a régi nemesi családok történetéről csak fellelhető volt, de a Selfordokról nem talált, csupán egyetlen kötetet, amelyben egy pap hátborzongató részletességgel ecsetelte Sir Hugh számtalan bűnét. Amikor a leírás túlzottan részletessé vált, Sybil sietve becsapta a könyvet.

- Attól tartok, nem vagyunk valami finom család - mondta, amikor visszatette a könyvet a helyére, egy magas polcra.

Am semmit sem talált a könyvtárban, ami segíthetett volna rendezni Mr. Martinnal kapcsolatos érzelmeit. Néha úgy érezte, nagyon megkedvelte, máskor ugyanolyan biztos volt benne, hogy a férfi kifejezetten idegesíti. Azt kívánta, bárcsak ne ment volna vele a Selford-sírokhoz, s bárcsak ne lett volna oka arra, hogy a kísértetiesen vésett alakok és a váratlan villámcsapások fölötti félelmében a férfi mellkasára hajtsa a fejét és a karjába kapaszkodjék.

Nők ritkán fordultak meg a könyvtárban, ezért egy kissé meglepődött, amikor egyik délután, a legnagyobb pangás idején, egy hölgy lépett be a terembe. Az ala-

csony, tömzsi asszony, akinek arca még csak véletlenül sem árulkodott gyöngédségről, drága ruhákat viselt, ám hangja - amely kissé rekedtes és közönséges volt - ellentmondott elegáns megjelenésének.

- Maga Miss Lansdown? - kérdezte a nő.

Sybil felállt a székéről.

- Igen, Miss Lansdown vagyok. Parancsol valami könyvet? - kérdezte, abban a hiszemben, hogy a nőt - mint ahogy ez néha előfordult - valamelyik könyvtári tag küldte.

- Nem, én nem olvasok könyveket - volt a méltatlankodó válasz. - Csak arra jók, hogy teletömjék az emberek fejét haszontalan szeméttel! Ő is okosabb lenne, ha nem olvasna annyi. Nem mintha nem volna született úriember - tette gyorsan hozzá -, nála finomabb úrral még életemben nem találkoztam. Nekem elhiheti, kisasszony, hogy ez az ember a légynek se tudna ártani. Lehet, hogy egyszer hibázott, erre mindnyájan hajlamosak vagyunk. De ő nem az a fajta ember, aki bepiszkolná a kezét olyasmivel, ami nem rendes vagy tisztességes dolog.

Sybil döbbsen hallgatta ezt a rejtélyes dicshimnusz, csak épp azt nem tudta, kiről szól.

- Talán a... hogy is mondjam...

- A férjem - jelentette ki a hölgy méltósággal. - Mrs. Bertram Cody vagyok.

Sybil gondolatban végigfutott a könyvtár tagjainak névsorán, de erre a névre nem emlékezett.

- Dr. Cody felesége - mondta az asszony. - Tudna adni egy széket, hogy leüljek?

Sybil sűrű bocsánatkérések közepette előhúzott egy széket.

- A férjem nagyon jól ismerte az édesapját, kisasszony. Évekkel ezelőtt nagyon jó barátok voltak. És ma reggel azt mondta nekem, mármint a férjem: „Elizabeth, ha

bent jársz a városban, benézhetnél a Bellingham-könyvtárba", és megadta a címet, fel is van írva egy darab papírra.

Kotorászni kezdett nagyon drága táskájában, s előhúzott egy kis névjegykártyát.

- Igen, itt is van, saját kezűleg írta fel.

És odamutatott a lánynak valami irkafirkát, amitől az semmivel sem lett okosabb.

- Azt mondta a férjem: „Menj, keresd fel Miss Lansdownt, és hívd meg hozzánk teára; elmondok neki valami érdekeset az édesapjáról, amit még sosem hallott.”

Sybil semmit sem értett, de érdekelte a dolog. Arról csupán sejtései voltak, hogy ki lehet ez a furcsa asszony, a férje társadalmi helyzetére csak abból a szócskából következtetett, amelyet a feleség nagy büszkén a férje neve elé illesztett. Mrs. Cody - mintha csak Sybil gondolataiban olvasott volna - folytatta:

- Nem orvos. Sokan hiszik, hogy orvosdoktor, de nem az. Az irodalomtudományok doktora.

- Ó, az irodalomtudományok doktora?

- Igen, és a jogtudományoké is. Egy amerikai egyetemen doktorált. A helyzet az, kisasszony, hogy az ember körül van véve ellenségekkel. - Mrs. Cody lehalkította a hangját, rekedt suttogással folytatta. - A férjem azt mondta: „Keresd meg a fiatal hölgyet, és kérd meg, hogy egy szót se szóljon arról, amit mondtam, mert arra könnyen ráfizethetek, arra könnyen ráfizethetek. - Lassan, nagy nyomatékkal ismételte meg e szavakat. - Vidd el a Rolls-Royce-t - mondta -, s talán rá tudod beszélni, hogy jöjjön el hozzánk teára. Nem fog tovább tartani egy óránál, s senki sem tudja meg, hogy itt járt.”

- De miért ne tudhatná meg bárki? - kérdezte a lány, aki titkon jót mulatott az egészen, ugyanakkor tudat

alatt volt egy olyan érzése, hogy ez a beszélgetés komolyabb annál, mint amilyennek látszik.

- Hát az ellenségek miatt - mondta Mrs. Cody. - Mert nemcsak magát követik nyomon, kisasszony - a nő hangja komor volt, s jóllehet Sybil mulatságosnak találta, mégis nagy hatást gyakorolt rá -, hanem azt a kanadait is, azt a rendőrt.

- Mr. Martinra gondol? - kérdezte gyorsan a lány.

Mrs. Cody ismét bólintott.

- Az az a fickó, a detektív. Egyszer már megpróbálták elkapni, lehet, hogy ő nem szólt róla magának. De legközelebb kinyírják, ez olyan biztos, mint hogy Elizabethnek hívnak.

Egy telefon állt Sybil előtt az asztalon, egy pillanatig tanácstalanul meredt rá.

- És mi köze az apámnak ehhez az egészhez? - kérdezte.

Mrs. Cody összeszorította a száját, mintegy jelezve, hogy megmondhatná, ha akarná. Végül ennyit mondott:

- Majd a férjem elmondja magának, kisasszony.

Sybil most kritikusabb szemmel mérte végig az asszonyt. Kétségkívül régóta nem találkozott ilyen közönséges perszónával, ám gazdagságát messziről hirdette a ráaggatott ékszerek tömkelege. Valahányszor megmozdította a fejét, két gyémánt fülbevalója csillogni-villogni kezdett a délutáni napsütésben. Ujjait alig lehetett látni a gyűrűk tömegétől, kesztyűt ugyanis nem viselt, hatalmas keblén pedig gyémántbross díszelgett.

- Milyen messze laknak? - kérdezte Sybil.

- Nem egészen egyórányira, Sussexben. - A nő elmagyarázta az utat, a ház pontos helyét. - Ha idejében el tudna jönni, hogy odaérjen teára...

- El tudok jönni - mondta a lány elgondolkozva -, ma ugyanis korábban végzek.

Mrs. Cody karkötőbe ágyazott órájára pillantott.

- Várni fogok magára - indítványozta. - A téren meglátja majd a Rolls-Royce-omat - hangzatosan zengette ezt a szót. - Nem lehet eltéveszteni. Fekete, kis piros vonalakkal díszítve.

- De kérem, ne várjon rám. Még egy félóráig itt kell maradnom.

- Szívesen várok. De azt hiszem, jobb, ha kiülök a kocsiba. Nagy meglepetésben lesz része, kisasszony, s áldani fog engem a halála órájáig, amiért a férjem elküldött magához.

Sybil hazatelefonált, de az édesanyja nem volt otthon; ekkor jutott eszébe, hogy Mrs. Lansdown elment brizselni - ez volt az egyetlen szórakozása. Felhívta Dick Martint is, szintén sikertelenül; majd négy órákor kiment a térre, s a limuzint kereste. Nem kellett sokáig keresnie, a járda mellett egy gyönyörű kocsi várakozott, amely lassan elindult feléje, amikor megjelent. A sofőr, egy fiatalos kinézetű, Sybil becslése szerint harmincéves férfi, libériát viselt. Mrs. Cody kinyitotta Sybilnek az ajtót, ő beült, de a kocsi belsejét úgy átjárta a parfümillat, hogy automatikusan lecsavarta az ablakot.

- Remélem, drágám, telefonált az édesanyjának? - kérdezte Mrs. Cody egy oldalpillantást vetve a lányra.

- Felhívtam, de nem volt otthon.

- Akkor biztos üzent neki a személyzettel.

Sybil nevetett.

- Mi nem engedhetünk meg magunknak ilyen luxust, Mrs. Cody - mondta. - A házi munkákat mi ketten látjuk el anyával.

Mrs. Cody felsóhajtott.

- De remélem, kedvesem, valakinek csak említette, hogy hova megy. Mindig szólni kell valakinek, ha az ember elmegy, mert mindig történhet valami.

- Senkinek sem szóltam. Megpróbáltam felhívni... egy barátomat, de ő sem volt otthon.

A kemény arcon átvillant egy kísérteties mosoly, de azután rögtön elenyészett.

- Az ember sose lehet elég óvatos - jegyezte meg a hölgy szentenciózusan. - Nem volna kedve hátradőlni a sarokba, Miss Hogyishívják? Úgy sokkal kényelmesebb.

És sokkal kevésbé lehet kívülről észrevenni, de Sybil erre nem gondolt.

18. FEJEZET

Délnyugatnak tartottak, s bár Mrs. Cody nem bizonyult szórakoztató vendéglátónak, a lánynak volt min gondolkodnia, s egyáltalán nem haragudott felcicomázott útitársnője hallgatása miatt. A kocsi nem egész egy óra múlva befordult egy súlyos vaskapun, végigment a hosszú felhajtón, s megállt egy közepes méretű ház előtt.

Sybil még soha nem látta azt a testes, mosolygó férfit, aki kijött eléjük.

- Ó! Tehát ön az én kedves barátom leánya - mondta joviálisán. - Kicsi Sybil! Ön persze nem emlékszik rám?

Sybil mosolygott.

- Attól tartok, nem emlékszem, Mr. Cody - mondta.

- Persze hogy nem, kedvesem, hát persze hogy nem. - Atyáskodó hangot használt, de Mrs. Cody, aki mindenki másnál jobban ismerte a férjét, s hanghordozása legapróbb változásaira is felfigyelt, hideg, fenyegető pillantást küldött felé.

Cody akkor sem változtatott volna a beszédmodorán, ha észrevette volna felesége tekintetét. A lány kissé vonakodott, amikor Mr. Cody bevezette az elegáns könyvtárba; úgy sürgött-forgott körülötte, mint valami öreg tyúk

a kiscsirke körül. A lánynak a legjobb széket kellett megkapnia, és párnát a háta mögé.

- Azonnal kész a tea, drágám. Bizonyára nagyon elfáradt az úton.

- Én fáradtam el - mondta Mrs. Cody nyomatékkal.

- Szeretnék valamit megbeszélni veled.

- Természetesen, drágám. Biztos, hogy kényelmesen ül, Miss Lansdown?

- Egészen biztos - felelte a lány, s alig bírta ki, hogy ne mosolyogjon, amikor látta, hogy Mrs. Cody paprika-piros arccal elviharzik, s bevágja maga után az ajtót.

A hallban a sofőr épp rágyújtott. Felnézett a belépő asszonyra.

- Ki ez a nő, nénikém? - kérdezte.

Mrs. Cody megvonta terjedelmes vállát.

- Ez az a lány, akiről az öreg beszélt neked - felelte röviden. - Túl sokat kérdezősködsz, az öreg panaszkodott rád.

- Gondoltam, hogy ez az. - A férfi nem vett tudomást a szemrehányásról. - Nem néz ki rosszul. Csodálom, hogy kettesben hagyja őket.

- Mit érdekel engem, hogy te mit csodálsz - mondta az asszony élesen. - Eriggy, és tedd a kocsit a garázsba, s ha megvagy vele, gyere vissza.

- Rengeteg az idő - felelte a kötelességtudó unokaöcs.

- Mit fog csinálni az öreg?

- Honnan tudjam? - csattant fel az asszony.

De a férfi egy cseppet sem zavartatta magát.

- A lánynál van a kulcs?

- Természetesen nincs nála a kulcs, te hülye! - robbant ki az asszony. - Ne ácsorogj itt, és ne tegyél fel nekem ostoba kérdéseket. És ne üsd bele az orrod a dolgaimba. Egyáltalában, mit tudsz te a kulcsokról?

Unokaöccse elgondolkodva nézett rá.

- Szép kis pár maguk ketten! - mondta. - De nekem ehhez semmi közöm. Ez a lány mindenestre remekül néz ki. Megyek a konyhába, iszom egy kis teát. Az öreg szabadnapot adott a szakácsnőnek, meg Mrs. Hartley-nak, a szobalány pedig állítólag beteg. Milyen furcsa, hogy mindhárman egyszerre vannak távol.

Beszéd közben a bejárati ajtó felé tartott, most visszafordult.

- Mindenkit eltávolítottak. - Összeráncolta a homlokát. - Mire készülnek, nénikém?

- Ne nénikézz engem! Én neked „asszonyom” vagyok, te börtöntöltelék. Már nemegyszer megmondtam. - Reszketett a dühtől, s a férfi eléggé ismerte ahhoz, hogy rájöjjön: ez nem a megfelelő pillanat, hogy tovább provokálja a haragját. Egy kellemes megszakítástól eltekintve már hét éve vett részt abban az udvarias színjátékban, amely szerint ő az elkényeztetett szolga Mrs. Cody házában. Jó fizetést kapott, valamelyest ismerte az özvegy magánügyeit, akit Mr. Cody teljesen váratlanul vett feleségül, s minthogy meleg ágyat és remek ellátást kapott, ellenszolgáltatásként hajlandónak mutatkozott arra, hogy szemet hunyjon a házban tapasztalt különös események felett.

A nagynénje felé lépkedett, széles szájából cigaretta lógott.

- Mikor viszem vissza a lányt a városba? - kérdezte.

- Itt marad, ne izgasd magad miatta.

A férfi a padlót bámulta, azután a plafont, mindenho-
va nézett, csak a nagynénjére nem, majd:

- És ő tud arról, hogy itt marad?

- Törődj a magad dolgával!

- Ez most az én dolgom is - mondta makacsul. - Nem tudom, kifele, miféle ez a lány, de ha itt valami disznóság

folyik, én nem vagyok benne. Egy óra múlva kiállók a kocsival, hogy visszavigyem.

Az asszony nem felelt, keresztülsietett a halion, majd felment a lépcsőn, és eltűnt. A férfi kiment a konyhába teázni, s közben elgondolkozott az élet furcsaságain a Weald-házban, s azon a furcsa véletlenen, amely nagynénjét tizenkét évvel ezelőtt közönséges háztartási alkalmazottból vagyonos hölggyé változtatta.

Végül is Mrs. Cody hozta be a teát, letette az asztalra, s azonnal visszavonult. Sybil ebben semmi furcsát nem talált, úgy gondolta, hogy vendéglátójának olyan mondanivalója van, amelyet nem szán a felesége fülének. Három eredménytelen kísérletet tett arra, hogy a beszélgetést apjára s arra a titokra fordítsa, amelyet Mr. Cody kívánt feltárni előtte, de a férfi minden alkalommal ügyesen más irányba terelte a társalgást. Ekkor a lány kerek pereg megkérdezte, hogy mit akart neki elmondani.

- Nos, ifjú hölgyem - Mr. Cody köhécsejt -, ez nagyon hosszú történet, s nem hiszem, hogy a rendelkezésünkre álló idő alatt mindent el tudnék mondani önnek. Van egy remek ötletem: mit szólna ahhoz, ha felhívnám a kedves édesanyját, s megkérném, hogy ő is jöjjön el, s töltsen velünk az estét?

A lány döbbenten meredt rá.

- Attól tartok, ez lehetetlen. Ma este anyával színházba megyünk - mondta.

Sybil általában nagyon becsületes volt, de még a nagyon becsületes emberek is megengedhetik maguknak, hogy kifogásokat ötljenek ki, ha el akarják kerülni a kellemetlenségeket.

- De azért felhívhatom, hogy megkérdezzem?

Sybil tudta, hogy anyja még egy óráig nem lesz otthon, így hát beleegyezett. A férfi kiment a szobából, s öt percig

volt távol. Amikor visszajött, arcán széles mosoly ült, s elégedetten dörzsölgette a kezét.

- Pompás, pompás! - mondta. - A kedves édesanyja megígérte, hogy eljön ma este. Elküldöm érte a kocsit. Azt mondja, át tudja cserélni a színházjegyeket egy másik napra.

Sybil az elképedéstől megkövültén hallgatta, s ha eddig, kissé zavartan bár, de élvezte a helyzetet, most jeges félelem vett rajta erőt. A színházlátogatást a pillanat sugallatára találta ki, és biztosan tudta, hogy az édesanyja nincs otthon. Baj van! Ezt most olyan tisztán látta, mintha egy kis piros lámpa villant volna fel a szeme előtt. Valami szörnyű veszély leselkedik rá, s neki időt kell nyernie.

- Nagyon örülök - mondta látszólagos nyugalommal, amelynek nyoma sem volt benne. Majd könnyed, csevegő hangon hozzátette: - Nagyon szép háza van, Mr. Cody.

- Igen, igazi gyöngyszem - mondta a férfi öntelten. - Akarja megnézni? Érdekes a története. Eredetileg özvegyi jog alatt állt, az ön rokonának, Lord Selfordnak az adományozásában. Évekkel ezelőtt vettem bérbe...

- Ön ismeri Mr. Havelockot? - kérdezte a lány meglepetten.

- Hm! - Cody az állat vakargatta. - Nem, nem mondhatnám, hogy nagyon jól ismerem Mr. Havelockot. Üzleti kapcsolatban állok vele; egyszer vásároltam tőle egy ausztráliai birtokot. De a házat egy harmadik személy közvetítésével adta nekem bérbe, s nem hinném, hogy Mr. Havelock tudja, hogy én vagyok a bérlő. Ön jól ismeri?

- Felületesen - mondta a lány. Az agya megállás nélkül dolgozott. Mit kellene tennie? Valami ürügyet akart találni, hogy megnézhesse a birtokot. A bejárati kapu

mellett egy főút haladt el, s a lány tudta, hogy a közelben van egy falu. Ha már egyszer kint van az úton, majd csak talál valami kifogást, hogy eljusson a faluba, amely védelmet nyújt a számára.

- Meg akarja nézni a szobáinkat?

- Nem. Inkább a kertet nézném meg. Úgy emlékszem, gyönyörű nárciszokat láttam a főkapu mellett - mondta, s remegő térdel felállt a székéből.

- Hmmm - köszörműlt ismét a torkát Mr. Cody. - Igen, ez valóban nagyon szép hely, de a kert túl nedves az ön számára.

- Ki szeretné menni - erősködött a lány.

- Nagyon helyes. Ha megvárja, amíg megiszom még egy csésze teát. - A tálcával meg a teáskannával foglalatostkodott. - De hiszen még a magáé is itt van, egészen kihűlt. Tölthetek még egyet?

- Nem, köszönöm, elég lesz.

Hogy milyen őrült volt! Eljönni egy vadidegen nővel - egy olyan nővel, aki ellen minden ösztöne vadul tiltakozott - egy ismeretlen házba! És senki sem tudja, hogy eljött.

Elvette Codytól a csészét, megacélozta az idegeit, hogy keze reszketését megállítsa, ivott egy kortyot, jólesett neki a folyadék, ugyanis a torka kiszáradt, szája kicserepesedett, amikor ráébredt, milyen helyzetbe került. A tea nem ízlett neki, volt valami sós, fémes mellékíze, úgyhogy kis grimasszal le is tette a csészét.

- Köszönöm, elég volt - mondta.

Talán a helyzet feszültsége okozta ezt a furcsa utóíz a szájában. Egyszer már megfigyelte, a félelemtől milyen érzékennyé válik az ember szájpadlása.

A könyvtárszoba egyik sarkában állt egy fogas, Mr. Cody kényelmesen odaballagott a sapkájáért. Amikor visszanézett, Sybil holtápadt arccal, üveges tekintettel

állt az asztalnál. Beszélni próbált, de képtelen volt akár egyetlen szót is megformálni. Ekkor Cody odalépett hozzá, s a lány a karjába ájult.

A férfi félig vitte, félig vonszolta, míg végre eljutott vele a díványig. Miután egy párnát tett a lány feje alá, kiment a könyvtárból, s gondosan bezárta az ajtót.

19. FEJEZET

A kerek arcú sofőr a nyitott bejáratnál állt és cigarettázott.

-Hol van Mrs. Cody? - kérdezte Cody élesen, arca elsötétült a férfi pökhendi közönye láttán.

- Fent.

- Menj és mondd meg neki, hogy látni akarom.

- Menjen és mondja meg maga - mondta a férfi anélkül, hogy akár a fejét odafordította volna.

Codynak céklavörös lett az arca. Nyilvánvaló volt, hogy nem ez az első összetűzésük. Óriási erőfeszítéssel leküzdötte a haragját, s valamivel szelídebben így szólt:

- Kérlek, Tom, menj be a városba, és hozz néhány bélyeget.

- Majd bemegyek később - mondta Tom, akit a békülékeny hang sem hatott meg. - Hol az a lány?

- Lány? Miféle lány? - kérdezte a másik tettetett meglepetéssel.

- A lány, akit meghívott teára. Ne próbálja azt mondani, hogy épp most ment el, mert tíz perce itt állok, s a haliból hallottam, hogy beszélt vele.

Mr. Cody mély lélegzetet vett.

- Pihen. A fiatal hölgy nem érzi egész jól magát. Megfelelően elláttam...

- Pofa be! - szólt a másik megvetően. - Maga nem

orvos, hanem jogi doktor, s Isten a tanúm, néhányra azok közül is ráférne egy kis gyógyítás! Mikor megy haza a lány? Kiálltam a kocsival.

- Ma este nem mehet haza, Tom. - Mr. Cody maga volt a megtestesült szelídség. - Meg volt beszélve, hogy itt marad éjszakára.

Tom ingerülten vakargatta az arcát.

- Ő erről semmit sem tudott - mondta. - Amikor kiszállt, megkérdezte, hogy van-e másik út visszafelé, mert be akar ugrani egy barátjához.

Ez utóbbi közönséges kitalálás volt Tom Cawler részéről, így a véletlenek különös összjátéka folytán Mr. Codyt félórán belül másodszor csapták be.

- Mondom, hogy nem érzi jól magát - csattant fel élesen. - S ha már itt tartunk, neked a konyhában a helyed. Ez már több a soknál, hogy eddig mi mindent elnéztem neked, Cawler! Nehogy azt hidd, hogy azért, mert feleségül vettem a nénikédet, már te vagy az úr a házban! Mert ha az az elképzelésed, csúnyán meg fogsz lepődni. Már épp elég sértést nyeltem le tőled, akár el is mehetsz.

Tom bólintott.

- Tudom, hogy elmehetek - mondta. - És miért? Mert senki sem állhatná utamat, ha el akarnék menni. Akár ebben a percben is elmehetnék, ha úgy akarnám - de nem akarom. Jó helyem van, és semmi kedvem elveszíteni. Nem tudom, hogy mi ez a piszkos ügy...

Mr. Codyból kitört a düh.

- Te... te gazember! - szitkozódott. - Azzal mered vádolni a nénikédet, hogy...

- Nagy tisztelettel vagyok a nénikém iránt. - Tom Cawler még mindig a földet bámulta. - Sokkal tartozom a nénikémnek. De ami szélhámos vér bennem van, azt mind az ő ágán örököltem, és maga nem tudna kitervelni

olyan gyors pénzszerzési módot, amelyről ne hinném, hogy az ő keze is benne van. - Egy darabig mereven nézte a másikat, majd ismét a földre szegezte a tekintetét. - Igen, ő mindig jó nénikém volt, Cody. Hallott valaha az ikertestvéremről, Johnnyról? Nemrég vele álmodtam. Olyan tisztán látom magam előtt, mintha itt állna előtttem. Pedig csak hétéves voltam, amikor elment...

- Amikor meghalt -javította ki Cody váratlan szelídseggel.

- Igen... amikor meghalt. Gyakran üldögéltünk együtt egy fa alatt Selfordban - ott nőttem fel a birtonkon -, és a „Szegény Jenny sírdogál” kezdetű dalocskát énekeltük. Hét évig lehettünk együtt.

Hirtelen felemelte a tekintetét, amely olyan volt, mint a perzselő tűz, a kis embert szinte elemésztette.

- A drágajó nénikém! Láttam, hogy verte azt a kisfiút, amikor még járni sem tudott. Az a szerencséje, hogy nő. Ezt egyszer megmondhatja neki. Ha férfi lenne, már rég megkapta volna tőlem a magáét. Megyek, előkészítem a kocsit. Mire visszajövök, a fiatal hölgy itt várjon rám. - Hangjában félreérthetetlen fenyegetés csendült.

Szó nélkül, zsebre vágott kézzel, a szájából még mindig lógó cigarettával kivonult, Mr. Cody pedig sarkon fordult, felszáguldott a lépcsőn, s berontott abba a szobába, ahol élete párja üldögélt. Bevágta maga mögött az ajtót, s tíz percig dühös kiabálás hallatszott. Majd Mrs. Cody egyedül lejött, kinyitotta a könyvtár ajtaját, s bement.

Sybil Lansdown a díványon ült, fejét két kezébe temette. Az asszony egyetlen szó nélkül megragadta a karját, kitámogatta a szobából s felvezette a lépcsőn. Erről a szintről két keskeny lépcső indult, az egyik a személyzet szobáihoz vezetett, a másik pedig egy tartalék hálószobához, amely egyúttal lomtárul is szolgált, s a lányt ebbe a helyiségbe lökte be.

Sybil csaknem eszméletlen volt. Arra, hogyan jött föl a lépcsőn, soha nem tudott visszaemlékezni. Amikor hasogató fejfájással magához tért, egy kis vaságyon feküdt, amelynek a közepe mélyen besüppedt. A világítást egy üvegbura alá tett gyertya adta, mert addigra odakint teljesen besötétedett.

Felült, feje zúgott, mint a méhkas, mégis megpróbált logikusan gondolkozni. Az ágy mellett egy kis asztalka állt, rajta egy pohár víz és két kis tabletta, amelyeket talán észre sem vett volna, de az aszpirines üveg ott állt mellettük nyitva. Úgy érezte, széthasad a feje. Nem gondolva a veszéllyel, lenyelte a két pirulát - talán homályosan megérezte, hogy ezt annak a gyógyszernek az ellenszerűl szánták, amit beadtak neki -, majd egy hajtásra kiitta a pohárból a vizet az utolsó cseppig. Nyöszörögve feküdt vissza az ágyra, szemét eltakarta a kezével, s amennyire lüktető halántéka engedte, igyekezett minden gondolatot kiűzni agyából, amíg a fájdalomcsillapító érzeteti hatását.

Sybil fejfájása félóra múlva szűnt meg, ekkor ismét megkísérelte felemelni a fejét. Kóválygott, a szoba minden egyes mozdulatára fordult egyet a tengelye körül. De egy idő után megnyugodott, kezdett ismét önmaga lenni, s végre képes volt folyamatosan gondolkodni.

A szobának csupán egy kicsi ablaka volt, a ferde tetőbe vágott apró nyílás. Be volt zárva, és sűrű drótháló borította. Sybil megpróbálta az ajtót is, bár nem remélte, hogy ily módon sikerülhet elhagynia a szobát. Vissza ment az ágyhoz, leült, s minden erejét összeszedte, hogy át tudja gondolni a helyzetét anélkül, hogy a rettegés elhatalmasodna rajta.

Úgy látszik, teljesen elment a józan esze, amikor eljött az asszonnyal (természetesen megint csak erre a hiábavaló következtetésre jutott). A kifogása nagyon gyöngö-

lábakon állt, gondolta magában. Még egy londoni gyereket sem lehetett volna egy családi titok felfedésének ígéretével elcsábítani. Nem is mert az anyjára gondolni.

Ismét megpróbálta az ajtót. Szorosan bezárták, talán be is reteszelték, mert felülete minden pontján ellenállt a próbálkozásnak. Nagyon régi ajtó lehetett, s láthatólag hibás, mert az alja és a padló között másfél hüvelyknyi nyílás tátongott.

Sybil visszament az ágyhoz, leült, s megpróbálta összeszedni a gondolatait. A kulcs! Lehet, hogy fogsága kapcsolatban áll azzal a fémdarabbal? Nem hagyta, hogy ez a lehetőség teljesen megzavarja. Miután a körülményekhez képest lehetőleg higgadtan végiggondolta a dolgot, arra a következtetésre jutott, hogy a kulcs - valami számára megfejthetetlen oknál fogva - összefügg jelenlegi tragikus helyzetével.

Odahúzott egy széket a tetőnyíláshoz, felmászott rá, de az ablak ellenállt minden erőfeszítésének, s még ha ki is tudta volna nyitni, az ablakot védő három vasrúd eltávolítása egyszerűen lehetetlen volt.

Ahogy ott állt a széken, egyszerre csak határozott és súlyos lépteket hallott a folyosóról. Leszállt és megfordult, hogy szemből lássa a belépő férfit. Az ajtó csak valamivel később nyílt ki. A lány sejtése beigazolódott: az ajtón reteszek is voltak, először ezeket kellett elhúzni, mielőtt a kulcs egy kattanással megfordult a zárban, s Cody belépett.

Az egész ember egyetlen nyájas, széles mosoly volt.

- Drága, ifjú hölgyem, attól tartok, nehéz percei lehetnek. Gyakran vannak hasonló rohamai?

- Nem tudom, milyen rohamokról beszél, dr. Cody - mondta határozottan.

- Nagyon szomorú, nagyon szomorú - mormogta a

férfi, s gyászosan csóválta a fejét. - Őszintén aggódtam az életéért. Volt elmebaj a családjában?

Az arcátlan kérdés hallatán a lánynak elakadt a lélegzete.

- Na, nem állítom, hogy erről van szó - folytatta a férfi -, csak meg kell jegyeznem, hogy ön egy kissé furcsán viselkedik. Talán emlékszik rá, hogy visítórohamot kapott. Nem? Ó, tulajdonképpen nem is számítottam rá, hogy emlékszik. Nagyon sajnálatos ez az egész.

- Mr. Cody. - A lány igyekezett nyugodt hangon beszélni, de ez óriási erőfeszítésébe került. - Haza akarok menni az anyámhoz.

A férfi hosszan a szemébe nézett.

- Természetes - mondta tűnődve. - Azt hiszem, ez természetes. Ne aggódjon, drága ifjú hölgyem, az édesanyját értesítettük, már úton is van.

Egy kis asztal állt a sarokban, ezt a férfi a szoba közepére húzta, s letette rá a kis fekete dossziét, amelyet a hóna alatt szorongatott. Ebből előhúzott egy összehajtogatott papírlapot, óvatosan kisimította, elővette a tolltollal, lecsavarta a kupakját, s a toll végére illesztette.

- A helyzet - kezdte a már ismert, dagályos hanghordozásban - egy kissé különös. Nem szokásom fiatal hölgyeket fogadni, akik hisztérikus rohamot kapnak, s be kell vallanom, hogy igencsak megijedtem, drága feleségemet pedig teljesen lesújtotta az aggodalom. Ezt mondta, és teljesen jogosan: „Rendkívül kínos a helyzeted, Bert-ram. Képzeld el, hogy a fiatal hölgy esetleg azt mondja majd, hogy beadtál neki valami ártalmas szert, és hogy akarata ellenére tartod bezárva - s jóllehet mi ketten tudjuk, hogy a betegségét... hogy úgy mondjam, természetes okok váltották ki, a rosszindulatú világ esetleg gyanakvással fogadja majd ezt a magyarázatot.”

Sybil pontosan tudta, hogy ha Mrs. Cody tartott is

ilyen értelmű szónoklatot, egyáltalán nem ezeket a kifejezéseket használta.

- Ezért az jutott eszembe - folytatta Mr. Cody -, hogy remek ötlet volna, ha ön szabad akaratából tenne egy nyilatkozatot, mely szerint én, Bertram Cody, az irodalom- és jogtudományok doktora, a lehető legszívélyesebben bántam önnel, s csupán egyetlen oka van annak, hogy ebben a zárt szobában helyeztem el: nevezetesen annak megakadályozása, hogy valami komoly kárt tegyen magában.

A lány az asztalon lévő papírlapra pillantott.

- Azt aligha írhatom alá, hogy örült vagyok - mondta mosolyogva.

- Ezt nem is kérem öntől - vágta rá gyorsan Mr. Cody. - Az ön szellemi állapotára nem történik utalás a dokumentumban. Ez csupán az én... hm... feddhetetlenségem igazolása, ami számomra nagyon fontos. Pusztá szeszély a részemről, jóllehet nem vagyok szeszélyes ember. - Széles mosollyal vette kézbe a tollat és átnyújtotta a lánynak.

- Elolvashatnám? - kérdezte a lány.

- Olyan fontos ez? - kérdezte a férfi szinte szemrehányóan. - Ha aláírja ezt a papírt, gondoskodom róla, hogy azonnal hazavigyék az édesanyjához.

- De hiszen most mondta, hogy anyám úton van idefelé - szakította félbe Sybil gyanakodva.

- Az volt az elképzelésem - folytatta a férfi, aki maga volt a megtestesült nyugalom -, hogy félúton találkozzanak. Telefonáltam neki, s megkértem, hogy Dorkingban, a Püspöksüveg fogadóban várjon magára.

Átnyújtotta a tollat a lánynak, de az ismét tétozott. A dokumentumot sűrűn gépelték. A férfi nagy keze eltakarta az írást, csak az aláírás helyét hagyta szabadon. A lány már nagyon szeretett volna elmenni, s félelmében

a szabadulás leghalványabb reményébe is görcsösen belekapaszkodott. A toll hegye már megérintette a papírt, amikor a férfi szétterpesztett ujjai között megpillantott egy sort, s ettől félbehagyta a mozdulatot.

„Amennyiben alulírott Sybil Ellen Lansdown előbb halálozna el, mint nevezett Bertram Albert Cody...”

- Mi ez? - kérdezte a lány.

- Írja alá! - A férfi hangja éles volt, magatartása egy csapásra megváltozott, mint a trópusi égbolt.

- Semmiféle dokumentumot nem írok alá, amíg el nem olvastam - felelte a lány, s letette a tollat.

A mosoly lehervadt Cody arcáról, rideg, fenyegető kifejezést hagyva maga után.

- Aláírja, vagy istenemre mondom...!

Óriási erőfeszítéssel visszafogta dühkitörését, s igyekezett ismét felölteni a jóindulatú álarcot.

- Drága ifjú hölgyem - mondta az ingerültség és nyálasság furcsa vegyületével -, miért untatná a csinos kis fejecskéjét jogi dokumentumok böngészésével? Megesküszöm magának, hogy ez az írás csupán arra való, hogy engem tisztázzon bármiféle...

- Nem írom alá - mondta a lány.

- Szóval nem?

A férfi felkapta a papírt és a zsebébe gyűrte. A lány visszahőkölt, amikor Cody feléje lépett, hirtelen az ajtóra vetette magát, s megpróbálta kinyitni. De még mielőtt ez sikerülhetett volna, a férfi elkapta a derekánál fogva és hátratasztotta.

- Itt marad, ifjú hölgyem, mindaddig, míg meg nem változtatja a szándékát. Itt marad, méghozzá étlen-szomjan. Ha rajtam állna, aludni sem hagynám. Felkínáltam egy lehetőséget, hogy megmentse az életét, de magának nincs annyi esze, hogy megragadja. Szegény őrült! Most pedig itt marad, amíg megjön a jobbik esze!

A következő másodpercben már kívül is volt az ajtón, amely hangos dörrenéssel csapódott be mögötte. A lánynak elszorult a szíve, amikor hallotta, hogy kívülről rátolják a reteszeket.

Egy darabig úgy megbénította a felfedezés, hogy még csak kísérletet sem tett újabb szökésre. De egy idő múlva összeszedte magát, s valamelyest visszanyerte az önuralmát, bár egész testében úgy reszketett, hogy amikor felállt a székre, hogy ismét próbálkozzon a padlásablakkal, alig tudta megtartani az egyensúlyát.

Amikor látta, hogy ezen az úton lehetetlen a menekülés, előkészületeket tett, hogy eltorlaszolja az ajtót, arra az esetre, ha valaki be akarna hatolni. Megpróbálta elhúzni az ágyat a faltól, de a nehéz tölgyfa alkotmány meghaladta az erejét. Egy rozoga mosdóállvány volt az egyetlen tárgy, amit torlaszul használhatott, ennek a hátát a kilincs alá támasztotta, és várt.

Órák múltak el, s egyetlen hang sem hallatszott a házban, végül úrrá lett rajta a kimerültség, ledőlt az ágyra, s bár minden erejével igyekezett ébren maradni, rövidesen elaludt.

Heves szívdobogással ébredt, s felült.

Valami hangot hallott kintről a folyosóról, óvatos, csoszsanó neszezést, amelyre éber érzékszervei a legmélyebb álmában is felfigyeltek. Mi lehet az? Fülelt, de egy jó darabig semmi sem törte meg a csendet. Azután valahonnan lentről tompa puffanást hallott, mintha valami súlyos tárgy leesett volna. Szívére szorított kézzel figyelt, szerette volna megfékezni heves szívdobogását.

- Áááá!

A lány összerezzent, csaknem elájult félelmében. Sikítást hallott lentről, olyan volt, mint egy rémült állat visítása - azután egy másikat, egy mélyebb, torokhangú, szörnyűséges üvöltést.

Minden érzékszerve megfeszült, úgy figyelt az ajtóra: tompa, mély zokogást hallott, azután csönd lett. Eltelt tíz perc, egy negyedóra, s ekkor ismét meghallotta azt a zajt, amelyre először felfigyelt - meztelen lábak neszezését a kemény, sima padlón. Az előbb, amikor dr. Cody kinyitotta az ajtót, egy pillanatra látta a folyosót. Tudta, hogy linóleum borítja, s a lábak azon neszeznek. Egyre közelebb jöttek, majd megálltak. Valaki lenyomta az ajtó kilincsét, és eltolta a reteszeket. A lány megdermedt a rémülettől; moccanni sem bírt, csak állt, s üres tekintettel meredt az ajtóra, s várta, mi bukkan elő mögülé.

A kilincs ismét megmozdult, de az ajtó nem nyílt ki. Bárki próbálkozott is, nem volt kulcsa. Csend lett. Valaki megpróbálta betörni az ajtót, s a lány az ajtó alatti nyílásban megpillantott egy óriási, formátlan lábujjat. Majd három, ijesztő méretű, tömpe ujj jelent meg az ajtó alatt. Friss, még nedves vér piroslott rajtuk. A kéz megragadta az ajtó alját, s megpróbálta felemelni. Ennek az obszcné kéznek a látványa megtörte a dermedt bénaságot, a lány sikítani kezdett, sarkon fordult s kétségbeesett rémületében az ablaknyílás alatt álló székhez rohant. Amikor felnézett, egy arc bámult le rá az ablakból - Cawler, a sofőr sápadt arca.

20. FEJEZET

Nem csupán a véletlen játszott közre abban, hogy Dick Martin előző nap délután elment a könyvtárba. Az az érzése támadt, hogy minden nap, amely ennek az elérhetetlen lánynak a látványa nélkül telik el, elvesztegetett idő az életéből. Erényes büszkeséggel gondolt arra, hogy immár ő is a könyvtár tagja, akinek jogában áll bármikor

belépni ebbe a komoly intézménybe, s ha úgy tetszik, kikérni akár a legérthetlenebb könyveket.

- Miss Lansdown elment - mondta az egyik alkalmazott. - Ezen a napon mindig korán végez. Egy hölgygel ment el.

- Az édesanyjával? - kérdezte Dick.

- Nem - felelte a lány, s megrázta a fejét -, nem Mrs. Lansdown volt az illető, őt nagyon jól ismerem. Ez a hölgy Rolls-Royce-szal hajtatott a bejárat elé. Még sohasem láttam.

Ebben nem volt semmi figyelemre méltó. Bár a lány komoly helyet kezdett elfoglalni az életében, Dick alig ismerte, a barátairól meg végképp semmit sem tudott. Csalódott volt, mert valami átlátszó ürüggyel meg akarta hívni teára. Hétig várt, s akkor becsöngetett a Coram Streeten. A látogatás magyarázatául valami egészen átlátszó ürügyet hozott fel, s peches napja számlájára írta Mrs. Lansdown mosolygós bejelentését, miszerint a lánya a távollétében telefonált, s azt üzenté, hogy nem jön haza vacsorára.

- Van egy barátnője, s gyakran vacsoráznak együtt, lehet, hogy utána elmennek színházba. Nincs kedve itt maradni, és velem vacsorázni, Mr. Martin? Bár tartok tőle, hogy Sybil helyett meglehetősen unalmas társaság leszek a maga számára.

Dick örömmel elfogadta a meghívást, remélve, hogy Sybil még az ő ottléte alatt megérkezik - de, jóllehet már-már az udvariatlanság határát súrolva tizenegyig maradt, a lány nem tért haza. Eddig nem tett említést arról, amit a másik könyvtáros mondott neki.

- A lányának egy nagyon gazdag fiatal hölgy a barátnője? - kérdezte.

Mrs. Lansdown meglepődött.

- Nem, a barátnője maga keresi a kenyerét: pénztáros-nő egy áruházban.

Amikor látta, hogy a férfinak elborul az arca, gyorsan megkérdezte:

- Miért?

- Valaki kocsival ment Sybilért, egy Rolls-Royce-szal - mondta -, a könyvtáros nem ismerte az illetőt.

Mrs. Lansdown mosolygott.

- Ebben nincs semmi különös. Jane Allen ugyan nem gazdag, de vannak vagyonos rokonai, biztosan a nagynénje ment érte a kocsival.

Dick még negyedórát bóklászott a ház előtt, közben elszívott vagy három cigarettát, végül - nagyon elégedetlenül - hazament. Arra a következtetésre jutott, hogy nyugtalanságának okát saját magában kell keresnie. Hiszen, gondolta, nem azt latolgatja, hogy a lány bajba került-e, idegessége pusztán önző, személyes okokra vezethető vissza.

Aznap éjjel furcsán üresnek találta a lakását. Szokásához híven végigjárta az összes szobát, s különös figyelmet szentelt a kis konyhai balkonnak. Minden ajtó mögé elhelyezett egy kis hordozható riasztókészüléket, egy kis háromszöghöz erősített csengőt, a háromszög egyik csúcsát az ajtófélfához erősítette, így a kis szerkezet garantáltan figyelmeztethette minden ajtónyitási kísérletre. Miután ezzel megvolt, bekapcsolta a telefont a szobájába, lassan levetkőzött, és lefeküdt.

Nem jött könnyen álom a szemére, fogott hát egy könyvet, s olvasott. Az óra egyet ütött, mire végre elaludt. Félálomban volt, amikor a telefon megszólalt, meggyújtotta a villanyt, felült, felvette az ágya melletti asztalkán álló készüléket.

- Halló.

- Távollági hívás - szólalt meg egy férfihang.

Egy kattanás hallatszott, majd csend következett, s azután:

- *Gyilkosok... megölnék... Ó, istenem!... Itt vannak... a fiúk... gyilkosok!*

Dicknek a hideg futkározott a hátán.

- Ki beszél? - kérdezte izgatottan.

Nem érkezett válasz.

- Ki maga? Honnan beszél?

Még mindig nem jött válasz. Azután egy mélyről felszakadó hörgés hallatszott, ezt káromkodás követte, majd egy sikoly, amely elfúló zihálásban végződött.

- Ne nyúlj hozzám, ne nyúlj hozzám! Segítség!

Egy puffanás hallatszott, majd csend lett. Dick gyorsan megszakította a vonalat, és sikerült azonnal visszakapnia a központot.

- Honnan hívtak?

- Valahonnan Sussexből - válaszolta a helyi központos. - Tudjam meg pontosan?

- Igen, és gyorsan! Mr. Martin vagyok a Scotland Yardtól. Kérem, hívjon vissza!

- Azonnal visszaszólók - volt a válasz.

Dick már ki is pattant az ágyból, lázas gyorsasággal öltözött. A hangot nem ismerte fel, de valami ösztön azt súgta neki, hogy nem egy telefonbetyár tréfájáról van szó, hanem valódi gyilkosság fültanúja volt. Nem merte felhívni Sneedet, nehogy foglalt legyen a telefonja, amikor a várt hívás beérkezik.

Épp a cipőjét fűzte, amikor a telefon megszólalt.

- Dél-Wealdből érkezett a hívás, Sussexből...

Dick elkáromkodta magát. Cody háza! Cody hívta fel, most utólag már felismerte a hangját.

- Hívja fel a Dél-Wealdhez legközelebb eső rendőrsőt, s továbbítsa a kérésemet: azonnal küldjenek néhány

embert Mr. Codyhoz a Weald-házba. Komoly baj van. Megtenné ezt nekem?

S miután a férfi igenlően válaszolt:

- Most pedig kapcsolja a Brixton 9007-et.

Sneednek tudnia kell erről, már amennyiben sikerül azt az álomszuszékot felébresztenie. Legnagyobb meglepetésére a telefont szinte rögtön felvették, s Sneed szólt bele.

- Épp bridzselek néhány ürgével a parancsnokságról - kezdte. - Kifosztottam őket...

- Ide hallgass, Sneed - vágott közbe Dick. - Zűr van Cody házában. Most hívott fel.

Néhány szóban összefoglalta a szörnyű üzenet lényegét.

- Elég rondán hangzik - mondta Sneed elgondolkodva. - Kocsival vagyok...

-Az enyém gyorsabb. Érted megyek. Hol találkozunk?

- A vasúti felüljáró alatt várlak a Brixton Roadon. Tudok hozni magammal két embert, Elbert felügyelőt meg Staynes őrmestert. Ők is itt vannak.

Ez jó hír volt. Dick ösztönösen tudta, hogy az előtte álló munkához minden lehetséges segítségre szüksége lesz.

- Tíz perc múlva ott vagyok.

Felkapta a felöltőjét, s az ajtóhoz száguldott. Amikor kitárta, visszahőkölt meglepetésében. A küszöbön egy halálsápadt asszony állt.

- Mrs. Lansdown! - kiáltotta, s egy pillanatra elállt a szívverése.

- Sybil nem Jane Allennel ment el - mondta az asszony nagyon halkán.

- Nem ment haza?

Mrs. Lansdown megrázta a fejét.

- Fáradjon be - mondta Dick, s bevezette az ebédlőbe.
- És most mondja el...

Mrs. Lansdown azt mondta el, amire számított. Éjfélig várt, azután nyugtalankodni kezdett, s átment a penzióba, ahol Jane Allen lakott. A lány már ágyban volt. Nem is látta Sybilt, s nem beszélt meg vele semmiféle találkózót.

- Van valaki más, akihez elmehetett?

- Felhívtam két barátunkat, egyikük sem látta - mondta Mrs. Lansdown. - Szerencsére sikerült érintkezésbe lépnem a lánnyal, aki együtt dolgozik Sybillel a könyvtárban, s ő leírta azt a nőt, akivel elment: középkorú, felcicomázott nő volt, rengeteg ékszerrel, és közönséges modorban beszélt.

Mrs. Cody! Az asszony látta, hogy a férfi elsápadt, elkapta a karját.

- Valami baj van? - kérdezte fojtott hangon.

- Nem tudom. Kérem, maradjon itt. Elmegyek és megnézem.

- Magával mehetek?

- Nem, nem. - A férfi megrázta a fejét. - Jó egy órát leszek távol, azután felhívom. Nincs kedve olvasni? A szobámban talál érdekes könyveket.

Az asszony a fejét rázta.

- Haza kell mennem, hátha Sybil közben megjön. De ne törődjön velem, lent vár a taxi.

Most nem volt idő udvariaskodásra. Dick Mrs. Lansdown előtt száguldott ki a kapun, s még mielőtt az asszony odaérhetett volna a taxihoz, ő már nyitotta hátul a garázsajtót.

A megígért időpont után néhány perccel kocsija megállt a brixtoni vasúti felüljáró alatt, ahol Sneed és két barátja várt rá.

- Ugorjatok be - mondta Dick. - Van a számodra egy

kis mesélnivalóm. Próbálok rájönni a dolog nyitjára, de a te fejed most tisztább, mint az enyém.

Miközben a kocsi délnek tartott, elmondta Sybil eltűnésének történetét.

- Mrs. Cody volt a nő - mondta Sneed. - Ismerem. Tényleg rémes perszóna. De mit árthat a lánynak?

Dick Martin erre nem tudott válaszolni.

- A sussexi fiúk már ott lesznek, mire odaérünk... - kezdte, de a másik belefojtotta a szót.

- Nem ismered a rendőrség működését, különben nem lennél ebben olyan biztos. A Dél-Wealdhez legközelebb eső rendőrőrsnek talán nincs is telefonja; de ha van is, nem valószínű, hogy egy rendőr telefonutasításoknak engedelmeskedne anélkül, hogy biztosan tudná, kitől származnak. Nincs kizárva az sem, hogy a bolondját járatják velünk.

- Erre magam is gondoltam - mondta Martin -, de mindent összevéve, nem nagy a valószínűsége. Nem, az a férfi, aki engem felhívott, nem szerepet játszott.

A következő negyedórában nem beszélgettek.

- Ugye, itt vagyunk valahol Stalletti háza közelében? - kérdezte Sneed szunyókálásából felriadva.

- Ott van balra - felelte kurtán a másik.

Elhúztak a kert sötét bejárata mellett. Az útról nem lehetett látni a házat, csupán az ég felé nyúló, magas fák jelezték a helyét.

- Sötét dolog ez a Selford-ügy - mondta Sneed elgondolkodva. - Zűr van körülötte, ahova csak nyúlsz. Érdekelne, mit csinált.

- Ki mit csinált? Selford? - kérdezte Dick, s egyszerre nagyon éber lett.

A kövér férfi bólintott.

- Hogy miért tartja távol magát Angliától? Miért kóborol, mint egy kikeresztelkedett bolygó zsidó? Elkoptat-

ja a cipőtalpát, miközben ősei hajlékát belepi a por? Te láttad, ugye?

- Nem - felelte Dick röviden. - Láttam róla egy fényképet, de személyesen nem volt hozzá szerencsém.

Sneed fészkelődni kezdett, s a sötétben társára meredt.

- Egy fényképet láttál róla?

- Úgy bizony - mondta Dick. - Fokvárosban volt az új főbiztos érkezésének napján. Kilépett a szálloda erkélyére megnézni a felvonulást, s az egyik újságíró csinált egy képet a tömegről. Nem is tudtam erről, a szállodaportás vette észre a képet az újságban és megmutatta rajta Selfordot. Akkor elmentem a szerkesztőségbe, ott kaptam egy eredeti példányt a képből, és azt kinagyíttattam.

- És hogy néz ki? - kérdezte Sneed kíváncsian.

- Majd egyszer megmondom - volt a válasz, s a kocsirövidesen letért a mellékútra, s most már a Dél-Weald nevű kis falucskán haladt keresztül.

Nem mutatkozott szokatlan élenkség, s Sneed javaslatára megálltak a falu rendőrének házánál; ehhez egy kis cella is tartozott, ahova a rendőr a ritka törvényszegőket bezárta. A kopogtatásra a rend emberének felesége kukkantott ki egy kis felső ablakon.

- Nem, uram, a rendőr nincs itthon ma este. A chapeli erdőbe ment, hogy segítsen Sir John vadőrnek elkapni a vadorzókat.

- Van telefonja?

Volt, s az asszony már tartogatott is férje számára egy üzenetet, amelyet reggel tud átadni neki.

Dick beindította a motort, s néhány perc múlva...

- Megérkeztünk - mondta, s a kocsit nagyot zökkenve megállt a Weald-ház kapuja előtt.

Megnyomta a dudát, de a kapuslakban - amelyről csak később tudta meg, hogy lakatlan - nem mutatkozott

fény vagy mozgás. Kiszállt, megpróbálta kinyitni a kaput, s kiderült, hogy az egyik szárnyat csúszóretesz rögzíti. Kinyitotta, kitámasztotta a kaput, majd visszaült a kocsijába, s óvatosan megindult a felhajtón.

A ház már ötven yard távolságból jól kivehető volt. Semmi fény nem szűrődött ki, és semmi jele nem látszott annak, hogy ott emberek lennének. Dick csöngetett, várt, fülelt. Ismét megnyomta a gombot, s megerősítésképpen be is dörömbölt. Három percet vesztegettek el ilyen módon, majd Sneed elküldte egyik barátját, hogy dobálja meg kavicsokkal az emeleti ablakot.

- Úgy tűnik, nincs fent senki. Adok nekik még néhány percet - mondta Sneed -, azután felfeszítjük az egyik ablakot.

De amikor közelebbről megvizsgálták az ablakokat, kiderült, hogy mindet nehéz zsugáter védi; viszont a verandát kétoldalt földig érő üveglapok zárták le.

- Azokon aztán sose jutsz be - mondta Sneed, valószínűleg saját méreteiből kiindulva.

- Nem-e? - Dick hamiskásan mosolygott.

Visszament a kocsihoz, s egy csavarhúzóval tért vissza. A vaskos Sneed ámulattal figyelte, hogyan veszi ki az egész üveglapot. Dick csak attól félt, nehogy az üveg mögött valami zsalu vagy keresztrúd legyen, de Mr. Cody valószínűleg úgy gondolta, hogy az ablak keskenysége önmagában elég védelmet nyújt.

A két detektív segített Dicknek oldalazva becsúszni azon a nyíláson, amelyről első látásra képtelenségnek látszott, hogy emberi lény átférjen rajta. Egész testéből a fejét volt a legnehezebb átpréselni, de végül a hallban találta magát úgy, hogy a fülén esett kis karcolástól eltekintve teljesen sértetlen maradt.

A halira teljes sötétség borult. Hang sem hallatszott más, mint az emeleti lépcsőpihenőn álló óra ketyegése.

Ekkor Dick beleszagolt a levegőbe. Természetellenesen kifinomult szaglása volt, s most érzékeny orra megérezett valamit, amitől meghűlt benne a vér. Lámpája fényét az ajtóra irányította, kiakasztotta a biztonsági láncot, elhúzta a reteszeket, s beengedte társait.

- Itt gyilkosság történt - tért mindjárt a lényegre. - Nem éreztek vérszagot?

- Vérszagot? - döbrent meg Sneed. - Te jószágos isten, nem! Miért, te érzel?

Martin bólintott. A villanykapcsolót kereste a falon, s hamarosan talált is egy kapcsolóablát, öt kapcsolóval, ezeket mind felkattintotta. Egy lámpa meggyulladt a hallban, egy másik pedig, amelyiket nem lehetett látni, fent a pihenőben. Ennek a helyiségnek a villanykapcsolói kívül voltak. Dick az ajtóra mutatott. Ebben a pillanatban Sneed megragadta a karját.

Felfelé bámult, Dick követte a tekintetét, s megpillantott valamit, amit először nem is értett. Majd lassan rájött, hogy a lépcsőpihenő falán egy emberi alak árnyéka látható. Az illető nyilvánvalóan kihajolt az innen láthatatlan korláton, mert a tapétázott falon világosan kirajzolódtak a faragott rudak és a széles kapaszkodó. A villanyfény alacsonyról és hátulról világította meg a mozdulatlan alakot, az árnykép ezért volt tiszta és torzításmentes.

Dick automata pisztolyát előrántva, oldalazva felrohant a lépcsőn, a válla fölött figyelt hátrafelé, s Sneed látta, hogy a lépcső tetején megáll, egy pillanatig csak néz, azután:

- Gyere fel, Sneed!

A felügyelő követte, s az első lépcsőpihenőn egy hulla sápadt arca, kifejezéstelen tekintete meredt rá; az üres szempár egy testes asszonyé volt, aki félig fekve, félig kihajolva mindkét kezével görcsösen szorította a korlátot, s arcán valami elképzelhetetlen rettenet ült.

21. FEJEZET

- Halott - mondta Sneed teljesen feleslegesen, miközben lassan felfelé lépkedtek a felső pihenőhöz vezető öt lépcsőfokon.

Erőszaknak semmi jele, s most azt is látták, mi tartotta fenn a holttestet. Az asszony egy alacsony pamlagon térdelt, amely a korlát hosszában futott, s az egyensúly törvényei úgy hozták, hogy a halál pillanatában a test nem zuhant le. Tisztelettudóan lefektették a földre, a felügyelő röviden szemrevételezte.

- A rémület - mondta. - Láttam már egy ehhez hasonló arckifejezést úgy tíz évvel ezelőtt. Ez az asszony valami szörnyűséget látott.

- Van valami a kezében? - kérdezte Dick hirtelen, s szétfeszítette a szorosan összezárt ujjakat.

Valami a padlóra pottyant, csendült egyet, s Dickből döbbszerű kiáltás szakadt fel.

Egy kulcs volt - ugyanolyan, mint amit letétbe helyezett a bankjában.

A két férfi szótlanul nézett egymásra. Azután Sneed megkérdezte:

- Hol van Cody?

Tekintetével végigpásztázta a falakat, a telefondrótot keresve. Dick - aki kitalálta a gondolatát - lefelé mutatott.

- A telefont keresed? A könyvtárszobában van, láttam múltkor este, amikor itt jártam. Uramisten! Ide nézz!

A lépcsőt vastag, sötétszürke szőnyeg borította, amelyen jólesett a járás, s Dick valami olyasmire bámult, amit felfelé jövet, amikor a lámpa a szemébe sütött, nem vett észre: egy meztelen talp vörös lenyomatára. Lehajolt, és megérintette az ujjával.

- Vér - mondta. - Ezt éreztem! Kíváncsi vagyok, hol lépett bele?

Lejjebb találtak egy másik lábnyomot. Azután már minden második lépcsőfokon volt folt, s minél közelebb jutottak a lépcső aljához, annál világosabban kirajzolódott.

- Kettesével vette a lépcsőfokokat, itt hármat lépett át egyszerre - bólogatott Dick. - Valószínűleg a hallban is megtaláljuk a nyomokat.

Az előszobában fényezett parketta volt, amelyet három vagy négy sötét perzsaszőnyeg borított, s ezeken a lábnyomok nem tűntek fel, amíg nem kezdték őket kifejezetten keresni.

- Itt van egy - mondta Dick. - Itt meg egy másik. - Rámutatott. - Abból a szobából jönnek. Itt összevissza járkálhatott a mezítlábas, mert minden szőnyegen ott a nyoma.

Megpróbált benyitni, de az ajtó nem engedett.

- Rugós zár - magyarázta Sneed -, automatikusan beugrik, amikor becsukják az ajtót. Mi az a szemközti szoba?

A bezárt ajtóval szemben volt egy másik, nyitott ajtó. Bent égtek a villanyok, ami először felkeltette Dick gyanúját, míg eszébe nem jutott, hogy ezeket ő maga gyújtotta meg a hallban lévő kapcsolók segítségével. Ez a helyiség a szépen berendezett, üres ebédlő volt. Az ablakokon zsaluk, de semmi szokatlan, így Dick visszatért a bezárt ajtó problémájához.

A kocsija csomagtartójában mindig komplett szerzőkészletet hordott magával, de ezt az ajtót csak a kerékcserénél használatos emelő segítségével tudta kinyitni. A kis feszítővas, amelyet az ajtó és a keret közé próbált beilleszteni, semmit sem ért, de amikor bevetette az emelőt, végre felpattant a zár.

Amikor az ajtó feltárult, Dick pillantása végigfutott a könyvtárszobán, ahol nemrégén Cody fogadta, majd az íróasztalra irányította tekintetét, amelyen a kis piros lámpa még mindig égett, s azonnal szemébe ötlött a felborult telefonkészülék. Két lépést tett a szoba belseje felé Sneeddel a nyomában, amikor kialudtak a villanyok, nemcsak ebben a szobában, de a hallban is.

- Hozzányúlt valaki a kapcsolóhoz?

- Nem, uram - mondta az ajtó előtt álló detektív.

Dick előkapta elemlámpáját, amelyet akkor tett el, amikor megtalálta a villanykapcsolókat, s óvatosan az íróasztal felé indult. Amint a szobán végigfutó pamlag végéhez ért, meglátta az íróasztal mellett összegörnyedve heverő alakot, s elég volt egyetlen pillantás, hogy lássa: amitől félt, bekövetkezett.

Bertram Cody felhúzott lábakkal, hanyatt feküdt, és nem nyújtott valami felemelő látványt; aki megölte, nem használt más fegyvert, csupán a mellette heverő, meggörbült, vérfoltos piszkavasat. Cody keze még mindig a telefonkagylót markolta, s látszott rajta, hogy épp beszélt, amikor a végső, halálos ütés érte.

Az íróasztal összes fiókját kirángatták és kiürítették, tartalmukat feltehetőleg magukkal vitték; egy ív papír nem sok, annyit sem hagyott maga után a gyilkos.

Sneed elővett zsebéből egy pár fehér cérnakesztyűt, felhúzta, óvatosan felemelte a piszkavasat, és feltette az íróasztalra. Fojtott hangon adott utasítást az egyik emberének, aki kiment a könyvtárból, nyilván a nappaliban lévő másik telefonkészülékhez, mert Dick hallotta kint-ről a hangját.

- Hívtam a Scotland Yard fotósát és a helyi rendőrséget - mondta Sneed. - Valószínűleg találunk ujjlenyomatokat a piszkavason, ami sokat segíthet.

A szoba másik végében volt még egy ajtó, amelyet

Dick félig nyitva talált. Ez egy kis helyiségbe nyílt, amelyet feltehetőleg reggelizőszobának használtak, mert a kis büféasztalon egy tányérmelegítő és egy elektromos kenyérpirító állt. Az egyik ablak nyitva volt.

- Kétségtelen, hogy Cody telefonált - mondta elgondolkodva -, és Mrs. Cody hozta ide Sybil Lansdownt. Sneed, meg kell találnunk a lányt!

Úrrá lett rajta az aggodás, s az idősebb férfi nem sejtette, hogy a nyugodt viselkedés álcája mögött micsoda kétségek gyötrik.

- Akárki tette is, itt van a közelben - mondta Sneed.
- Nem véletlenül aludtak ki a villanyok.

Ebben a pillanatban a férfi, akit kiküldtek, hogy telefonáljon a Yardra, visszajött.

- Mialatt beszéltem, elvágták a telefonvezetékét - jelentette. Csend támadt.

- Biztos benne?

- Egészen biztos vagyok, uram - mondta a nyomozó.

- Már megkaptam a Yardot, s épp elkezdtem beszélni Mr. Elmerrel, amikor a készülék süket lett.

A három rendőr közül kettőnél szerencsére volt elem-lámpa, egyikük elment, hogy megnézzze a biztosítékokat, majd visszatérve közölte, hogy egyetlen biztosíték sincs kicsapva.

- Körülnézek fönt - mondta Dick. - Te maradj itt, Sneed.

Felment a lépcsőn, elhaladt a pihenőn fekvő, szörnyű alak mellett, majd szobáról szobárajárt. Sehol nem talált semmi rendkívülit, de annak sem találta nyomát, hogy a lány a házban lenne. És ekkor, amint lámpáját a sötét szőnyegre irányította, ismét megpillantotta a lábnyomokat, s követte őket. A mezítlábás ember alighanem fel-alá járkált a folyosón, s az is nyilvánvaló volt Dick Martin számára, hogy megsebesült, mert amikor a lábnyomokat

már nem lehetett látni, apró vércseppek akkor is feltűntek, s a falon látható vérfoltból szinte a seb pontos helyét is meg lehetett állapítani.

Nem sokkal később egy mocskos kis rongycsomót talált, kétségkívül ezzel kötözték be a sebet. Dick ebben a pillanatban jött rá a megoldásra: az a férfi a gyilkos, akit ő megsebesített a Selford-parkban, a félmeztelen vadember, aki akkor éjjel rátámadt a Bitó-laknál. A gyilkolás hevében nyilván elvesztette a kötést, és a sebe ismét vérezni kezdett.

Követte a nyomokat, amelyek egy kis lépcsőhöz vezettek. A lépcsőn feljutott a padlás szintjére. Ezt a szintet nyilvánvalóan kétfelől lehetett megközelíteni, mert erről a folyosóról csak három szoba nyílt. Az első lomtárnak használták, a másodikban csupán egy pléh víztárolót talált. Nagy felfedezését a harmadik szobában tette, amely a folyosó bal oldalán volt. Az ajtó lapját, amely csupán egy sarokvason lógott, betörték, a zárat darabokra zúzták. Ahogy lámpája fényét szisztematikusan végigvezette a szobán, megpillantott egy ágyat, s majd elállt a szívverése. A földön, épp a lába előtt, egy véráztatta kis zsebkendőt vett észre.

Reszkető kézzel emelte fel, s elolvasta a belehímzett monogramot: „S. L.” Sybilé!

22. FEJEZET

Hívására Sneed is feljött, s a két férfi átkutatta a szobát.

- Az ajtó is vérfoltos. Láttad? Ott az alján - mondta Sneed, s lámpájával végigpásztázta az ajtót. - Ujjlenyomatok, méghozzá tisztán kivehetők! Bárki volt is, benyúlt az ajtó alá, s megpróbálta kiemelni a helyéből -

nézd, mekkorák ezek az ujjlenyomatok! Az az úriember lehetett, aki nálad is járt, Martin!

Dick bólintott.

- Erőszaknak nincs egyéb jele. A padlón nincs vérfolt - mormogta Sneed, s felnézett a nyitott padlásablakra.
- Én túl kövér vagyok ahhoz, hogy felmásszam oda. Nézd meg, mit látni onnan.

Egy szék állt a négyszögletes nyílás alatt, Dick felugrott rá, majd megragadta a nyílás szélét és felhúzódkodott. Egy három láb széles, vízszintes tetődarabon találta magát. Az egyik oldalon perem húzódkott, a másikon pedig a csúcsig meredeken emelkedő tető. Dick maga elé világított a lámpájával, s a perem fölött két sárga lécvégét pillantotta meg.

- Egy kőműveslétra - mondta, és elindult feléje.

Könnyű volt belátni, miért kerülte el a létra a figyelmét, amikor először felületesen megvizsgálta a házat. A ház külső felén ezen a ponton volt egy beszögellés, s a létrát a beugróba állították, nem is valami biztonságosan.

- Kívülről sietett valaki a lány segítségére - mondta Dick, amikor visszatért társaihoz, hogy beszámoljon a látottakról. - A személyzet nem lehetett, mert ebben a házban nincs személyzet.

- Segíts fel! - mondta a felügyelő.

Szinte hihetetlennek tűnt ezt a hatalmas embert kipréselni a padlásablakon, de erős volt, mint a bivaly, s Dick legnagyobb megkönnyebbülésére nem kellett neki más segítség, mint hogy elismerjék az ügyességét.

- És mi van Cawler barátunkkal? - jutott eszébe Sneednek, miközben zihálva szedte a levegőt.

Lenézett az ólomtetőről, azután hirtelen:

- Itt is vannak vércseppek - mondta -, meg ott is, a létrán. Elég világosan kivehető folt.

Dick Martin halálra vált, a remény, amely az előbb hirtelen feltámadt a szívében, most szertefoszlott.

- Tartom a létrát, menj le, és nézd meg, mi van odalent - mondta Sneed, nekitámaszkodott a szegélynek, megfogta a létra tetejét, Dick pedig leereszkedett a sötétségbe.

Amikor leért, a konyhakert szélénél találta magát. Reménytelennek látszott lábnyomokat találni a kavicsos ösvényen, amely a zöldségágyások között egyenesen egy kis gyümölcsösbe vezetett.

- Tartsd a létrát - kiáltotta Sneed. - Lejövök.

Martin minden aggodalma ellenére sem tudott elnyomni egy mosolyt a hatalmas ember igyekezete láttán. Megragadta a létrát, amelyen Sneed meglepő ügyességgel ereszkedett le, majd együtt átvizsgálták a terepet.

- A ház felé nem mehettek, mert a sövény útjukat állja. Csak egyetlen kivezető út van, a gyümölcsösön keresztül. - Sneed felügyelő zavartan vakargatta a fejét. - Abból nem lehet baj, ha elmegyünk az ösvény végéig.

Elhaladtak az első zöldségágyás mellett, majd elérték a másodikat.

- Azt hiszem, nem ártana... - kezdte Sneed.

Bang! Bang!

Az előttük tátongó sötétségben két apró lángcsóva lobbant; valami elsüvített mellettük, olyan hangja volt, mint egy dühös daráznak.

- Lámpákat eloltani és feküdj! - súgta oda társának a testes felügyelő, s a másodperc töredéke múlva már ott feküdtek egymás mellett az ösvényen.

Ekkor közvetlenül előttük dühös fegyverropogás kezdődött. A golyók szünet nélkül süvítettek. Megállás nélkül zizegtek és kopogtak, amikor befurakodtak a lombok közé, vagy nekiütődtek valami kemény tárgynak. Amilyen váratlanul kezdődött a lövöldözés, ugyanúgy

maradt abba. A két férfi feszülten fülelt. Halálos csend volt, majd Dick fülét megütötte valami súrlódásszerű hang, mintha ismeretlen támadójuk kabátja egy bokor ágait horzsolta volna. Dick mereven előreszegzett pisztollyával kettőt lőtt a zaj irányába. Másjele nem volt annak, hogy lenne ott valaki, senki sem kiáltott, nem észleltek felgyorsult mozgást.

- Mi lehet ott? - suttogta Sneed, levegő után kapkodva. - Egy ezred katona, vagy mi a fene?

- Egy ember, két automata pisztollyal - érkezett a válasz hasonló hangnemben. - Nem tudtam megszámolni, de szerintem legalább húsz lövést leadott.

Néhány perc eltelt, azután:

- Szerintem most már felkelhetünk.

- Szerintem még nem - mondta Dick.

És már kúszott is előre négykézláb. Fáradtságos vállalkozás volt: a nyaka sajgott, az éles kövek a nadrágján keresztül is belevágódtak a térdébe, a tenyere vérzett - ugyanis nem könnyű lapos kúszásban közlekedni, ha az embernek egy nagy kaliberű automata pisztoly van a kezében, így érkezett meg arra a helyre, ahol a kavicsos ösvény véget ért, s a fák között húzódó földút elkezdődött.

Jó darabig hallgatózott, majd felállt.

- Rendben - mondta.

Alighogy ezt a szót kiejtette a száján, egy pisztoly sült el, szinte az orra előtt.

23. FEJEZET

A golyó szele olyan közélről érte a bal szemét, hogy egy pillanatra szinte megvakította. A lövés közelsége úgy meglepte, hogy megtántorodott, térdre esett, s ekkor futó

lábak dobogását hallotta előlről, feltápaszkodott, hogy a menekülő nyomába vesse magát, de megint végigzuhant a földön; ugyanis az orgyilkos két fa közé kifeszített egy drótot, s mint később rájöttek, visszavonulásának fedezésére még néhányszor alkalmazta ezt a módszert az ösvényen. Aznap éjjel a halál közeljárt Dick Martinhoz.

- Sikerült megszöknie?

Dick bólintott.

- Igen - felelte röviden. - Van itt egy mellékút, amely vagy kétszáz yardon keresztül párhuzamosan fut a gyümölcsösselel; első látogatásom előtt nagyon alaposan átvizsgáltam a házat és környékét. Különösen a kertre és a közvetlen környékre voltam kíváncsi, arra az esetre, ha netán valami baj lenne, ezért, mielőtt eljöttem otthonról, elővigyázatosságból áttanulmányoztam a birtok tervrajzát.

Zavartan és aggodalommal telve érkezett vissza a házhoz. Hol lehet Sybil Lansdown? Százszor elmondta magának, hogy a lány nem lehet közvetlen veszélyben úgy, hogy ő ne tudna róla. Hogy miért kellene tudnia, azt akkor sem tudta volna megmondani, ha keresztre feszítik, mégis megnyugtatta a tudat, hogy az ösztönei nem vezetnek félre. Amikor visszatértek a házba, az összes villany égett, s az egyik rendőrnek jelentenivalója akadt. Elmondta, hogy a kertben van egy transzformátorház, amelynek az ajtaját nyitva találták.

- Ott idézték elő a áramkiesést - magyarázta. - A telefonvezeték tiszta sor: a házon kívül vágták el.

Most, hogy égtek a villanyok, alaposan át tudták vizsgálni a házat, de semmi nyomot nem találtak. Épp Mrs. Cody hálósobájánál tartottak, amikor a helyi rendőrség megérkezett. Úgy látszik, a Scotland Yardon eleget hallottak a félbeszakadt beszélgetés során, még mielőtt a zsinórt elvágták volna, kapcsolatba léptek a sussexi rend-

őrséggel, amelynek chichesteri központjából egy különleges nyomozóosztagot azonnal kocsiba ültettek.

Sneed megvárta, amíg a nyomozók szétszélednek a házban, majd folytatta a munkát, amelyet érkezésük félbeszakított. Egy kulcsosomó kulcsait próbálgatta bele egy kis indiai doboz zárjába.

- Az ágy alatt találtam - mondta lakonikusan. - Különös, hogy egy bizonyos néposztályhoz tartozó emberek az ágy alatt tartják a holmijaikat, míg egy másik néposztály tagjai a párna alatt. Ez nyitja, azt hiszem.

Elfordította a kulcsot és kinyitotta a dobozt. Papírokkal volt tele - levelek, régi számlák, egy réges-régi koncert műsorlapja, amely a szegény halott asszony számára valószínűleg élete nagy románcának emlékét őrizte.

- Nézd át a felső csomagot, én átfutom a többi.

Dick kibontotta a szalaggal átkötött papírcsomagot és olvasni kezdett. Talált egy-két gyerekes kézírású levelet, egy kusza, pársoros üzenetet ezzel az aláírással: „Szerető unokaöccse, JOHN CAWLER.”

- Azt hittem, hogy Mrs. Codynak csak egy unokaöccse volt: Tom.

- Azt sosem lehet tudni, hogy hány unokaöccse van valakinek - mondta Sneed közönyösen.

- De ebben meg Tómról van szó. Biztos a testvére, nem?

Sneed felnézett.

- Szeretném tudni, hol bujkál az a fránya sofőr. Körözést adtam ki ellene. Tegnap este óta nyoma veszett, s nem kizárt, hogy van valami köze a gyilkossághoz.

- Szerintem ki van zárva - mondta Dick határozottan.

- Ismerem Cawlert, ő nem az a fajta ember. Igaz, nem bíznék rá semmi mozdítható értéket, de a hagyományos bűnöző nem gyilkos.

Sneed félig-meddig egyetértően morgott valamit, majd

folytatta az olvasást. Egyszer csak Dick a saját papírcsomója legalján talált egy gyakorlott kézírással írt levélkét. Ez állt benne:

Kedves Mrs. Cawler!

Épp most jártam Stallettinél, akitől megtudtam, hogy őlordsága súlyos beteg. Kérem - az ismert okok miatt, amelyeket nem szükséges részletezni -, írja meg nekem a legújabb híreket.

Tisztelettel: H. Bertram.

- Bertramnak nevezi magát, de a kézírás Codyé - mondta Sneed elgondolkodva. - Bertram? Ismerős a név.

Dick tekintete túlsíklott a levélen, a semmibe bámult.

- Tehát mindannyian ismerték egymást - mondta lassan. - Cody, Mrs. Cody, Stalletti és a néhai Lord Selford. Cody tehát hazudott, amikor azt állította, hogy semmit sem tud a Selfordokról.

- Ezt eddig is tudtad - mondta a másik.

Dick egymás után futotta át a leveleket, de egyben sem talált érdekes információt, kivéve egy házasságlevél másolatát. De ezt csak akkor lelte meg, amikor a doboz már teljesen kiürült.

- Nofene! - mondta. - Körülbelül nyolc hónappal azután házasodtak össze, hogy Lord Selford meghalt, méghozzá különleges engedéllyel. Stalletti volt az egyik tanújuk, a másik meg valami William Brown. Ki az ördög lehet ez a William Brown?

- Hát elég gyakori név - jegyezte meg bölcsen Sneed.

A kutatás véget ért, visszamentek a könyvtárba. Sneed karon fogta a karikás szemű fiatalembert, s egy nyugodt sarokba vezette.

- Innen hova megyünk? - kérdezte.

- Nem tudom - mondta a másik tanácstalanul.

Zsebébe nyúlt, előhúzta a kulcsot és megvizsgálta.

- Ez a negyedik! Még hármát kell megtalálnom, s akkor valaki lógni fog ezért a ma esti disznóságért.

- Hova megyünk innen? - kérdezte ismét Sneed.

Dick az órájára pillantott. Negyed hármát mutatott.

- A Selford-kastélyba - mondta. - Most jutott eszembe, hogy csak néhány mérföldre van ide.

Kimentek oda, ahol Dick a kocsiját hagyta.

- És szerinted mit fogunk ott találni?

- Még nem tudom biztosan - mondta Dick, miközben beült, s a pedálra tette a lábát. - De az az érzésem, hogy valamit találunk!

A kocsi megmozdult, de valahogy bizonytalanul. Néhány métert dőcögött és rángatózott előre, ekkor Dick leállította és kiszállt.

-Attól tartok, gyalogosan kell továbbmennünk - mondta, s az elemlámpa fényét a kerekre irányította.

Agumikat vagy tucatnyi helyen felhasították, teljesen lapos volt mind a négy.

24. FEJEZET

Az a rémséges pillanat, amikor Sybil megpillantotta Cawler kerek arcát, egy életre a lány emlékezetébe vésődött. A háta mögül hallotta, hogy a vadember sűrű morgások és csapkodások közepette az ajtót igyekszik kinyitni. Feje fölött, a rácson és az üvegen túl pedig egy másik ellenség. Az arc eltűnt egy pillanatra, azután valami rémes csikorgás hallatszott, s a rács kifordult rozsdás sarkaiból. Még néhány másodperc, s valaki kiemelte a padlásablak keretét, s egy kéz nyúlt le érte. A lány egy pillanatig sem habozott, felugrott a székre, megragadta a feléje nyújtott kezét, s érezte, hogy valaki húzza felfelé.

- Kapaszkodjon meg egy kicsit a peremben, amíg kifújom magam! - lihegett Cawler, s a lány engedelmeskedett.

Hátrapillantva látta, hogy az ajtó meggörbül, majd egy hatalmas csattanás következett, amikor egy hatalmas test nekivetette magát.

- Gyorsan! - mondta a sofőr, lenyúlt, megragadta Sybilt a hóna alatt, s addig húzta, míg a lány fel tudott kapaszkodni a sima, ólomborítású tetőre.

Cawler nyugtalanul körülnézett. Hátrapillantott az ajtóra, s látta, hogy megremeg az egyik lapja. A karjánál fogva tartotta a lányt, s úgy húzta maga után, végig a tetőn. Mindössze egy öreg lámpás világított nekik, de a lány észrevette a létra végét, felszólítás nélkül átlendült a tető peremén, s egy gyerekkori trükköt felidézve, leereszkedett a létrán - nem úrihölgyhöz illő mozdulatokkal, de mindenesetre gyorsan. Alig ért földet, már ott volt mellette Cawler is.

Idegesen nézett vissza a tetőre. A holdat éppen felhők takarták, de ahhoz azért elég volt a fény, hogy kirajzolódjék a létrához közelítő óriás sziluettje. Nem maradt idő arra, hogy elhúzzák a létrát, Cawler megragadta a lány karját, végigrohantak az ösvényen, majd éles fordulatot tettek, a fák között folytatták a rohanást, s futottak lélekszakadva, míg elértek egy kis árkot, amelyen a fiatalember átsegítette a lányt.

Cawler eldobta a lámpást, mielőtt menekülni kezdtek. Nem segítette őket más fény, csak a szeszélyes holdsugarak. Az árok túloldalán Cawler megállt.

- Ne csináljon zajt - suttogetta.

A lány semmit sem hallott, de a férfi bizonytalanul látszott.

- Bárcsak elérnénk valahogy a kocsimat! - morogta.

Átvágták magukat egy kukoricaföldön, s egy nyitott kapuhoz érkeztek. Egy úton találták magukat, egy nagyon magas, régi fallal szemben.

- Ez a Selford-park - magyarázta Cawler; a lánynak végigfutott a hátán a hideg.

A Selford-park! Fogalma sem volt, hogy ennek a szörnyűséges helynek a közelében járnak, s most minden ízében reszketett.

- Arrább van egy nyílás a falon, azt hiszem, legjobb, ha odaviszem magát. Ha a nyomunkra bukkan, nem tudjuk majd lerázni.

- Ki ez? - kérdezte a lány, majd: - Mi történt tulajdonképpen? Sikítást hallottam.

- Én is - mondta halkán Cawler. - Azt hittem, maga sikított. Ezért fogtam a létrát és felmásztam, hogy megnézzem, mi történik. Már korábban is jártam ott fent, úgy ismerem azt az öreg padlásablakot, mint a tenyereimet.

Azt nem mondta el, hogy természeténél fogva kíváncsi és gyanakvó, s megvolt a maga elképzelése arról, hogy Cody bizonyos kérdésekben mennyire őszinte, így hát egy kis magánnyomozásba kezdett. Elmélete, miszerint Cody egy nagyszabású úri gengszter (Mr. Cawler a legkülönbözőbb témákban gyártott elméleteket), mérföldekre járt a valóságtól; Cawler mindenesetre titkos látogatásokat tett a ház tiltott helyiségeiben, amelyek ugyan nem vezettek semmi eredményre, de megerősítették gázdájával szembeni ösztönös előítéleteit.

-Valami furcsa történik, ebben biztos vagyok - mondta, miközben az úton haladtak. - Egyszer már láttam őt, mármint ezt a meztelen férfit. Különben nem meztelen, van rajta valami ócska rövidnadrág, de inget sose hord.

- Ki ez? - kérdezte a lány rémült suttogással.

- Nem tudom. Valami óriásféle, azt hiszem, egy kicsit flúgos. Csak egyszer láttam, messziről, de halálra rémültem tőle. Van róla egy elképzelésem, de az magát biztos nem érdekli. Itt a nyílás a falban.

Még napvilágnál sem lehetett észrevenni, mert a hasadékok látszólag áthatolhatatlan sűrűségű rododendronbokrok nőttek be, de Mr. Cawler biztosan itt is járt már, mert félrehajtott egy ágat, s miután a lány átmászott alatta, a parkban találta magát.

A parknak ezt a részét nem ismerte, de Cawler elmondta neki, hogy ezt a területet Juhász-rétnek hívják, s hogy az öreg lord annak idején itt tartotta híres Southdown-juhait.

Cawler szóval tartotta a lányt, azt is elmondta, hogy ő Mrs. Cody unokaöccse, amin a lány nagyon meglepődött.

- Ő nevelt engem és az öcsémet, Johnnyt, amikor kölykök voltunk. Hatéves lehettem, amikor Johnny meghalt.

- Egész életét a nénikéjével töltötte? - kérdezte a lány, örülve, hogy valami eltereli a figyelmét a szörnyű élményről.

A férfi megvetően nevetett.

- Vele? Úristen, dehogy! Megszabadultam tőle az első adandó alkalommal.

- Nem volt kedves magához?

- Ő ezt a szót nem ismeri. Kedves? No hiszen! Ha véletlenül úgy kerültem ágyba, hogy nem kopogott a szemem az éhségtől, azt hittem, valami bajom van! Rendszeresen ütleget, hogy formában tartsa magát, ezt alkalmazta súlyzógyakorlat helyett. És Johnnyt még nálam is jobban gyűlölte. Az ikertestvérem volt. Azt hiszem, jobban járt, hogy meghalt.

A lány döbbenten hallgatta.

- És mégis visszament hozzá?

Cawler nem válaszolt rögtön, szomorkásán elmosolyodott, s csak azután szólalt meg.

- Végül is ő volt a jótevő én meg a gonosztevő - mondta. - Hogy ne hazudjak magának, kisasszony, el kell mondanom, hogy tizenhatszor sitteltek le, többnyire mert enyves volt a markom.

- Úgy érti, hogy lopott? - találgatta a lány a szavak jelentését.

- Ez a helyes kifejezés - felelte Cawler, minden szégyenkezés nélkül. - Született tolvaj vagyok. Főleg a kocsikra utaztam. Több kocsit fűjtam meg versenypályákról, mint amennyi magának valaha is lesz, ifjú hölgyem. De amikor legutóbb a bíró előtt álltam - tette hozzá komolyabb hangon -, figyelmeztetett, hogy ha még egyszer elkapnak, akkor már „megrögzött” bűnözőként fognak vádat emelni ellenem. Ez azt jelenti, hogy valaki mindig ugyanazt a bűnt követi el, és ezért minden további nélkül adhatnak tizenkét évet, úgyhogy inkább abba hagytam. Eljöttem a drága nénikémhez munkát keresni. Nem tudom, hogy miért vett fel. Talán azt gondolta, hogy egy rokon megcsinál minden piszkos munkát, amit csak el akar végeztetni. Őszintén szólva csináltam is neki egy-két faramuci dolgot.

Megállt, intett a lánynak, hogy maradjon csendben, majd váratlanul lefeküdt a földre, s onnan mérte fel a sík földdarabot, amelyen haladtak. A lány nem ismerte ezt a tájat. Tőlük balra egy fehér, sziklaszerű valami látszott, amelynek lábánál víz csillogott.

- Ez a kőfejtő - mondta a férfi, követve a lány tekintetét. - A tetején végigfut valami útféleség, de nagyon veszélyes, nincs se korlát, se védőfal, se semmi. Már többen lezuhantak onnan.

Ismét megállt, s visszanézett arra, amerrőljött. Láthatóan észrevett valamit.

- Menjen tovább - suttogta. - Tartson balra. Van ott egy kis erdő. Maradjon távol a kőfejtőtől.

- Kit lát? - kérdezte a lány remegő térdekkel.

- Nem tudom. - A férfi szándékosan kitérő választ adott. - Menjen tovább, tegye, amit mondok, és ne csináljon nagy zajt!

A lány megrémült a gondolatra, hogy egyedül marad, de a férfi utasításai olyan gyorsan követték egymást, hogy nem tudott tiltakozni; megfordult, s elindult a kis erdő felé, amelynek a körvonalai lassan kibontakoztak az ég hátterében.

Cawler hason fekve várt, figyelte a céltalanul fel-alá járkáló, de végső soron felé tartó alakot. A félelmet, a szó hagyományos értelmében, Cawler nem ismerte. Csavaros cockney gondolkodásmódja, a verekedésekben tanúsított kíméletlenségével párosulva, megacélozta a közelgő összecsapásra. Kezében egy hosszú, lapos, acél csavar-kulcsot szorongatott, ezt az egyetlen fegyvert hozta magával, s amikor a hatalmas, alakatlan tömeg feltornyosult előtte, Tom Cawler rávetette magát.

A dühödt állati üvöltés, az ütések csattanása, a verekedés zaja elhatolt a rettegő lány füléig, ám ő csak vakon rohant tovább. A sötétben megbotlott egy fában, zihálva elvágódott, de emberfeletti erőfeszítéssel feltápászkodott, s tovább menekült a szorosan nőtt fák sűrűjében. Úgy érezte, minden perc újabb áthatolhatatlan akadályt hoz, amelyet nem lehet kikerülni.

Végre túljutott az erdőn, s egy sima, füves térségen haladt keresztül. Azután megint emelkedő következett. A háta mögül semmit sem hallott. Nem tudta, milyen irányba tart, hová vezeti őt tévelygő menekülése, s amikor egy újabb erdőhöz érkezett, azt hitte, hogy mindvégig körben futott, s most visszaért oda, ahonnan elindult. Ám ekkor, teljesen váratlanul, egy tisztásra ért. A hold-

fény megvilágította egy szikla fehér kupoláját, s árnyékot vetett a sziklán tátongó sötét nyílásra. A lány kis híján elájult. A Selford-kripta bejáratánál találta magát, s a rácsos ajtó nyitva volt!

Szinte fájt a szíve, úgy dobogott. Emberfeletti erőfeszítésbe került, hogy össze ne essen. Erőtlen végtagjainak alig tudott parancsolni, amikor összekoccanó fogakkal a sírbolt bejárata felé indult. Láta, hogy a kulcs benne van a zárban, rettegve meresztgette a szemét a sötét mélységbe. Amíg ott tétovázott, hátulról valami zaj ütötte meg a fülét - egy mély, ziháló, gurgulázó hang, amelytől megfagyott ereiben a vér.

A vadember utánajött az erdőn keresztül. A lány a sírbolt felé fordult, megragadta a nyitott ajtó rácsát, majd a hisztérikus félelem szülte hirtelen elhatározással berohant, bevágta maga mögött az ajtót, kinyúlt a rudak között, elfordította a kulcsot és kihúzta.

Fülett: a kriptában csend honolt; leosont a mohos lépcsőfokon, s elérte az első helyiséget. A lépcső aljában várt egy kicsit, hallgatózott: fent lépések neszezték, s hallotta, hogy valaki sír. Nekitántorodott a rácsos ajtónak, amely elválasztotta a sírbolt előterét a kriptától. És ekkor egy árnyék vetődött a felső ajtóra, a lány fájdalommal felnyögött. Mi lesz, ha feltöri a zárat? Egyedül van... itt lent, a halottak birodalmában, a sötétség birodalmában.

Átnyújtotta kezét a rácson, s kínzó sejtései s félelme közepette újabb rettenet támadt rá: kezét a sírbolt sötétjéből előnyúló nagy, hideg, nyirkos mancs ragadta meg.

Sikoltva nézett szembe az újabb rémséggel.

25. FEJEZET

Sybil semmit nem látott. Oroszlánként küszködött, hogy kiszabadítsa magát, másik keze is átnyúlt a rácson, s egy bozontos szakállerdőbe ütközött.

- Ssss! - szólalt meg egy mély, síri hang. - Nem bánom, ha elárulja, mit keres itt.

Mindenesetre emberi volt, emberibb, mint az a valami, ami üldözte.

- Sybil... Lansdown vagyok - zihálta. - Azért jöttem ide le, hogy elrejtőzzem egy... szörnyűséges...

- Vagy úgy! - A szorítás lazult a lány csuklóján. - Kinyitom az ajtót. Volna szíves hátrább lépni; ne mozduljon, míg meg nem gyújtottam a lámpát.

Az ajtó kinyílt, a lány majdnem bezuhant rajta.

Felvillant egy láng, s üvegbura csörrenése hallatszott. A férfi meggyújtott egy kis kerozinlámpát, amely kísérteties fényt vetett a rémséges helyre. A lány kíváncsian mérte végig pergamenszerű, ráncos arcát, hosszú szakállát, amelyről női ösztöne megsúgta, hogy festett, mocskos frakkját, amelyet annyi folt és pecsét borított, hogy eredeti színét már megsejteni sem lehetett, a feje tetején ülő kis fekete sapkát - mindezek együtt különösen baljóslatú jelenségnek tüntették fel a férfit.

A hét lakatra zárt ajtó előtt egy nyitott bőr szerszám-tartó hevert, tele mindenféle szerszámokkal. A lány látta, hogy a férfi egy kézifúróhoz hasonló eszközt illesztett az ajtó második zárjába.

- Mitől ijedt meg ennyire, kicsikém? - A férfi fekete szemét a lányra szegezte, és pillantásának, úgy látszik, hipnotikus ereje volt, mert a lány nem tudta levenni róla a tekintetét.

- Egy... egy embertől... - dadogta a lány.

A férfi nagyon lassan, szinte rituális mozdulatokkal

rágyújtott, s füstfelhőket eregetett a boltíves mennyezet felé.

- Hajnali háromkor? - A férfi felvonta a szemöldökét.
- Egy olyan fiatal hölgy, aki az éjszaka kellős közepén bolyong kint a szabadban, csak nem ijed meg egy embertől? Üljön le a földre. Maga túl magas. A nálam magasabb nők uralkodnak rajtam, s ezt nem bírom elviselni.

Kivette a fűróféleséget az ajtóból, visszatette a szerzőtartóba, összecsavarta a bőrt, és nagyon gondosan és alaposan összeszűjzta.

- Azért jött, hogy kémkedjen utánam, igaz? Hallottam, amikor bezárta az ajtót és lejött a lépcsőn. Mit csináljak egy fiatal hölgygel, aki kémkedik utánam? Természetesen tisztában van azzal, hogy súlyosan kompromittált, és ha most azt mondom magának, hogy régiségkereskedő vagyok, aki érdeklődik az ilyesféle különös és régi rejtélyek iránt, akkor ki fog nevetni és nem hisz nekem, s nem hisznek majd a megbízói sem. Hogy is hívják magát?

A lánynak meg kellett nedvesítenie kiszáradt ajkát, mielőtt válaszolni tudott volna. Láta, hogy a férfi szeme összeszűkül.

- Sybil Lansdown? - ismételte szinte élesen. - Hát persze, maga az a lány! Micsoda véletlen!

Furcsán ejtette a szavakat, ez volt az egyetlen, ami elárulta, hogy külföldi, mert különben tökéletesen beszélt angolul.

A lány engedelmeskedett a parancsnak, s leült a kőborítású padlóra.

Eszébe sem jutott, hogy megkérdőjelezze a férfi parancsait, még csak nem is furcsállotta, hogy engedelmeskedik, anélkül hogy legalább megkísérelne ellenállni az akaratának.

- Az egész ügy hihetetlenül bizarr - mondta a férfi, s

egy pillanatra elfordult a lánytól, hogy megvizsgálja a hét lakatra zárt ajtót. - Magán már nem lehet segíteni, és rajta sem, mert ő már öregasszony, bármilyen mércével mérjük. Túl öreg, túl öreg, sajnos, túl öreg! - Szomorúan csóválta a fejét, s ismét a lányra emelte sötét tekintetét. - Ha nyolc- vagy kilencéves lenne, a dolog egyszerű volna. De maga... mennyi is?

- Huszonkettő - felelte a lány, s a férfi bosszankodva csettintett.

- Nem tehetünk semmit, hacsak... - Tekintetével végigpásztázta a keskeny ajtókat, amelyek mögött a halott és elfeledett Selfordok feküdtek fülkéikben, s a lány szívét hideg rettegés tartotta jeges szorításában. - Maga nő, de a nők számomra ennyit sem érnek! - És csettintett az ujjáival. - Túl gyengék kísérleti anyagnak. Nem reagálnak normálisan, néha meghalnak, és olyankor több éves kísérletezés munkája vész kárba.

A lány látta, hogy a férfi, miközben elhaladt mellette, elgondolkozva préseli össze nedves ajkát, kinéz a rozsdás rácson, s közben megpróbálja kinyitni az egyik tölgyfa ajtót.

- Ez az egész szituáció hihetetlenül bizarr és zavarba ejtő. Az az ember, akit látott, szokatlan megjelenésű volt?

A lány némán bólintott.

- Persze, ez lehetne az egyik megoldás - mondta a férfi, mintha magában beszélne. - Másrészről viszont ő olyan ügyetlen, ami persze természetes. Az ügyetlenségről nem lehet leszoktatni őket, mert a finom, pontos munkához szellemi kifinomultság kell. Vajon egy mozdony be tudna húzni egy vonatot? Nem! Egy varrógép el tudna húzni egy vonatot?

A mellényzsebében matatott - a mellény alig ért össze a hasán -, de nem találta meg, amit keresett, erre a kabátja felső zsebébe mélyesztette a kezét.

- Na végre! Itt van!

Egy kis zöld fiolát tartott a kezében, s amikor megrázta, a lány úgy gondolta, hogy tabletták zörögnek benne. A férfi fogával kihúzta a fiola dugóját, két kis piros pirulát kirázott belőle a markába.

- Ezeket nyelje le!

A lány engedelmesen kinyújtotta a tenyerét.

- Hihetetlen, bizarr és kellemetlen - morogta Stalletti, miközben odalépett a második kriptá ajtajához, s egy kulcsot illesztett a zárba. - Ha minden ajtó ilyen könnyen nyílna ebben a nyomorult házban, mennyi bajt és kellemetlenséget takarítanánk meg, igaz-e?

Szúrós szemekkel nézett a lányra.

- Nem csinálta meg, amit mondtam - szólt rá.

A lány csak ült; a két piros pirula úgy világított fehér tenyerében, mint két gonosz szem.

- Gyorsan, ne tétovázzon! - mondta a férfi parancsolóan.

A lány a szájához emelte a kezét. Közben tudat alatt egész lénye, egész személyisége harcolt a furcsa ember hatalma ellen. Fehér fogai közé vette a pirulákat. Mr. Stalletti elégedetten a harmadik sírkamra felé fordult, hogy azt is kinyissa. Amikor ezt a mozdulatot megtette, a lánynak egy pillanatra sikerült kiszabadulnia szellemi uralma alól. S a pirulák visszahulltak a tenyerébe.

A férfi kinyitotta a nyikorgó faajtót, majd visszajött, felvette a lámpát, a lányra csak egy felületes pillantást vetett, amikor elhaladt mellette, majd eltűnt az ajtó mögött. Ebben a pillanatban megtört a varázs. A lány talpra ugrott, végigrohant a folyosón, s becsapta maga mögött a rácsot. A következő pillanatban kint volt a szabadban. Az egyik félelem átmenetileg kioltotta a másikat, nem nézett se jobbra, se balra, hogy ott ólálkodik-e még az előbbi árnyalak, csak száguldott, mint a szélvész, végig

az ösvényen, amelyet mostanra már úgy ismert, mintha egész életében azt taposta volna.

De hová lett Cawler? Most eszébe jutott, de csak egy pillanatra. Ezen a völgyön túl, gondolta, egy másik füves rét van, azután egy tanyaház fala következik, azután a Selford-kastély. És ott van egy gondnok, talán személyzet is, bár ezeknek a létezéséről nem tudott. Visszaemlékezett arra, amikor legutóbb ezen a sekély völgyön keresztülágott. Akkor Dick Martin volt vele. Beleremegett a gondolatba. Mit nem adna, ha most maga mellett tudhatná Dick Martin megnyugtató alakját!

Még mindig sötét volt, de kelet felől a közelgő nap sápadt fénye már átütött az égen. Bárcsak mielőbb kivilágosodna, fohászkodott magában. Ha még egy órát el kell töltenie ebben a feszültségben, megőrül.

Amint a tanyaház udvarán haladt át, lánccsörgést hallott, s egy kutya feszült feléje dühödt csaholással, de míg eddig a váratlan események csak fokozták félelmét, ez most szinte megnyugtatta; megállt, füttyentett a kutyának, szólította. Olyan kutya nem létezett a világon, amelyik megijesztette volna Sybil Lansdownt. Félelem nélkül közeledett az ugató állat felé, s a hatalmas vizsla egy perc múlva már a térdéhez dörgölődött, s reszketett a gyönyörűségtől a lány simogató keze alatt.

Amikor lehajolt, hogy eloldja a láncról, egy hat láb hosszú kötél darabot pillantott meg a földön, egy eldobott ruhaszáritó kötel lehetett. Ez remekül megteszi póráznak. Befűzte a kötelet a kutya nyakörvén lévő karikába, s folytatta útját, most már lassabban s derűsebben, mint az elmúlt tizenkét órában bármikor.

Ily módon a szárnny felől közelítette meg a Selford-kastélyt, s mielőtt a főfronthoz érkezett volna, élesen jobbra kellett fordulnia. A Selford-kastély egységes főfrontját, amely hosszú, keskeny s meglehetősen csúnya

ablakokból állt, csak az oszlopos bejárat törte meg. Az épületet Anna királynő uralkodása alatt részben újjáépítették, s az építész - akit sajnálatos módon cserbenhagyott alkotóképzelete - a korszak minden szerencsétlen jellegzetességét egyesítette benne. Az ablakok alatt keskeny virágágyás húzódott, s széles kőút futott a homlokzattal párhuzamosan. A lány ezen haladt, s nem is törekedett arra, hogy ne keltsen zajt. Egyszerre csak a kutya morgására lett figyelmes, s érezte, hogy a póráz megszül. Megállt és körülnézett, de nem látott semmi gyanúsat. Arra gondolt, hogy talán egy róka osonkodik a parkot szegélyező bokrok közt, de a kutya egyenesen előrefeszült.

Eddig az ablakok sötétek és élettelenek voltak, de most néhány lépésnyi távolságban egy fénysugárt pillantott meg, s lábujjhegyen elindult a bejáratától számított harmadik ablak felé. A szoba falait, ahova benézett, a mennyezettől a padlóig faburkolat fedte. A nagy tölgyfa asztalon, amely a helyiség legfontosabb, pontosabban egyetlen bútordarabja volt, egy szál gyertya égett. Először a lány semmit sem látott, majd a széles, nyitott kandalló mellett valami mozgásra lett figyelmes; még szerencse, hogy idejében el tudta fojtani a torkából kitörni készülő sikolyt.

Egy férfi lépett ki a kandalló árnyékából, egy nagydarab, bozontos férfi, hosszú, sárgás szakállal s vállig érő hullámos hajjal. Csak egy rongyos vászon rövidnadrágot viselt, amely még csupasz térdét sem takarta el, ettől eltekintve meztelen volt. Az izmok csak úgy duzzadtak fehér bőre alatt, vastag kötelekként feszültek hatalmas karjában. A lány csak nézte, s valamilyen ismeretlen oknál fogva nem félt. A furcsa teremtmény, aki nem tudta, hogy figyelik, előlopózkodt rejték helyéről, kezébe fogta a gyertyát, és elfújta. Ekkor a lány egy

pillanatra meglátta a kifejezéstelen arcot, a tágra nyílt, semmibe meredő kék szemeket. Szorosan fogta a kutyát, nehogy elárulja, majd sarkon fordult, s elindult visszafelé, amerről jött, míg végül elérte a tanyaudvar szélét. Szóljon a gondnoknak, vagy menjen tovább a faluba, s vigye magával a kutyát, hogy útközben megvédje?

Érezte, hogy a kötél megfeszül, a vizsla vad morgással nekiugrott valaminek, amit ő nem látott. Ekkor lépéseket hallott az ösvény felől, s végre meg tudott szólalni.

- Ki van ott? - kérdezte fojtott hangon. - Ne jöjjön közelebb!

- Hála istennek! - szólalt meg egy hang, s a lány csaknem elájult a megkönnyebbüléstől, mert az éjszakából előlépő férfi Dick Martin volt.

26. FEJEZET

Sneed kapitány úgy vélte, hogy egykori beosztottja csak egy esetben találhat mentséget arra, hogy a lányt karjába zárta: ha őszinte érzelmi szálak fűzik hozzá; mert Mr. Sneed az illemszabályok feltétlen tisztelője volt, s jöllehet élete során jó néhányszor el kellett játszania a megmentő szerepét, sosem érezte szükségét annak, hogy átkarolja (ő vulgárisán úgy mondta: „megölelgesse”) vagy akár csak megfogja a kezét annak, akit megmentett.

- Most ne mesélje el - mondta Dick. - Szerzünk valami ennivalót. Szegény gyerek. Már biztosan majd éhen hal!

- Várjon!

A férfi keze már rajta volt a csengő fogantyúján, amikor a lány megállította a mozdulatát.

- Valaki van odabent - mondta Sybil gyorsan, szinte

összefüggéstelenül. - Egy furcsa ember. Láttam az ablakon keresztül.

Akadozva elmondta, amit látott, s a férfi nem árulta el, mennyire fontosnak tartja a dolgot.

- Valami csavargó lehet -jegyezte meg, amikor a lány befejezte. - Látott nyitott ablakot?

A lány megrázta fejét. Csalódást okozott neki, hogy a férfi ilyen hűvös nyugalommal fogadja a hírt.

- Nem, nem láttam nyitott ablakot.

- Lehet, hogy a gondnok barátja - mondta Dick, és meghúzta a csengőt.

A csengő tompa hangja lassan visszhangzott odakint.

- Ha ebben a házban alszik valaki, ezt biztos meghallja.

Karjával még mindig átfogta a lányt, aki reszketett, mint a nyárfalevél. Keze ismét a csengő felé nyúlt, amikor lépések zaját hallotta a kőpadlós előcsarnokból, s egy hang megkérdezte:

-Kiaz?

- Mr. Martin és Miss Lansdown - mondta Dick, aki felismerte a gondnok hangját.

Csörrent a biztonsági lánc, elfordult a zár, s az ajtó kinyílt. A gondnok ingben és nadrágban volt, de látszott, hogy épp most kelt fel az ágyából. Vaksin hunyorgott a társaságra, s megkérdezte, hány óra.

- Jöjjenek be, uram - mondta. - Valami baj van?

- Itt tartózkodik valamelyik barátja? - kérdezte Dick, amint bent voltak.

- Itt, uram? - kérdezte a férfi meglepetten. - Nem - s ösztönös humorral hozzátette -, csak a feleségem. Őt pedig aligha nevezném barátnak.

- Férfira gondoltam.

- Nem, uram - mondta a gondnok. - Várjanak egy kicsit, lámpát gyújtok.

A Selford-kastélyban régimódi acetilénlámpákkal világítottak, a gondnok elfordított egy kis csapot, mire a kellemetlen szagú gáz egy szisszenéssel kiszabadult, s ezután meggyújtotta a gázlámpát, amely ragyogóan megvilágította az előcsarnokot.

A detektív első gondolata az a szoba volt, amelyben a lány az idegent látta, odalépett be tehát, de amikor itt is meggyújtották a lámpákat, nyoma sem volt semmiféle szakállas férfinak, s minthogy ezen az egy ajtón keresztül lehetett kijönni, amelyet kívülről zár és retesz védett, úgy vélte, hogy az elcsigázott lány képzelete szülte azt, amit elmondott. De amikor megvizsgálta a széles kandallót, megváltoztatta véleményét. Lehajolt a tüzelőnyílás téglafalához, s egy sétatálcát talált, amelynek fogantyúját fényesre koptatta a sok használat.

- Ez a magáé?

- Nem, uram, és tegnap este még nem is volt ott. Összesöpörtem itt lefekvés előtt. Minden héten kitakarítom valamelyik szobát, de ma rengeteg dolgom akadt a kertben, s a takarításhoz csak késő délután jutottam hozzá.

- Úgy látszik, ez a ház tele van titkos rejtekhelyekkel - jegyezte meg Dick gúnyosan. Mint nyomozó hivatalból megvetette a romantikus regényírók ilyenfajta fogásait.

Legnagyobb meglepetésére a férfi helyeslően bólogt.

- Azt hallottam, hogy van valahol egy titkos szoba a házban - mondta. - Én magam sosem láttam, a régi gondnok beszélt róla, de nem hinném, hogy ő látta volna valaha.

Dick végigkocogtatta a fal minden egyes burkolólapját, de valamennyi tömörnek látszott. Lámpája fényét ezután a kéménynyílásba irányította. Ez, a ház korához viszonyítva, meglehetősen keskeny volt, helyenként vas-

kapaszkodók álltak ki, azelőtt ezeken ereszkedtek le a kéményseprők, hogy el tudják végezni munkájukat. Dick alaposan megvizsgálta a kandalló falát, semmilyen friss karcolásnak nem látszott nyoma, lehetetlennek tűnt, hogy a behatoló ezen az úton távozott volna. Ezután a botot vitte oda a világosra, s megvizsgálta a végén lévő fémkupakot: friss, nedves föld tapadt rá.

- Mire következtetsz mindebből? - kérdezte Sneed.

Dick sötét ábrázattal álldogált a kandallónál.

- Itt forduljak fel, ha tudom.

Már alig várta, hogy kettesben maradjon a lánnyal, s meghallgassa menekülése történetét, így hát rövidre fogta a nyomozást, bekísérte a lányt abba a szobába, ahol első este fogadták őket, s leültette a kandalló elé, amelybe a gondnok begyújtott.

Bár az éjszaka egyáltalán nem volt hideg, Sybil fázott és reszketett, s Dick most úgy látta, hogy közelebb van a teljes összeroppanáshoz, mint először gondolta. Amíg a gondnok vissza nem tért egy bögre gőzölgő kávéval meg egy szelet pirítóssal, meg sem kísérelte, hogy éjszakai kalandjáról kérdezze a lányt. Sybil mohón evett és ivott, csak most jött rá, hogy tegnap dél óta egy falat sem volt a szájában.

A két férfi közrefogta a lányt a tűz mellé húzott kanapén, s közbeszólás nélkül hallgatták, míg a történet végére nem jutott. Dick csupán egyszer szakította félbe, a piros tablettákról tett fel egy kérdést. Kiderült, hogy a lány eldobta őket menekülés közben.

- Nem számít. Úgyis megtaláljuk a fiolát, amikor majd letartóztatjuk Stallettit - mondta Sneed türelmetlenül. - Folytassa, Miss Lansdown.

Végre befejezte.

- Maguknak biztos úgy hangzik ez az egész, mint egy elmebeteg összefüggéstelen víziói - mondta bánatosan. -

Nem tudom, hogy miért tartott fogva Mr. Cody. Történt vele valami? - kérdezte gyorsan.

Dick nem válaszolt rögtön.

- Egy üvöltést hallottam... iszonyú volt. - A lány összerázkódott. - Volt valami köze Mr. Codyhoz?

- Lehet, hogy volt. - Dick kitért a válasz elől. - Azt mondja, hogy Cawler még mindig a parkban van? Láta, hogy valaki követi, hallotta valamilyen dulakodás zaját?

A lány bólintott, Dick az ablakhoz lépett és elhúzta a függönyt. Hajnalodott, nappali fénynél egyszerű lesz átkutatni a parkot. Miközben kifelé nézelődött, két fénypont vált láthatóvá. Egy kocsi közeledett a hosszú kocsi-feljárón.

- Elküldtél erősítésért? - kérdezte hátrafordulva Sneedet.

- Nem - felelte Sneed meglepetten. - Ebben a régimódi házban nincs telefon, akkor sem tudtam volna erősítést hívni, ha akartam volna. De ennek a járgánynak a hangját, azt hiszem, ismerem.

Kimentek az oszlopos tornácra, a porlepte kocsi megállt az ajtó előtt, s Mr. Havelock ugrott ki belőle.

- Minden rendben? - kérdezte izgatottan. - Itt van Miss Lansdown?

- Igen, honnan tudja?

- Nem történt semmi baja? - kérdezősködött tovább az ügyvéd.

- Teljesen jól van. Jöjjön be. - Dick értetlen arccal ment be az előcsarnokba, a magas férfi követte. - Miért jött ide? - kérdezte tőle.

Havelock válasz helyett keresgélni kezdett a mellényzsebében, előhúzott egy összehajtogatott papírlapot, s odanyújtotta a nyomozónak. Egy levél volt, a Ritz-Carlton szálloda emblémájával, s azzal a kézírással, amelyet mostanra már valamennyien jól ismertek.

Kedves Havelock!

Ebben a levélben nem tudok magyarázatot adni mindarra, amit el kell mondanom. De arra kérem, menjen azonnal a Selford-kastélyba. Sybil Lansdown, az unokatestvérem, ott van valahol a közelben, még hozzá halálos veszedelemben. És halálos veszélyben van mindenki, aki kapcsolatban áll vele - köztük maga is. Az isten szerelmére, vigye a lányt a kastélyba, és tartsa ott, míg megérkezem. Valószínűleg csak holnap reggel érek oda. Még egyszer arra kérem, ne engedje, hogy Miss Lansdown vagy a barátai az érkezésemig elhagyják a Selford-birtokot.

Selford.

- Úgy hajnali egy óra körül csengettek nálam, még hozzá olyan állhatatosan, hogy magam szálltam ki az ágyamból, hogy megnézzem, ki az. És ezt találtam a levélszekrényemben, de a kézbesítő már eltűnt. Először azt hittem, tréfa az egész, és visszamentem lefeküdni, de ekkor Selford felhívott és megkérdezte, megkaptam-e az üzenetét. Amikor azt feleltem: „Igen”, könyörgött, hogy tegyem meg, amit kért, s még mielőtt bármit kérdezhettem volna, letette a kagylót.

Dick megvizsgálta a kézírást. Ugyanaz a kéz írta a levelet, mint az eddig látott korábbiakat.

- Ekkor - folytatta Havelock - szerencsére eszembe jutott, hogy felhívjam Mrs. Lansdownt, s úgy szereztem tudomást a lánya eltűnéséről.

- Értesítette a Scotland Yardot?

- Nem - ismerte be Havelock idegesen. - Azt hiszem, meg kellett volna tennem, de amikor megtudtam, hogy kiváló barátunk, Mr. Martin elindult az ifjú hölgy felkutatására, úgy gondoltam, ő biztosan gondoskodott kellő segítségről. Szóval azt mondja, hogy a kisasszony itt van?

Dick kinyitotta az ajtót s bekísérte a váratlan látogatót. A lány végtelen megkönnyebbülésére közben kivilágosodott, s most, hogy csupa ismerős arc vette körül, kezdte visszanyerni a bátorságát. Az átélt események okozta megrázkódtatás egy időre szellemileg és fizikailag megbénította, kimerült volt, s képtelen rá, hogy felfogja a jelentőségét mindannak, amin az éjszaka keresztülment. Dick úgy gondolta, már elég világos van a park átkutatásához, s - visszautasítva Sneed segítségét - egyedül vágott keresztül a tanyaudvaron, a sírbolt felé tartva. Tíz perc gyaloglás után érkezett meg a vasrácsához. A rácsot lezárva találta, nem sok értelme lett volna átkutatni a kriptát, hiszen a lány szökése után nyilván Stalletti is kereket oldott. Egyetlen teendő maradt: végigmenni azon az úton, amelyen a lány jött s amelyet elég aprólékosan leírt ahhoz, hogy követni lehessen.

Negyedórás gyaloglás után érkezett arra a helyre, ahol - feltételezése szerint - Cawler lemaradhatott, hogy szembeforduljon a támadóval. Dick minden négyzetcentimétert átvizsgált. Ha valaki alaposan kutat, észre kell vennie a dulakodás nyomait a fűvön. Meg is találta, amit keresett: egy kiszakított fűcsomót, egy gumisarok nyomát s egy fekvő test lenyomatát a fűben, Dick többször is körbejárta a helyet, keresve, hol vonszoltak végig egy súlyos testet a földön, de ilyen nyom - legnagyobb meglepetésére - nem látszott. Ha Cawlert megölték - s Dicknek efelől nem voltak kétségei -, vajon mi történt a holttestével? Az szóba sem jöhetett, hogy egyenként átvizsgálja a park számtalan fáját és bokrát, így hát visszament, hogy elmondja: nem járt sikerrel.

Amikor belépett a szobába, Sneed és az ügyvéd suttogva tárgyaltak valamit.

- Mr. Havelockot meglehetősen nyugtalanítja az az

ember, akit a kisasszony látott - magyarázta Sneed. - Szerinte még mindig a házban van. Én nem hiszem.

- Hol az a titokzatos szoba? - kérdezte Dick, s Havelock, idegessége ellenére, elnevette magát.

- A titkos szoba legenda csupán! - mondta. - Egy évvel ezelőtt én is hallottam ezt a történetet, s hívtam egy építésszt, hogy térképezze fel a házat; azt mondta, nincs benne olyan helyiség, amely a tervrajzon nem szerepelne. A legtöbb ilyen Tudor-kori házban van valamilyen titkos helyiség, de a Selford-kastélyban - legjobb ismereteink szerint - nincsen semmi rejtélyes, hacsak a bűdös gázzal történő világítási rendszert nem tekintjük annak.

- Mit szándékoznak tenni? - kérdezte Havelock a beálló csendben.

- Vissza akarok térni a városba. Miss Lansdownnak ugyanis haza kell mennie az édesanyjához - mondta Dick.

Az idős férfi komoran csóválta a fejét.

- Remélem, Miss Lansdown beleegyezik abba, hogy itt maradjon - mondta. - Talán - sőt természetesen - lesz ellenvetése, de Selford levele többet sejtet, mint amennyit az ember el mer hinni.

- Úgy érti, az, hogy huszonnégy óráig ne hagyjuk el a kastélyt?

Havelock bólintott.

- Én nagyon komolyan veszem ezt a figyelmeztetést - mondta. - Azt hiszem, valami szörnyű veszély lappang a háttérben, ezért azt javaslom - még ha gyáva öregembernek tartanak is emiatt -, hogy maradjunk itt holnapig, s Mr. Sneed hívasson ide éjszakára egy tucat embert, hogy őrködjenek a parkban.

Dick döbbenten bámult rá.

- Ezt komolyan gondolja? - kérdezte.

- Igen - mondta Mr. Havelock, s komolyságához egy

pillanatig sem férhetett kétség. - És úgy látom, Mr. Sneed is. Volt már egy-két olyan dolog ennek a családnak a történetében, amelyekről, azt hiszem, tudniuk kell. Nem akarom melodramatikusan azt állítani, hogy átok ül a Selford családon, de tény, hogy - a legutóbbi Lord Selford kivételével - a cím öt korábbi birtokosa erőszakos halállal halt meg, s mindegyiküket olyan figyelemre méltó események előzték meg, mint amilyeneknek mi vagyunk szemtanúi mostanában.

Dick mosolygott.

- De mi nem vagyunk a Selford család tagjai - mondta.

- Azt hiszem, jelenleg azonosíthatjuk magunkat a Selford családdal - felelte gyorsan Havelock. - Van valami baljóslatú Selford állandósult távollétében, ez sosem volt számomra olyan világos, mint most. Bolond voltam, hogy megengedtem, sőt attól tartok, elősegítettem az utazásait. Ki tudja, mi történhetett vele.

Dick Martinnak egy arcizma sem rándult, nem árulta el, hogy ismeri a távollévő Lord Selford titkát.

- De nem engedhetem, hogy Miss Lansdown itt maradjon. .. - kezdte.

- Gondolkoztam ezen, s az az ötletem támadt, hogy megkérem az édesanyját, jöjjön ő is ide. A házjól fel van szerelve, legfeljebb ideiglenesen kérünk személyzetet a faluból. A gondnok mindenkit ismer a környéken.

Dick Sneedre pillantott, s látta a kövér férfi arcán, hogy egyetért a javaslattal.

- Bemegyek a faluba, és telefonálok - mondta. - Egyébként én is inkább itt maradok éjszakára, nem megyek vissza a városba. Meggyőzőit.

Nem csoda, hogy Sybil is elfogadta ezt a megoldást, bár az ő döntését Selford levele nem befolyásolta. De el lehet képzelni, hogy egy ilyen éjszaka után milyen ször-

nyen érezhette magát. Halálosan fáradt volt, alig tudta nyitva tartani a szemét.

Sneed félrevonta a barátját.

- Ez megfelel mindannyiunknak. Pár órát álhatók, és Cody házához is közel vagyunk. Attól tartok, az egész napot ott fogjuk tölteni.

Dick összeborzadt. A lány iránt érzett aggodalmában csaknem megfeledkezett az ott történt szörnyűségről. Végül megállapodtak, hogy Havelock kocsival bemegy a városba, és magával hozza Mrs. Lansdownt.

Arról már értesítették, hogy a lánya biztonságban van, s miután az ügyvéd elhajtott, Dick újra bement a faluba, hogy felhívja az asszonyt, aki boldogan indult volna, akár azonnal, de Dick megkérte, hogy várja meg Mr. Havelockot.

27. FEJEZET

Sneednek még sok dolga akadt, mire végre hozzájuthatott az annyira áhított pihenéshez. A gyorsan bekapott reggeli után találkozott a sussexi főkapitánnyal, együtt átmentek a Bitó-dombra, s vitték magukkal a letartóztatási parancsot is. De a madárka elrepült, a házat egy ember gondjaira bízta, akinek a kerti munkák elvégzése volt a dolga. Azt mondta, semmit sem tud a doktorról, sem arról, hogy a házban esetleg más is lakna. Ő maga egy kis viskóban lakott úgy negyed mérföldnyire a doktor házatól; Stalletti kora hajnalban felébresztette, adott neki egy kulcsot, s azt mondta, hogy menjen át a Bitó-lakba és maradjon ott, amíg ő vissza nem jön.

A házkutatás nem szolgált új adatokkal. A doktor ágyában az éjjel láthatóan senki sem aludt, s a kis szobában lévő két ágy is érintetlen volt.

- Nagyon nehéz lenne bármit is rábizonyítani - mondta a sussexi főkapitány, amikor kijöttek a házból. - Ha nem találjuk meg nála a pirulákat, aligha lehet megvádolni azzal, hogy veszélyes gyógyszert akart beadni valakinek. És még akkor is bizonyítani kell, hogy a szer tényleg veszélyes. Lehet, hogy csak valami nyugtató volt. Azt mondta, hogy a fiatal hölgy különös körülmények között találkozott ezzel az emberrel és túlfeszített idegállapotban volt?

- Hogy egészen precízek legyünk - jegyezte meg Sneed gúnyosan -, a föld mélyén találkozott vele, egy kriptában, hajnali két órakor, mely körülmények között egy fiatal hölgy hajlamos arra, hogy egy hangyányit felizgassa magát.

- A Selford-kriptában? Ezt eddig nem mondta - szólt közbe a sussexi sértődötten. Van ugyanis némi súrlódás a Scotland Yard és a grófsági rendőrségek között, amit éppoly helytelen volna féltékenységnak tulajdonítani, mint megalapozottnak nevezni.

Sneed délig a Weald-házban maradt, s azzal a tiszttel tárgyalt, akit a Scotland Yard részéről a nyomozás irányításával megbíztak.

-Nem, az asszonyon nincsenek külsérelmi nyomok. Ő a rémületbe halt bele, legalábbis ez az orvos véleménye - mondta a Yard embere. - A férfit agyonütötték. Átkutattam a gyümölcsöst, telis-tele van töltényhüvelyekkel, amelyek automata pisztolyból származnak. Ezt mivel magyarázza?

Sneed beszámolt neki a golyózáporról, amely akkor fogadta őket, amikor az ismeretlen behatoló nyomába próbáltak eredni.

- Tizennyolc üres töltényhüvelyt találtak, s valószínűleg van egy-kettő, amit még nem szedtünk össze - mond-

ta a Scotland Yard embere. - És a ház falához támasztott létrára tud valami magyarázatot?

Sneed néhány szóval elmondta, amit erről tudott.

- Hm! - mondta a nyomozó. - Ez a Cody nevű pofa különben rajta van a regiszteren.

- Ne használjon itt amerikai kifejezéseket! - csattant fel Sneed ingerülten, mire a detektív vigyorgott, ugyanis két évet New Yorkban töltött, ahol ráragadt az ottani rendőrségi szóhasználat.

- Szóval van priusza. Huszonöt évvel ezelőtt elítélték, mert Bertram néven pénzt csalt ki emberektől; ő volt az első ember Angliában, aki levelező tagozatú magániskolát nyitott, s ezeket csalt ki szerencsétlen emberektől, azt állítva, hogy megtanítja őket a hipnózis tudományára. Ő meg egy Stalletti nevű fickó voltak benne a dologban, de Stalletti megúsza...

- Stalletti? - Sneednek tátva maradt a szája a csodálkozástól. - Az olasz doktor?

- Aha - bólintott Wilsón felügyelő. - Talán emlékszik, hogy ezt a Stallettit engedély nélküli élveboncolásért kaptuk el, de ez már jó néhány évvel később történt. Okos gazember ez!

- Nem az „okos” a legmegfelelőbb szó rá - mondta Sneed komoran. - De az újdonság számomra, hogy ismerték egymást Codyval.

- Mi az hogy ismerték! Stalletti hetenként kétszer járt ide. Beszéltem a személyzet néhány tagjával, akiket tegnap este elküldték, s meghagyták nekik, hogy ma délelőtt tízig ne jöjjenek vissza. Itt valami disznóság történhetett, s Cody nem akarta, hogy útban legyenek.

Sneed megfogta a kezét, és ünnepélyesen megrázta.

- Magában egy nyomozó veszett el - mondta. - Erre én tegnap már azelőtt rájöttem, hogy beléptem volna a házba.

Már indulni készült, amikor a másik utánaszólt:

- Egyébként Martin is itt volt. A kocsijáért jött. Abbroncsra elhajtott Horshambe új gumikért, s azt az üzenetet hagyta, hogy ha lehet, várja meg.

Sneed elballagott a kapuig, s nem kellett sokáig várnia, hogy Dick száguldó masinája felbukkanjon az úton.

- Ugorj be, Selfordba megyek - mondta Martin. - Mrs. Lansdown félórával ezelőtt megérkezett. Megtaláltatok Stallettit?

- Nem. Ez a madárka egy kicsit túl gyorsan repül, és még esze is van!

- Hát arra nem is számítottam, hogy megvár.

- Tudod, hogy Cody barátja volt? - kérdezte Sneed.

Kicsit bosszantotta, hogy közlése nem hatott a szenzáció erejével, ahogy ő várta. Dick Martin tudta, sőt tudott még többet is.

- Ó, igen. Közös múltú, rovott múltú jó barátok, csak nem ugyanaz a bíróság rótt ki rájuk az ítéleteket. Sokért nem adnám, ha megkaphatnám Stalletti kulcsát.

- Mijét?

- A kulcsát - ismételte meg Dick, miközben épp egy lovas kocsit előzött, s majd összeütközött egy száguldó őrülttel, aki az ellenkező irányból jött. - Nála van az ötödik kulcs, valószínűleg Lord Selfordnál van a hatodik, és X.-nél, a nagy ismeretlennél a hetedik. Lord Selfordban egyébként nem vagyok egészen biztos - folytatta, s a másik megkövültén hallgatta. - De ha négy vagy öt nappal korábban értem volna Fokvárosba, ezt is biztosan tudnám.

- Selford benne van ebben az egészben?

- Alaposan - volt a felelet -, de mégsem annyira, mint Stalletti. Bocsáss meg, Sneed, hogy rejtélyes vagyok, de a sors rejtélyes történetek megírására szemelt ki, s néha

szívesen menekülök a nyomozás bonyodalmaiból a románok birodalmába.

- Hol van Cawler?

- Azt csak a jóisten tudja - mondta derűsen Dick. - Először azt hittem, hogy ő követte el a gyilkosságokat, de lehet, hogy tévedtem. Gyűlölte a nagynénjét, aki mellesleg Mrs. Codyval volt azonos, de annyira talán mégsem, hogy szándékos emberölést kövessen el. Sybil Lansdownhoz mindenesetre nagyon rendes volt.

Sneed nevetett.

- És ez a te szemedben jó pont, igaz, Dick?

- De mennyire - ismerte be Dick minden szégyenkezés nélkül.

Amikor megérkeztek, nem látták Mrs. Lansdownt. Érkezéskor rögtön felment a szobába, ahol a lánya aludt, s azóta nem jött le, mondta Mr. Havelock.

- Beszölkak a rendörségre, hogy küldjenek embereket? - kérdezte.

- Ma este fél tucat éhes zsaru fogja bekvártélyozni magát ebbe a konyhába - szellemeskedett Sneed.

Mr. Havelock letette a könyvet, amelyet éppen olvasott, felállt, s nehézkesen nyújtózkodott.

- Magának bevallom, Sneed kapitány, hogy halálosan ideges vagyok - mondta. - Martin barátunk azt hiszi, hogy romantikus képzelgéseknek adom át magam, de mondhatom, holnap ilyenkor megkönnyebbült ember leszek.

Háta mögött összekulcsolt kezekkel fel-alá rötta a szobát, magas homlokát ráncok barázdálták.

- Lord Selford nincs Londonban - mondta minden átmenet nélkül. - Mindenesetre nincs a Ritz-Carltonban. Nem látták ott, s nem is tudnak róla.

- Lakott valaha is a Ritz-Carltonban? - kérdezte gyorsan Dick.

- Nem, épp ez a legkülönösebb az egészben. Nekem is ez volt az első kérdésem. Egy hirtelen sugallat hatására álltam meg a szállodánál, amikor ma arra jártam. Biztosan emlékszik, hogy több levelet is kaptam tőle Ritz-Carlton levélpapíron.

Dick bólintott.

- Pedig sosem lakott ott, ezt én is megmondhattam volna - mondta. - Küldött neki valaha pénzt a Ritz-Carltonba?

- Igen - vágta rá az ügyvéd. - Úgy két évvel ezelőtt felhívott telefonon. Azonnal felismertem a hangját, amint megszólalt. Azt mondta, Skóciába megy horgászni, és arra kért, küldjék neki amerikai pénzt, elég jelentős összeget, a szállodába.

- Mennyit?

- Húszezer dollárt - mondta Havelock. - Nem tetszett a dolog.

- Nem kért tőle személyes találkozót?

- Nem kértem, könyörögtem neki. Sőt megfenyegettem, hogy lemondok a vagyon kezeléséről, ha nem hajlandó a találkozásra; akkortájt kezdtem idegeskedni.

- És erre mit mondott?

Mr. Havelock megvonta széles vállát.

- Nevetett. Van egy sajátos, vékony hangú, gurgulázó nevetése, amelyre gyerekkora óta emlékszem. Utánozhatatlan, s ez volt a bizonyítéka annak, hogy kétségeim megalapozatlanok voltak.

- Elküldte a pénzt?

- El kellett küldenem - mondta Mr. Havelock kétségbeesett hangon. - Végző soron én csak a hagyaték kezelője vagyok, s ő olyan gyorsan változtatja a helyét, hogy még csak halogatnom sem lehet a pénzküldemények feladását. Ekkor fogant meg bennem a gondolat:

utánaküldök valakit, hogy „becserkésze” - így mondják a rendőrök, ugye?

Dick elgondolkozott.

- Egyvalamit áruljon el nekem: tegnap este, amikor felhívta, megmondta, hogy honnan beszél?

- Tudtam - volt a válasz. - Nyilvános állomásról. A központ mindig megmondja, ha nyilvános állomásról hívják az embert. Csak azt furcsállottam, hogy néhány nappal korábban még Damaszkuszról jelentkezett. Kiszámítottuk az utazási időket, s arra a következtetésre jutottunk, hogy ha Konstantinápolyig repült, és sikerült elkapnia az Orient-expresszt, akkor is csak félórával azelőtt érkezhett Londonba, hogy engem felhívott.

A beszélgetést Mrs. Lansdown érkezése szakította félbe, aki a lányától jött. Sybil anyja kimerültnek látszott, de fáradt szeme boldogan csillogott, arról árulkodva, hogy a feszültségben és izgalomban eltöltött szörnyű éjszaka után végre megkönnyebbült.

- Nem tudom, mi történik itt - mondta -, de az a fontos, hogy a lányom biztonságban van. Megtalálták a sofőrt?

- Cawtert? Nem, nem látták azóta, hogy Sybiltől elvált.

- Csak nem gondolja, hogy történt vele valami? - kérdezte az asszony idegesen.

- Nem tudom. Nincs okom feltételezni - felelte Dick megnyugtató mosollyal. - Cawler tud magára vigyázni, s nincs kétségem afelől, hogy ha verekedésig jutott a dolog, ő került ki belőle győztesen.

A délután folyamán újabb hírek érkeztek Stallettiről. Egy falusi rendőr látta nem sokkal azután, hogy felébresztette felfogadott emberét. Stallettinek volt egy kis kocsija, azzal szokott a környéken furikázni, s a kerékpáros rendőr látta a kocsit London felé száguldani.

Bár a „száguldás” nem épp a legmegfelelőbb kifejezés, minthogy a kocsi csak nagy nehézségek árán volt képes óránként harminc mérföldet megtenni, s ráadásul az a jó szokása is megvolt, hogy rendszeresen minden ok nélkül lerobbant. Stalletti feldúltnak és dühösnek látszott, és magában beszélt; épp a kocsit kurblizta, amikor a rendőr odaért; a rendőr azt hitte, Stalletti ivott, mert rendkívül izgatottnak tűnt, alig vette észre a közeledő biciklistát.

- Ez nagymértékben alátámasztja az elméletemet - mondta Dick. - Stalletti egy szörnyeteg, még hozzá egy ravasz szörnyeteg. Tisztában van vele, hogy a játék véget ért, számára éppúgy, mint Cody számára, s most a *sauve quipeur** taktikájához folyamodik.

Dicknek sikerült aludnia néhány órát, és este nagyon alaposan átvizsgálta a házat, különösen a társaság rendelkezésére bocsátott hálósobákat. Az emeletre egy széles, faragott Erzsébet-kori lépcsőn lehetett feljutni, a lépcső tágas, ovális közlekedőben végződött, s innen indult a két folyosó, ahonnan a hálósobák nyíltak. Mindkét folyosón négy-négy erős ajtó sorakozott. A folyosó természetes megvilágítását két hosszú ablak adta, amelyek az épület két szárnya által közrefogott udvarra nyíltak. Az egyik szárny egy önálló lakrészből állt, ebben volt a néhai Lord Selford magánlakosztálya, itt is halt meg. A másik szárnyat a személyzet számára alakították át, s fent nem voltak szobák, mert a hálókat olyan magasra építették, hogy csak néhány láb választotta el őket a tetőtől. A lépcsővel szemben volt a „vendéglakosztály”, a ház egykori legfőbb hálósobája, s most Sybil és anyja ebben a szobában nyert elhelyezést.

* Meneküljön, aki tud. (francia)

28. FEJEZET

Mialatt a hölgyek teázás utáni sétájukat végezték a kertben, Dick alaposan átvizsgálta az ablakokat és a falakat. Szerzett egy colstokot, s az egyik Londonból érkezett rendőr segítségével kívülről és belülről lemérte a szobát, majd a kapott számadatokat összehasonlította a vendégszoba két oldalán lévő szobák méreteivel. Az elenyésző különbség láttán ki lehetett zárai annak lehetőségét, hogy a falak között esetleg egy titkos folyosó húzódna. A falak, az Erzsébet-kori stílusnak megfelelően, vastagok voltak, és nagyon masszívnak tűntek.

A vendéglakosztály zsúfoltan bútorozott, hatalmas szoba volt, amelyben egy emelvényen régimódi baldachinos ágy állt. A falakat faliszőnyegek borították, a berendezést régi bútordarabok alkották, s ha a padlót gyékény borította volna, egy igazi Erzsébet-korabeli hálószoba hatását kelti, a modernség minden jele nélkül.

Dick elhúzta a hosszú bársonyfüggönyöket, s ekkor látta, hogy az ablakokat sűrű vasrácsok védik. Behívta a gondnokot.

- Igen, uram, a házban csak ezeken az ablakokon vannak rácsok - mondta a férfi. - A néhai Lord Selford rakatta fel őket egy betörés után. Látja, a veranda épp alattunk van, onnan könnyű lenne bejutni a vendégszobába.

Dick kinyitotta az ólomberakásos ablakokat, s közelebbről szemügyre vette a rácsokat. Szilárdan álltak a helyükön, s a rudak olyan sűrűn követték egymást, hogy legfeljebb egy gyereknek sikerülhetett volna keresztülnyomakodni közöttük. Éppen becsukta az ablakot, amikor Sneed belépett.

- A hölgyek alszanak itt, igaz? - kérdezte a robusztus ember, s helyeslően biccentett a rácsok felé. - Itt eléggé

biztonságban lesznek. Egész éjjel itt áll egy emberem a folyosón, egy az előcsarnokban és kettő a kertben. Én személy szerint nem tartok attól, hogy ma éjjel valami zűr lenne, hacsak őlordsága nem hoz bajt a fejünkre. Várhatólag mikor érkezik?

- Reggel hat és hét között - mondta Dick, s Sneed kapitány elégedetten morgott valamit.

Volt a háznak még egy olyan része, amelyre Dick kíváncsi volt, ezt a gondnok mutatta meg neki. Mint megtudta, a központi tömb alatt, félszélességben egy sor pince húzódott. Ezeket egy föld alatti konyhán keresztül lehetett megközelíteni; az egyik részt borpincének rendezték be, s amint látta, bőségesen feltöltötték. A magukkal hozott lámpán kívül itt semmi sem világított, s az Erzsébet-stílusú házak pincéitől eltérő módon nem volt boltíves a mennyezet. A pincét vaskos tölgyfa gerendák tagolták, a rajtuk nyugvó keresztgerendákat feketére marta az idő.

A borpincétől eltekintve a Selford-kastélynak ez a föld alatti része teljesen üres volt, csak három hatalmas söröshordó állt itt, amelyek alig néhány napja érkeztek. Dick egymás után megkopogtatta a hordókat, majd valamilyen ürüggyel felküldte a gondnokot. Dicknek rendkívüli szaglása volt, s első szippantásra tudta, hogy az itt érezhető szag nem sörtől származik.

Körülnézett, s az egyik sötét sarokban megpillantott egy ládanýt. Vadonatúj volt. Felment a lépcsőn, bezárta és bereteszte az ajtót, majd visszament a hordókhoz és felfeszítette az egyiket. A szag most eluralkodott a helyiségben. Bedugta a kezét a hordóba s ujjai között elmorzsolta néhány csillogó, fehér pelyhet, s közben mosolygott. Ezután visszatette a hordó fedelét, s felment a lépcsőn.

Ez a megfigyelés több szempontból meglelégedéssel

töltötte el Dicket. Felment az előcsarnokba, majd az épület mögé került, beindította a kocsiját, a park kapujához hajtott, s onnan gyalog tért vissza a házba, de nem a kocsifelhajtón, hanem a birtok keleti részét határoló ültetvényen keresztül.

Közeledett a döntő óra. Dick úgy érezte, hogy szinte vibrál a levegő, hiszen ezen az éjszakán, így vagy úgy, de fény derül Lord Selford hosszas eltűnésének titkára.

Vacsora előtt szerét ejtette, hogy szót váltson a lánynyal. Fel-alá sétáltak a ház előtti széles pázsiton.

- Ó, igen, aludtam - mondta a lány mosolyogva. Majd váratlanul hozzátette: - Mr. Martin, rengeteg gondot okozok magának.

- Nekem? - A férfi őszintén meglepődött. - Nem tűnt fel, hogy több gondot okozna, mint mások - folytatta ügyefogyottan. - Az biztos, hogy sok izgalmat okozott nekem, de hát ez csak természetes.

Egy darabig hallgattak.

- Így érez minden... ügyével kapcsolatban? - kérdezte a lány anélkül, hogy ránézett volna.

- Ez számomra nem egy ügy, Sybil - felelte a férfi kissé fojtott hangon. - Ebben az esetben személyesen is érdekelt vagyok. A maga biztonsága számomra a világon mindennél többet jelent.

A lány csak egy szemvillanás erejéig nézett rá.

- És most biztonságban vagyok? - kérdezte, majd, amikor nem kapott választ: - Miért maradunk itt ma éjjel?

- Mr. Havelock úgy gondolja... - kezdte Dick.

- Mr. Havelock kétségbe van esve - mondta a lány nyugodtan. - Azt hiszi, hogy ezek a szörnyű emberek őt szemelték ki következő áldozatul.

- Kitől fél? - kérdezte Dick.

- Stallettitől. - A lány megborzongott.

A férfi döbbenten nézett rá.

- Ezt meg miért mondja? Mr. Havelocktól hallotta?

A lány bólintott.

- A férfiak olyasmiket is elmondanak nőknek, amiket férfiaknak sose vallanának be - mondta. - Tudja, hogy Mr. Havelock meggyőződése szerint Lord Selford teljesen Stalletti befolyása alatt áll? S ez még nem minden, ráadásul még azt is hiszi... de majd ő személyesen elmondja magának. Tudja, hogy miért vagyunk a Selford-kastélyban?

- Csak annyit tudok, hogy Havelock kapott egy üzenetet - mondta Dick.

- Azért vagyunk itt, mert ez egy erőd, az egyetlen erőd, amely fel tudja tartóztatni ezt a szörnyű embert. Hogy miért hívtak ide engem, azt nem tudom. De Mr. Havelock ragaszkodott a személyemhez. Selford aligha érdeklődhet irántam.

- Hiszen az unokatestvére - mondta Dick jelentősegteljesen, s a lány rámeredt.

- És ez mit jelent?

- Azt jelenti - felelte Dick lassan -, s ez nekem is csak az imént jutott az eszembe, hogy ha Lord Selford meghal, maga a törvényes örököse.

A lánynak elállt a szava a megdöbbenéstől.

- De hát ez nem igaz! Mr. Havelock célzott valami olyasmire, hogy Selford állítólag megnősült. És én különben is nagyon távoli rokona vagyok.

A férfi bólintott.

- De az egyetlen rokona - mondta. - S most már érti, hogy miért fenyegették meg? Azt mondta, hogy Mr. Cody alá akart írni magával valami papírt. Nem kétséges, hogy az a papír vagy ajándékozási szerződés, vagy végrendelet volt. Cody nyakig benne volt a Selford-ügyben.

- De hol van Lord Selford?

- Nem tudom - felelte a férfi egyszerűen. - Csak sejttem, és félek, nehogy a sejtésem beigazolódjon.

A lánynak elkerekedett a szeme.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy... meghalt? - lehelte.

- Lehet. Nem vagyok benne biztos. Talán úgy lenne a jobb.

Mr. Havelock közeledett, markáns arca idegességről árulkodott, a zaklatottság mély barázdát vont homloka közepére.

- Mikorra várja Selfordot? - kérdezte Dick.

Az ügyvéd a fejét csóválta.

- Boldog leszek, ha egyáltalán megérkezik - mondta. - Jelen pillanatban nem fűzök vérmes reményeket a dologhoz, csak valami bizonytalan balsejtelem él bennem. Vajon milyen hírekkel köszönt be reggel? Sokért nem adnám, ha egy nappal idősebb lehetnék. Gondolom, Stallettiről nincs újabb hírük?

- Nincs - mondta Dick. - A rendőrség keresi, egykönnyen nem szökhet meg.

Ebben a pillanatban megjelent a gondnok, s közölte, hogy kész a vacsora, így hát bementek a könyvtárba, ahol terítve volt.

A vacsora, amelyért a gondnok és a felesége is elnézést kért, a lehető legegyszerűbb volt. Hideg sültet ettek, amelynek minősége szöges ellentétben állt a pincéből származó boréval. Vacsora után Dick kikísérte a lányt a ház végében lévő rózsakertbe, s Mrs. Lansdown jó ideig figyelte, hogyan róják fel-alá a kavicsos sétányt, komoly beszélgetésbe merülten.

Egyszer csak a lány bejött, mondott valamit az anyjának, majd mindketten visszatértek oda, ahol Dick Martin, háta mögött összekulcsolt kézzel, mellére süllyesztett állal még mindig fel-alá járkált.

Amikor Dick végül megjelent a ház előtti gyepen, ott találta Mr. Havelockot és Sneedet, akik a Scotland Yard embereinek felállításáról beszélgettek. Sötétedett, egy távoli házikó ablakában kigyulladt a fény. Dick felnézett az égre. Egy óra múlva teljesen sötét lesz, és azután...

- Ki jön velem egy kis sétára a kriptához? - kérdezte.

Mr. Havelock nem fogadta kitörő lelkesedéssel a javaslatot.

- Túl sötét van - mondta idegesen. - Nem hagyhatjuk ezeket az embereket egyedül a házban.

-A rendőrök vigyáznak rájuk - mondta Dick. - Egyébként is már lefeküdtek. Mrs. Lansdown megkért, hogy kérjek elnézést a nevében.

- Azt hiszem, valóban biztonságban vannak - mondta Mr. Havelock, s felpillantott a rácsos ablakokra. - Bevallom, minél előbbre haladunk az időben, annál jobban kételkedem abban, vajon okos dolog-e az éjszakát ezen az elátkozott helyen tölteni. Azt hiszem... - Egy kicsit habozott, majd elnevette magát. - Majdnem valami nagyon gyáva dolgot mondtam: azt, hogy legjobb volna, ha én most hazamennék. De minthogy én vagyok az egyetlen olyan személy, akinek maradnia kell, ez az ötlet aligha tetszene az uraknak. Az az igazság - mondta őszintén -, hogy nagyon ideges vagyok, szörnyű ideges! Úgy érzem, mintha minden bokorban valami félelmetes árnyék rejtőzne, s minden fa mögött kísérteties árnyak bujkálnának.

- Nem megyünk el a kriptáig - mondta Dick -, csak a völgyig. Egy-két dolgot szeretnék megkérdezni magától, s nem ismerem valami jól a helyet. Maga talán tud nekem segíteni.

A három férfi átvágott a tanyaudvaron, Dick csak annyí időre állt meg, míg megsimogatta a házőrzőt, aki

olyan jó szolgálatot tett Miss Lansdownnak. Így jutottak el a „völgy”-nek nevezett helyig.

Az ég tiszta volt, a nap már lement, de még távoli tárgyakat is tisztán ki lehetett venni. És Mr. Havelock itt, menet közben értesült a Lew Pheeney halála mögött rejtőző titokról.

- Különös! - mondta meglepetten. - Az újságok semmit sem írtak arról, hogy betörésre kérték volna fel; hát persze hogy a Selford-sírok feltöréséről volt szó!

- Azok a tények, amelyekre nem derült fény egy nyomozás során, megtöltenék Miss Lansdown könyvtárát - mondta Sneed. - Talán egy napon erre is sor kerül.

Jó darabig szó nélkül ballagtak tovább. Mr. Havelock nyilvánvalóan a hallottakat emésztette.

- Bárcsak előbb tudtam volna - szólalt meg végül. - Sokat segíthettem volna maguknak. Gondolom, azt nem mondta meg, hogy ki volt a megbízója.

Dick megrázta a fejét.

- Nem, de sejtjük.

- Stalletti? - kérdezte gyorsan Havelock.

- Azt kell hinnem. Más nem jöhet számításba.

Megálltak azon a helyen, ahol Tom Cawler összecsapott a Rémmel, s Dick lassan körbefordult, tekintetével az egész környéket végigpásztázta.

- Az ott mi? - mutatott a füves gerinc fölött éktelenkedő kopár foltra.

- A Selford-kőfejtő - mondta az ügyvéd -, ma már nem működik, és nagyon veszélyes. Le kellett zárunk fölötte az utat.

Dick elgondolkodott.

- Nincs kedve eljönni a kriptához? - kérdezte, s igyekezett elfojtani egy mosolyt.

- Nincs bizony! - kiáltotta Mr. Havelock. - Semmire

sem vágyom kevésbé, mint az éjszaka kellős közepén ott bókászni azon a kísérteties helyen. Visszafordulunk?

Visszamentek a kastélyhoz; az előtte őrszolgálatot teljesítő két rendőr jelentette, hogy Mrs. Lansdown kinyitotta a szobája ablakát, s megkérdezte, felkeltenék-e reggel hatkor.

- Menjünk be - szólt Havelock -, zavarjuk őket, ha itt beszélgetünk.

Hátramentek az ebédlőbe, és Havelock kért egy üveg ritka pezsgőt. A poharat a szájához emelő keze kissé reszketett. Az átélt feszültség nyomai kezdenek rajta megmutatkozni, ismerte be.

- Bármilyen történet is, ma este végeztem a Selford-birtokkal - mondta -, s ha ez a szerencsétlen fiatalember valóban felbukkan, bár erősen kételkedem abban, hogy betartja a szavát, óriási megkönnyebbüléssel fogom visszaadni neki a megbízatást.

- Melyik szobában alszik? - kérdezte Dick.

- A szárnyépületben választottam szobát, a folyosóval szemben. Ahhoz a lakosztályhoz tartozott, amelyben annak idején Lord Selford lakott, s messze a legkényelmesebb. Abban nem vagyok biztos, hogy a legbiztonságosabb is, mert meglehetősen szeparált. Azt akartam javasolni, hogy állítson egy embert a folyosóra.

- Erről már gondoskodtam - mondta Sneed, letette a poharát, s élvezettel nyalogatta a szája szélét. - Jó ital ez! Nem hiszem, hogy valaha is ittam volna jobbat.

- Inna még egy üveggel? - kérdezte Mr. Havelock reménykedve, mire Sneed elnevette magát.

- Úgy, szóval ürügyet keres, Mr. Havelock, hogy kiynyitasson még egy üveget! - vádolta meg az ügyvédet.

- Hát rajtam ne múljon!

A második üveg ital hatására az ügyvéd kezdte visszanyerni a formáját.

- Ez az ügy még mindig teljesen kusza a számomra - mondta. - Mi köze volt Codynak Selfordhoz, s ez a nyomorult olasz...

- Görög - jegyezte meg halkán Sneed. - Stalletti olasznak mondja magát, de görög származású, ennek utánanéztem. Ami pedig a kapcsolatukat illeti, arról elmondok magának valamit. - Karját összefonta az asztalon és előrehajolt. - Emlékszik rá, hogy Lord Selfordot elküldte iskolába? - szólalt meg lassan.

- Igen, egy magániskolába. - Mr. Havelockot nyilvánvalóan meglepte a kérdés.

- Emlékszik, hogy hívták az iskolaigazgatót?

Havelock összeráncolta a homlokát.

- Azt hiszem, igen - mondta vontatottan. - Mr. Bertramnak.

- Valaha Bertramnak hívták, de később a Cody nevet vette fel - mondta Sneed, mire a másiknak tátva maradt a szája a csodálkozástól.

- Cody? - mondta hitetlenkedve. - Azt akarja ezzel mondani, hogy Cody és Bertram, Selford tanára egy és ugyanaz a személy?

Dick felelt a kérdésre.

- És most hadd kérdezzek én is valamit, Mr. Havelock. Amikor a fiú még egészen kicsi volt, fogadtak mellé dajkát?

- Hogyne - felelte Havelock.

- Emlékszik a nevére?

Az ügyvéd ismét kutatott az emlékezetében.

- Nem vagyok benne egészen biztos, de úgy rémlik, hogy Crowther Vagy valami hasonló volt a neve.

- Cawler? - segített Dick.

- Igen, azt hiszem, így hívták. - Az ügyvéd elgondolkozott. - Igen, most már egészen biztos vagyok benne. Ismerős nekem ez a név. Mintha hallottam volna valaki

másról is, akit Cawlernek hívnak. Hát persze, Cody sófőrrjét.

- Mrs. Cody Cawler nagynénje volt - mondta Dick.
- Eredetileg dajka volt a néhai Lord Selford szolgálatában, ő viselte gondját a fiúnak. Maga nem ütközött meg azon, hogy vehette el Cody ezt a műveletlen, bárdolatlan nőt?

Halálos csend következett.

- Hogy jött erre rá?

- Átvizsgáltam Cody papírjait. Bárki gyilkolta is meg a szerencsétlent, elvitte az íróasztalból az összes dokumentumot. De elmulasztotta átkutatni azt a dobozt, amelyben Mrs. Cody a személyes kincseit tartotta. Talán azt hitték, hogy egy ilyen nő nem folytat magánlevelezést; de a megtalált levelek nem hagynak kétséget afelől, hogy Lord Selfordnak ő volt a dajkája, és Cody volt a tanára. Maga sose találkozott Codyval?

Havelock a fejét rázta.

- És arról tud, hogy Stallettit orvosi minőségében kétszer is elhívták a Selford-kastélyba, hogy kezelje az alkoholist Lord Selfordot?

- Elképesztő! - csodálkozott az ügyvéd. - Selford orvosát Sir John Fintonnak hívták. Sose hallottam arról, hogy helyi orvosa is lett volna. Erről mikor szerzett tudomást?

Dick Sneedre nézett, aki előhúzta a levéltárcáját, kivett belőle egy papírlapot és az ügyvéd elé tolta. Az a papír volt, amelyet Dick a dobozban talált.

- De mi köze ennek a jelenlegi Lord Selfordhoz és vándorlásaihoz? - kérdezte Havelock. - Megmagyarázhatatlan ez az egész. Minél többet tudok meg erről az ügyről, annál zavarosabbnak tűnik!

- Lord Selford majd mindent elmond reggel - vágta rá

Dick, s az órájára pillantott. - Azt hiszem, ideje lefeküdni. Nagyon fáradt vagyok.

Sneed feltápáskodott az asztaltól, s leroskadt a karosszékre a kandalló mellett, amelybe távollétükben begyújtottak.

- Én itt alszom, s ember legyen a talpán, aki innen felállít.

29. FEJEZET

Fél tíz volt, amikor Dick és az ügyvéd felment, s miután Dick látta, hogy Mr. Havelock visszavonul, s hallotta, hogy kulcsra zárja az ajtaját, ő is bement a szobájába, becsukta az ajtaját, ráfordította a kulcsot, s gyertyát gyújtott.

Tíz percet várt, majd hangtalanul kinyitotta az ajtót, s kilépett a folyosóra. Az ügyeletes detektív csendben üdvözölte, miközben Dick kihúzta a kulcsot, s kívülről bezárta az ajtót. Azután lement a lépcsőn az előcsarnokba, ahol Sneed már várt rá. Dick szó nélkül kinyitotta annak a szobának az ajtaját, amelyben Sybil a különös jelenést látta, s mindketten beléptek.

A gondnok leengedte a redőnyöket, Dick most felhúzta az egyiket, s a függönyt is félrevonta.

- Várj az előcsarnokban, Sneed, és meg se nyikkanj, amíg nem kiáltok. Lehet, hogy virradatig itt kell várakoznunk, de szép esély van rá, hogy a szakállas ember visszajön.

Hangtalanul kiment a sötét éjszakába, felment az egyik megemelt virágágyáshoz, s úgy helyezkedett, hogy jól lássa a szoba belsejét. Lehet, hogy az elképzelése teljesen abszurdnak bizonyult, de az is lehet, hogy az általa elképzelt megoldás kulcsát adja.

Lassan múlt az idő, de ő nem moccan, arcát az ablaküveghez nyomta, s belebámult a szoba sötétjébe. Az éjszaka csendjében messziről hallotta, hogy valahol egy távoli templom órája elüti az éjfélt, majd egy örökkévalóságnak tűnő idő után a fél egyet. Már arra gondolt, hogy ez az éjszaka kárba vész, amikor a kandalló mellett váratlanul egy hosszú fénycsíkot pillantott meg a padlón. Visszafojtott lélegzettel várt. A csík szélesedett. És ekkor, a beszűrődő halvány féynél meglátta, hogy a kandalló kőlapja kifordul a helyéből, s a padló fölött megjelenik egy fej.

Félelmetes arcot pillantott meg. A kimeredt szem, a kusza, zilált szakáll, az irdatlan, meztelen kar, amely egy pillanatig a padló szélén nyugodott, szörnyűségesen valószínűtlenül hatott. A valami a padlóra tette a kezében lévő gyertyát, s minden erőfeszítés nélkül felhúzta magát a föld alatti járatból.

Egy rongyos rövidnadrágtól eltekintve, meztelen volt. Dick bámult, mint akit megbabonáztak, amikor az óriás leguggolt és lenyújtotta a kezét. Egy másik óriási alak bukkant elő.

Ez még magasabb volt, mint az első. Kerek arca kifejezéstelen volt, s a bőre, társától eltérően, sima, a feje csaknem kopasz.

Dicknek hevesebben vert a szíve. Életében először igazán félt. Az első alak, a gyertyát hatalmas kezével elta- karva, végiglopózott a faburkolatú fal mentén, a második mögötte settenkedett. A gyertyás ember kezével végigtapogatta a fatáblákat.

És ekkor történt valami.

Dick alig bírta elfojtani egy meglepett kiáltást, amikor látta, hogy a falat burkoló egyik fatábla kinyílik, s egy kis szekrény bukkan elő. A szakállas alak kivett valamit,

megmutatta a másiknak, s összedugták a fejüket, úgy örvendeztek annak, amit találtak.

És ekkor - még Dick rejtékhelyéről is hallani lehetett - valaki megzörgette a szoba ajtaját, s Dick átkozta a kétbalkezeszt, aki megzavarta ezt az elképesztő találkozót.

Abban a pillanatban, amikor az ajtó megrezdült, ki-aludt a fény. Dick végigszáguldott az ösvényen, be az előcsarnokba, s ott találta Sneedet, keze még mindig az ajtón.

- Valaki van odabent - mondta a kövér ember.

- Várhattál volna még egy percet! - sziszegte Dick dühösen, miközben kinyitotta a kulcsra zárt ajtót.

Meggyújtották a lámpákat - a szoba üres volt.

- Oda nézz! - mondta Sneed, s a kinyílt fatáblára mutatott.

- Azt én már láttam.

Röviden s kissé neheztelő hangon elmondta, hogy mit látott.

Arra számított, hogy a faburkolat mögött valami széf-féleség rejlik, s meglepődött, látva, hogy csupán egy nagy faszekrény, tele mindenféle uralommal. Kirakosgatta a benne lévő tárgyakat a földre: egy régi, törött lábú falovacskát, egy tarka, festett gumilabdát, néhány kisméretű kuglibabut s egy felhúzzható vonat egy részét, a mozdonya ugyanis hiányzott.

Sneeddel együtt megpróbálták elfordítani a kandalló kőlapját, de meg sem tudták mozdítani.

- Maradj itt - mondta Dick, s kifutott a szobából a kertbe.

A kutya hangos ugatással jelezte, hogy átszaladt a tanyaudvaron, de ő néhány csendes szóval elhallgattatta. Az utat lerövidítendő, átugrott egy alacsony falon, s már

el is érte a völgyet, időnként meg-megállt, körülnézett, mintha keresne valamit.

Azután elkezdte megkerülni a völgyet, igyekezett minél észrevétlenebb maradni, s majd egy óra eltelt, mire felkapaszkodott a meredek emelkedőn az erdőhöz, amelyben a kriptá rejtőzött. Óvatosan haladt, minden lépésre figyelt, minden neszre fülelt; de a zümmögő hangokat csak akkor hallotta meg, amikor már majdnem kiért az erdőből.

A dallam ismerősen csengett; harminc évvel korábbi emlékeket idézett fel benne - éneklő gyerekeket.

Egyre közelebb mászott, egyik fától a másikhoz siklott, minden érzéke megfeszült. Izzadság csurgóit végig az arcán, elő kellett venni a zsebkendőjét és megtörölni a szemét, hogy lásson. Fától fáig haladt, míg végre egy hatalmas szilfa fedezékében megállapodott, s onnan figyelte a holdsütötte tisztást.

A sírbolt ajtaja tárva-nyitva volt, de ezt egy darabig nem vette észre. Figyelmét ugyanis teljesen lekötötte a három ember, akik kéz a kézben körbejártak, s az ünnepélyes körtánc közben - ketten vékony gyerekhangon, a harmadik meg kissé hamis basszusban - énekeltek:

*Szegény Jenny sírdogál,
Szegény Jenny sírdogál...*

Dicknek szinte elállt a szívverése a jelenet láttán. Úgy hatott, mint egy rossz álom; ugyanakkor volt ebben a látványban valami felemelő ünnepélyesség, amitől könnyek tolultak a szemébe.

A két félelmetes alakot azonnal felismerte. A harmadik, kis embert először nem tudta hova tenni, csak akkor ismert rá, amikor a férfi borotvátlan arcát a holdfény felé fordította. Tom Cawler volt!

Az éneklés hirtelen abbamaradt, a három alak legugrott a földre és valamit kézről kézre adtak. Dick egyszer csak meglátta, mi az: egy felhúzzható mozdony. A két félmeztelen ember boldogan kacarászott, értelmetlen, gyerekes hangokat hallatva, Tom Cawler pedig maga elé bámult, megmerevedett arcával, tágra nyílt szemével a külső szemlélő számára ő nyújtotta a legszörnyűbb látványt.

Ekkor valami félbeszakította őket, de olyan váratlanul, hogy mindannyian megriadtak. Halk fütytyentés hallatszott a fák közül, olyan közélről, hogy Dick megperdült. A hang rendkívüli hatást gyakorolt a kis csoportra. A két óriás szűkülve talpra szökkent, s mire Dick ismét odanézett, Tom Cawler eltűnt.

Újabb füttyszó, mire a két óriás lekushadt, s Dick még onnan, messziről is látta, hogy minden ízükben reszketnek. Megreccsent egy törött ág, s egy férfi bukkant fel a tisztáson.

Stalletti volt az.

Egyik kezében egy kutyakorbácsot tartott, s a hold fénye valami fényes, baljóslatú tárgyat csillantott meg a másik kezében.

- Vagy úgy, kicsikéim! Milyen különös körülmények között látlak benneteket! Rendkívüli és bizarr, nemde? Na, indulás, Beppo!

A korbács nagyot csattant a fejük fölött, s a nagyobbik ember még jobban lekushadt a földre.

- Gyere, te!

Mondott valamit görögül, amit Dick nem értett, mire a két hatalmas alak azonnal a nyomába eredt, be az erdő sűrűjébe. Dick még mindig nem mozdult. Hova lett Cawler? Eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Ám a detektív ebben a pillanatban észrevette a fák árnyékában fűgén

sikló alakot, aki Stallettit és rabszolgáit követte. Egy pillanat és már Dick is a sarkukban volt.

Az imént megbénította a fantasztikus látvány, de mostanra megtört a varázs. Bármilyen történjék is, Stalletti nem menekülhet el. Dick nem látta Cawler-t, de tudta, hogy valahol előtte halad a sötétben, ahogyan az előbb Ő haladt, fától fáig, csendben végzetesen a gyanútlan tudós számára, aki - szerencsétlenségére - nem vette észre.

Nem mentek le a völgybe vezető meredek lejtőn, fent maradtak a hegyháton. A detektív, aki nem ismerte az erdőt, azon tűnődött, hova vezethet ez az üldözés. Egy helyen, ahol ritkábban nőttek a fák, meglátta a Stalletti nyomában kullogó két összegörnyedt alakot, de azután ismét szem elől tévesztette őket; majd egy autó motorjának rekedt berregése ütötte meg a fülét, mire nekiiramodott. Elkésett. Valami út vezetett arra, amelyről ő mit sem tudott, s a kocsit ezen az úton húzta el. Látta, hogy egy alak kiugrik a bokrok közül, s belekapaszkodik a kocsi farába.

Most megállapította, hol is van: ez az út vezetett fel a Selford-kőfejtő tetejére. Miközben a kocsi után vetette magát, Dicknek a holdfényben szemébe ötlött a mészároszékán tatóngó fehér sebhely. Rossz az út, gondolta Dick Martin, aki remek futó volt, a kocsi ezen nem tud száguldani.

A zötyögős út emelkedni kezdett, s ez további előnyt jelentett a számára, mert a leterhelt kocsi - jobban le volt terhelve, mint a kormányánál ülő Stalletti - gondolta - észrevehetően lelassult. Dick egyre közelebb jutott hozzá, s egyszer csak észrevette, hogy a kocsi hátuljába kapaszkodó ember hirtelen felugrik a motorháztetőre.

Hogy ezután mi történt, azt csupán sejtetni lehetett. Stalletti ordítása hallatszott, majd a kocsi hirtelen kivágott balra, s behajtott a bokrok közé. Egy másodpercig

csend volt, majd egy szörnyű csattanás hallatszott. Dick a kőfejtő széléhez futott, s meglátta a szinte függőleges sziklafalon lefelé bukdácsoló kocsit. Zuhant lefelé, le, egyre lejjebb, s a mélyben egy csendes tó várta, amely visszatükrözte a hold fényét.

30. FEJEZET

Dick körülnézett, hogy hol juthatna le biztonságosan a fenékre, végül egy kiálló gerincen leereszkedett. Amikor leért a tópartra, meglátott egy alakot, aki fájdalomában és dühében zokogva tántorgott kifelé a vízből. Dick megragadta a vállánál fogva és maga felé fordította.

- Cawler! - mondta.

- Istenem! Istenem! Meghalt! - A sofőrt rázta a zokogás. - Mindketten meghaltak! És az a disznó is! Bár már korábban megöltem volna!

- Hol vannak?

A férfi reszkető kézzel mutatott egy kis háromszögletű tárgyra a tó közepén.

- Felborult a kocsi. Megpróbáltam kihúzni - nyöszörögte. - Bárcsak megöltem volna aznap éjjel, amikor rájöttem, mit tettek. Csináljon valamit, Mr. Martin! - Tébolyult szenvedéllyel ragadta meg Dick karját. - Mentse meg! Nem számít, hogy velem mi lesz. Talán meg tudnánk fordítani a kocsit.

Dick szó nélkül levette a kabóját és belegázolt a sekély vízbe, nyomában az őrjöngő Cawlerrel. Az első próbálkozás után be kellett látnia, hogy a dolog lehetetlen; a kocsi beszorult egy kiálló szikla alá. Dick lemerült és megpróbálta kihúzni az óriási alakot, akit vaktában megérintett; eközben Tom Cawler dühös-fájdalmas zokogása nem csillapult.

- Bárcsak megöltem volna, amikor rájöttem! Amikor hallgatóztam az ablaknál aznap este, amikor Cody ott volt. De most megtettem. Letartóztathat érte, Mr. Martin. Bevertem a fejét egy csavarkulccsal.

- Ki ölte meg Codyt?

- A testvérem. Úristen! Örülök neki! Stalletti parancsolta, hogy ölje meg.

- A testvére? - kérdezte Dick, aki nem akart hinni a fülének.

- A nagyobbik fiú a testvérem volt - zokogta a férfi. - Stalletti először rajta kísérletezett, csak azután kezdte el a másikkal.

Dicknek minden erejére szüksége volt, hogy kirángassa a biztonságos partra a férfit, akinek a fájdalom és a lelkiismeret-furdalás szinte esztét vette. Otthagyta a tó partján, ő pedig elindult vissza a völgyhöz. Olyan segítség a világon nincs, amely megmenthetné a kocsit alá szorult három embert, mégis meg kell kísérelni.

Épp felfelé kapaszkodott a tanyához vezető emelkedőn, amikor egy rendőrsíp éles hangját hallotta, amelyet azonnal követett valami furcsa vörös fény a fák mögött. Dick eldobta a kezében lévő kabátot, futásnak eredt, s még mielőtt elérte volna a tanyát körülvéző falat, megpillantotta az égbe törő vörös lángnyelveket.

A rendőrsíp fütyje ismét belehasított a levegőbe. Dick Martin befordult a tanya sarkán, és elébe tárult a látvány...

A Selford-kastély lángokban állt. Minden ablakból fehér és vörös lángnyelvek törtek elő. A gyep úgy csillogott, mint fényes nappal.

Mr. Havelock pizsamára húzott nagykabátban, esztét vesztve rohagált.

- Mentsék meg a nőket! - ordította. - Nem tudják lefeszíteni a rácsokat?

Sneed kapitány közönyösen állt mellette. Több volt, mint közönyös, érzéketlen volt. Nyugodtan szívta hosszú pipáját.

- Az asszonyok! Hát nem hallja? - üvöltötte Havelock, s a vendégszoba rácsos ablakai felé hadonászott, ahonnan csattogva törtek elő a lángnyelvek.

Dick a karjára tette a kezét.

- Ne aggódjon, Mr. Havelock - mondta nyugodtan.

- Sem Mrs. Lansdown, sem a lánya nincs az épületben. Az ügyvédnek leesett az álla.

- Nincs? - zihálta.

- Még az este visszaküldtem őket Londonba, egész pontosan akkor, amikor néhány órával ezelőtt átkutattuk a völgyet - mondta Dick, s fejével intett a társának.

Mr. Sneed kivette a pipát a szájából, kiverte belőle a hamut, s átvedlett könnyörtelen rendőrtisztviselővé.

- Az ön neve Arthur Elwood Havelock, én pedig John Sneed vagyok, a Scotland Yard főfelügyelője. Ezennel letartóztatom gyilkosság és gyilkosságra való felbujtás gyanújával, s figyelmeztetem, hogy mostantól kezdve mindaz, amit mond, jegyzőkönyvbe vehető, s terhelő bizonyítékként felhasználható ön ellen a tárgyaláson.

Havelock kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de csak egy rekedt hörgésre futotta az erejéből. S amikor egy másik nyomozó megragadta a karját, összeesett.

A földön heverő ájult testet levonszolták a kapuslakba, s átkutatták. A nyakában egy vékony acélláncon Dick megtalálta azt, amire számított: két különleges formájú kulcsot. Egy pohár konyak hatására Mr. Havelock magához tért, s felháborodottan méltatlankodott.

- Ennél gyalázatosabb vádat még senki ellen nem koholtak - mondta indulatosan. - Ha belepusztulok, sem tudom megérteni, hogy gondolják, hogy egy ilyen szörnyűség...

- Kíméljen meg az ékesszólásától, Mr. Havelock - mondta Dick hűvösen. - Sok fáradságot megtakarítok magának, ha elmondom, hogy attól a naptól fogva, amikor Fokvárosban megláttam egy bizonyos fényképet, tudtam, hogy maga falból küldött engem Lord Selford után, hogy ezzel elterelje a gyanút. Talán más is érdeklődött Lord Selford holléte iránt, mire maga úgy gondolta, hogy jóhiszeműsége bizonyításának legjobb módja az lenne, ha elküldene egy hivatasos nyomozót Selford felkutatására. Miután erre a döntésre jutott, Codyval játszva elküldte a sofőrjét, Tom Cawler-t, hogy hamis nyomokkal ébren tartsa a vadászösztönömet. Történetesen onnan tudom, hogy Cawler volt a küldönce, mert óvatlanul felbukkant egy fokvárosi szálloda erkélyén, s egy sajtófotós lefényképezte. Azonnal felismertem, s attól kezdve személyes ügyemmé vált, hogy felderítsem Lord Selford sorsát.

Az ügyvéd nagyokat nyelt, majd reszkető hangon megszólalt:

- Beismerem, hogy Selforddal kapcsolatban helytelenül cselekedtem. Elég gyengék voltak a szellemi képességei, ezért egy orvos gondjaira bíztam...

- Prédául vetette Stallettinek a gyalázatos kísérleteihez! - mondta Dick komolyan - S annak kipróbálására, hogy sikeresek lesznek-e Stalletti kísérletei, átadott neki még egy gyereket: Mrs. Cody unokaöccsét, Tom Cawler testvérét. Épp tőle jövök. Azon az éjszakán, amikor megmentette Sybil Lansdownt, felismerte a testvérét, gyermekkorukban használt becenevén szólította, s ezzel felébresztette a szerencsétlen lélekben a múlt emlékét. Egyedül ezért a bűnéért akasztófára fog kerülni, Havelock. Nem Cody meggyilkolásáért, amely a maga felbujtására történt, még csak nem is a Selford-kastély felgyújtásáért -

maga küldte azt a három hordó naftalint, amelyet megtaláltam -, hanem két emberi lélek előléséért!

A halálsápadt férfi a szája szélét nyalogatta.

- Ezt be kell bizonyítania... - kezdte.

Ekkor keze öntudatlanul a nyakához kapott. Amikor rájött, hogy eltűnt a lánc, sápadt arcán verejtékcseppek gördültek végig. Kétszer is kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de végül ismét ájultan zuhant a mellette álló detektív karjába.

31. FEJEZET

- Hét kulcs - mondta Dick, miközben a hajnal első fényeinél a sírbolt felé ballagtak. - Codynál volt egy, Silvánál, a kertésznél egy másik, Mrs. Codynál a harmadik s Havelocknál, a fő összeesküvőnél kettő. Egyébként kihúzták már Stalletti a tóból? Nála van a hatodik, s ha nem tévedek, a hetediket Cawler testvérének a nyakában fogják megtalálni.

Egy órát kellett várniuk az erdőben, míg a mentőosztag tagjai befejezték munkájukat. A nap már fent volt, amikor a két csöpögő, vizes kulcsot Dick kezébe adták.

- Ezekkel együtt megvan a hét - mondta.

Lementek a sírhoz. Az egyik kis fülke ajtaját tárva nyitva találták, Dick megállt és bevilágított. Lámpája fényét a helyiség egyik sarkában lévő négyszögletes lyukra irányította.

- Van itt egy föld alatti folyosó, amely végigfut a domb alatt, s annak a szobának a kandallójánál ér véget, amely a szegény kis Selford idején a kastély gyerkeszobája volt. Valószínűleg ez volt a ház egyetlen olyan része, amelyre szegény fickó emlékezett. A három férfi itt rejtőzött attól kezdve, hogy Stalletti utoljára próbált behatol-

ni a sírba. Selfordot is magával vitte, de olyan sietve menekült, hogy áldozatát hátrahagyta.

- És miért kereste fel Selford azt a szobát? - kérdezte Sneed meglepetten.

- A játékaikért ment szegény nyomorult, ennyi az egész. Ez a két félőrrült teremtmény szellemileg gyermek maradt. Gyerekes szórakozásaik és gyerekes félelmeik voltak, ezt használta fel Stalletti, hogy sakkban tartsa őket.

A két férfi csendesen állt a hatalmas sírkamra komor ajtaja előtt, miközben Dick egyenként beillesztette és elfordította a kulcsokat. A hetedik zár is felpattant, s amikor Dick meghúzta az ajtót, az lassan feltárult.

Ő lépett be elsőként, s a kőszarkofághoz sietett. Óvatosan felemelte a nehéz fedőlapot, s félretette. A szarkofágban egy kis acéldobozt talált.

A fülke alapos átvizsgálása nem vezetett további eredményre, így hát kivitték a dobozt a napfényre, bezárták a sírt, és a Selford-kastély még mindig füstölgő romjai mellett elhaladva, visszamentek a kapuslakhoz. Have-lockot már elszállították Horshambe, s a helyi rendőrség is megérkezett a helyszínre, hogy megkezdje a nyomozást a tónál történt tragédiával kapcsolatban.

Egy ideig eltartott, míg az acélkazettát sikerült kinyitni, de végül felfeszítették a fedelét, s Dick előhúzott egy papírtekercset, amelyről kiderült, hogy egy összesodort iskolai füzet, amelynek minden oldalát teleírták.

- Ez Cody kézírása. Úgy látszik, ő volt az írnokuk - mondta Sneed, miközben átnézte a füzetet. - Olvasd, Martin.

Dick letelepedett egy székre, s belefogott a hét lakatra zárt ajtó különös történetébe.

32. FEJEZET

„Az alábbi nyilatkozatot Henry Colston Bertram, ismert nevén Bertram Cody az alulírott személyek tudtával, jóváhagyásával és beleegyezésével teszi. 1901. március 4-én este született megállapodás ezen nyilatkozat írásba foglalásáról a célból, hogy leleplezés esetén a fent említett aláírók egyike se tűnjék kevésbé beavatottnak a többinél, valamint annak megelőzésére, hogy az említett aláírók bármelyike elkerülhesse a törvényes felelősségre vonást a többiek rovására.

Gregory, Selford lordja ezen nyilatkozat dátumát megelőző év november 14-én halt meg. Rendkívüli jellemű ember volt, aki - amint ezt ügyvédjével, Mr. Arthur Havelockkal közölte - úgy rendelkezett, hogy minden vagyonát tegyék arannyá, amelyet a Selford család alapítója által elfoglalt sírkamrában kell elhelyezni, és - végakarata értelmében - őt, Lord Selfordot is ide kell temetni. Annak érdekében, hogy fia huszonöt éves kora előtt ne juthasson hozzá ehhez a pénzhez, meghagyta, hogy az összeget vele együtt egy hét zárral felszerelt ajtó védje, s a hagyaték gondozóinak mindegyike kapjon egy-egy kulcsot. Ennek megfelelően az eredeti hét zárral ellátott ajtót leszerelték, s új ajtót rendeltek a milánói Rizini-cégtől, az eredetinek pontos mását. Lord Selford elképzelését az örökösödési törvények értelmében természetesen lehetetlen volt végrehajtani, de - jóllehet erre a tényre felhívták a figyelmét - ő ragaszkodott elképzeléséhez. Terveibe nemcsak Havelockot avatta be, hanem az általa nagyon kedvelt dr. Antonio Stallettit is, a Selford-kastély gyakori vendégét.

Három héttel Lord Selford halála előtt, amikor delirium tremens okozta rohama következtében nagyon rossz idegállapotban volt, felkereste őt Mr. Havelock, s el-

mondta neki, hogy a csőd szélén áll, sikkasztott néhány ügyfele - köztük Lord Selford - pénzéből, s megkérdezte őrlordságát, megmentené-e a végrehajtástól. A kérdéses összeg nem volt túl magas: huszonhétezer font; de Lord Selford nem az a fajta ember volt, aki csak úgy megbocsátott, ha visszaéltek a bizalmával.

Dührohamot kapott, megfenyegette Havelockot, hogy ő maga fog pert indítani ellene, s dührohama következtében szélütést szenvedett, úgyszólván végül eszméletlen állapotban vitték az ágyába. Azonnal hívták dr. Stalletti, aki Elizabeth Cawler, Lord Selford kiskorú fiának dajkája segítségével annyira magához térítette, hogy Stalletti jelenlétében elismételje a Havelock ellen felhozott vádakat; a helyzetet tovább bonyolította az a tény, hogy a szobában tartózkodott Silva, a portugál kertész is, akit azért hívtak be, hogy segítsen az orvosnak, ha esetleg le kell fogni a dühöngő beteget.

Közvetlenül ezután Lord Selford eszméletét veszítette, s többé magához sem tért; november 14-én halt meg, halálánál dr. Stalletti, Mrs. Cawler és Havelock voltak jelen. E sorok írója csak jóval később csatlakozott a többiekhez, a történetek idején nem volt tudomása a körülményekről, de ezennel beismeri, hogy nem kevésbé bűnös, mint az aláírók bármelyike.

Lord Selfordnak nem maradt ideje megváltoztatni végakarátát, amely szerint végrendelete kizárólagos végrehajtójaként Havelockot jelölte meg. Dr. Stalletti javasolta (ezt aláírásával igazolja), hogy semmit se áruljanak el a lord halálának körülményeiről, sem a halálát közvetlenül megelőző nyilatkozatáról. Ezzel Mr. Havelock egyetértett (amint ezt aláírásával is tanúsítja), s kidolgoztak egy tervet, amely szerint Havelock kezeli a hagyatékot, s a belőle származó jövedelmet egyenlően elosztják a négy személy között, akik hallották őrlordsága Have-

lock ellen felhozott vádjait. Ezután behívták Silvát, a kertészt is a tanácskozásra, s minthogy szegény ember volt, s gyűlölte őlordságát, aki könnyen nyúlt a nádpálcához, ha valami felbosszantotta, ő is beleegyezett.

Ekkor még az volt a négy összeesküvő szándéka, hogy amíg a hagyaték Havelock kezelése alatt áll, mérsékelt vagyont gyűjtenek, s Havelockra bízzák, hogy elrendezze a dolgokat, amikor majd kénytelen lesz a hagyatékot a fiatal Selford lordnak átadni. Az ifjú Selford azonban gyenge fizikumú s szerény szellemi képességekkel rendelkező gyermek volt, s rövid idő alatt kiderült, hogy a négy összeesküvőt váratlan veszély fenyegeti. Mr. Havelock felhívta a figyelmüket: ha nyilvánvalóvá válik, hogy a fiú szellemi fogyatékos, s az Elmeszakértői Hivatal erről tudomást szerez, megeshet, hogy valaki mást jelöl ki a hagyaték kezelésére; ekkor határozták el, hogy keresnek egy magániskolát, ahol a fiú nem lesz szem előtt.

A választás e sorok írójára esett, aki szerencsétlenségére csalás büntette miatt már szembekerült az ország törvényeivel. Mr. Havelock nem sokkal azután keresett fel, hogy kijöttem a börtönből, s elmondta, hogy egy gyenge képességű fiú gyámja, akit olyan iskolában kellene tanítani, ahová mások nem járnak. Jelentős összeget ajánlott fel ezért, s én örömmel vállaltam a megbízatást és a felelősséget.

Amikor a fiút elhozták hozzám, azonnal láttam, hogy kudarcra van ítélve minden próbálkozás, amely ezt a reménytelenül gyenge felfogású gyermeket ismeretekre akarja tanítani. Sokat tanácskoztunk Mr. Havelockkal és Mr. Stallettivel, aki szintén hadilábon állt a hatóságokkal, s Mr. Stalletti az egyik ilyen tanácskozáson állt elő az ajánlatával: nevezetesen, ha egy gyereket elég korán a gondjaira bíznának, le tudná rombolni az egyéniségét, nem kegyetlenséggel, hanem valamiféle sugalmazás-

sal, illetve hipnózissal. Dr. Stallettinek az volt az elmélete, hogy ha az életenergiáknak egy bizonyos területen gátat vetnek, akkor azok egy másik területen természetellenes erősséggel fognak jelentkezni. Az volt a vágya, hogy megalkossa az általa tökéletesnek nevezett embert, aki erős és engedelmes, nincs saját akarata, de egy másik akaratnak aláveti magát. Állítása szerint a világ biológusai e felé a cél felé tapogatóznak, s éppúgy, ahogyan a méhek egyetlen egyedre, a királynőre bízák a fajfenntartás feladatát, el fog jönni az az idő, amikor a világot gondolkodásra képtelen munkások fogják benépesíteni, akik majd néhány, külön erre a célra felnevelt és betanított, válogatott elme irányítása alatt állnak. Stalletti azt ígérte, hogy meg fogja semmisíteni a fiatal Selford személyiségét, aki ezáltal tulajdonképpen megszűnik emberi lényként létezni; a gyermek megölése kockáztatná az összeesküvők biztonságát, így azonban ennek a veszélynek nem lesznek kitéve.

Beismerem, hogy támogattam ezt a tervet, de Mr. Havelock sokáig ellenezte, mert - mint elmondta - nem bízott a kísérlet sikerében. Dr. Stalletti vállalta, hogy ha talál egy megfelelő alanyt, három hónap alatt bizonyítani tudja a kísérlet sikerét. Miután megtárgyaltuk a dolgot, Mrs. Cawler azt mondta, hogy a doktor rendelkezésére bocsátja két unokaöccse közül az egyiket. Mrs. Cawlernek nem volt saját gyereke, de bátyja - aki halálakor ikerfiainak gondozására egy kisebb összeget is hátrahagyott - őt jelölte ki a gyermekek gondviselőjéül. A gyereket átszállították a Bitó-lakba, s három hónap elmúltával, bár én nem láttam a kísérlet eredményét, Mr. Havelock sikeresnek nyilvánította, s beleegyezett, hogy Selford nevelését abbahagyjam.

Addigra már én is kaptam a hagyaték jövedelméből, de úgy gondoltam, hogy a helyzetem veszélyessé válhat,

ha a fiú elkerül tőlem, s nem tudom bizonyítani, hogy bűntársaim vannak; ezért azt kértem, hogy készítsünk egy dokumentumot, s olyan helyen rejtjük el, ahol mindannyian egyszerre férhetünk hozzá, de ahol senki más nem találja meg. Azt is kértem, hogy ugyanott helyezzünk el egy nyilatkozatot, amelyben mindannyian elismerjük közös felelősségünket. Erről hosszas viták folytak. Stalletti közönyös volt, Havelock ideges. Mrs. Cawler javaslatára született meg az a terv, amelyet végül is elfogadtunk.

Említettem már, hogy Lord Selfordot abban a sírkamrában készülték eltemetni, amelyben a ház alapítója is nyugodott, az ajtót már megrendelték, de a lord halálakor még nem volt a helyén. Őt végül is a 6. számú fülkébe temették, ez a bejáratától számítva balról az első. Havelock azonnal ráharapott az ötletre. Megszerezte a készítőtől a kulcsokat, az ajtót feltették - s máris megvolt a hely, ahol a dokumentumot el lehetett rejteni. Mindannyian megegyeztünk a dokumentum jelenlegi végső formájában.

Nehéz volt megmagyarázni Silvának, aki keveset tudott angolul, de ravasz volt a végtelenségig, hogy nem akarunk saját megmentésünk érdekében bajt hozni a fejére. Szerencsére diákkoromban megtanultam portugálul, s így - amint mellékelten látható - el tudtam készíteni a nyilatkozat szó szerinti fordítását, amely - valamennyiünk aláírásával - az utolsó tíz oldalon található.

E nyilatkozat megírásának idején az ifjú Lord Selford a Bitó-dombon él »gyámság alatt«, s megítélésem szerint a kísérlet mind Mrs. Cawler unokaöccse, mind Lord Selford esetében teljes sikerrel járt. A fiúk a doktor akaratának megfelelően cselekszenek, semmire sem panaszkodnak, s a legzordabb téli hideget jóformán ruhátlanul, láthatólag minden kellemetlenség nélkül viselik el. Az

első sorok megírása óta feleségül vettem Mrs. Cawler, ezt a lépést Havelock és Stalletti javasolta...

(A következő néhány szót fekete tintával vastagon áthúzták, s félig olvashatatlanná tették, de Dicknek azért sikerült kibetűznie:... és noha más terveim voltak a jövőre nézve, beleegyeztem.)

A legcsekélyebb valószínűsége sincs annak, hogy özszeesküvésünket valaha is felfedjék. Selfordéknak nincsenek rokonaik, a vagyon legközelebbi örököse egy távoli unokatestvér; de ő dúsgazdag, s nem valószínű, hogy különösebben érdekelné őlordsága holléte. Mr. Havelocknak az a szándéka, hogy amikor a fiú nagykorú lesz, bejelenti, hogy világ körüli útra ment.

A fenti tények valódiságát az alulírottak kézjegyükkel igazolják."

Itt következtek az aláírások, a másik oldalon pedig a dokumentum portugál fordítása kezdődött.

33. FEJEZET

- Havelock természetesen saját kezűleg írta azokat a leveleket, amelyeket nekem mutatott - mondta Dick, miközben visszafelé hajtottak a városba. - Erre akkor jöttem rá, amikor megmutatott egy levelet, amelyet állítólag aznap reggel kapott Kairóból. A levelet zöld tintával írták, s Havelock ujjá hegyén két zöld tintafolt volt. De már azelőtt is tudtam, hogy alaposan benne van ebben az ügyben.

- Honnan tudta meg Cawler, hogy az óriás a testvére? - kérdezte Sneed. - Erre nem tudok rájönni.

Dick átgondolta a dolgot.

- Már jó ideje sejtette - mondta. - Nem rossz fickó ez a Cawler, s én nem fogom elismételni senkinek azt,

amit a csavarkulcs „tudományos” használatáról bevallott. Pillanatnyilag a helyi zsaruk azt hiszik, hogy Stalletti fejsebét a kocsi okozta zuhanás közben, s a világon semmi okát nem látom annak, hogy megingassam őket ebben a hitükben.

- Szíved hölgyének édesapja dúsgazdag? - kérdezte Sneed ártatlanul, de Dick Martin pillantása belefojtotta a szót.

- Volnál szíves kiverni a fejedből, hogy Sybil Lansdown „a szívem hölgye”? Igaz, hogy az apja dúsgazdag volt, amikor ez a dokumentum íródott, de szegény emberként halt meg.

- De a lány most mégis gazdag lesz - mondta Sneed.

- Igen - felelte kurtán Dick.

Az a kellemetlen érzése támadt, hogy Sybil Lansdown vagyoni helyzetének megváltozása az ő helyzetét is alapvetően megváltoztatta. Ahhoz ugyan elég tehetős volt, hogy ne vádolhassák hozományvadászattal, de a Selfordok káprázatos vagyonával rendelkező lány csak nem fogja a jövőjét olyan korlátok közé szorítani, amilyenek...

- Egyébként erről még egy szót sem beszéltem vele - mondta, öntudatlanul válaszolva a saját gondolataira.

De Sneed felügyelő már békésen szunyókált a kocsi sarkában, s nem felelt.

Dick hazament, egyenesen a hálószobájába tartott, s kihúzta annak az asztalnak a fiókját, amely fölé - egy rémséges éjszakán - egy csendes alak görnyedt.

- Elkapták, Lew - mondta halkan, és becsukta az ajtót.

Mert - lehet, hogy furcsán hangzik - Dicket Stalletti-nek ez a bűne bősztette fel a legjobban.

Dick szokatlan gonddal öltözött, az egyik nyakkendőt visszarakta s egy másikat választott helyette, kétszer cse-

rélt cipőt, s vagy féltucatszor visszament az öltözőasztalához, hogy a hajkefével elvégezze az utolsó simításokat gondosan fésült fején; mikor elkészült - egészen beleiz-zadt -, hívott egy taxit, amely rövidesen kitette a Coram Street 107. előtt. Felment a lépcsőn, becsöngetett, s Sybil szinte azonnal ajtót nyitott; a megkönnyebbült kifejezés, amely megjelent a lány arcán, amikor megpillantotta Dicket, nagy jutalom volt a számára.

- Hála isten, hogy nem lett semmi baja - szólalt meg halkan a lány. - Tudom, hogy valami szörnyűség történt. Csak annyit tudok, amennyi benne volt a reggeli újságokban. Mr. Havelockot letartóztatták... szörnyű!

A férfi bólintott.

- Anya nincs itthon - mondta a lány, és lesütötte a szemét. - Úgy gondolta... úgy gondolta... hogy talán... maga eljön, és szeretne... - Nem fejezte be a mondatot.

- És szeretnék kettesben maradni magával? Azt hiszem, így van, Sybil - mondta halkan a férfi. - Tudja, hogy dúsgazdag nő lett magából?

A lány hitetlenkedve nézett rá.

- Lord Selford meghalt. Maga a törvényes örökös - jelentette ki Dick, majd hozzátette: - Másképp lesz ezután?

- Hogyan? - kérdezte a lány.

- Úgy értem - Dick nyelve alig forgott -, hogy másképp gondol-e majd rám ezután, mint eddig?

- Miért, most hogy gondolok magára? - kérdezte a lány, visszanyerve eredeti stílusát.

Dick beletúrt gondosan fésült hajába.

- Nem tudom - ismerte be szálnalmasan. És ekkor ragyogó ötlete támadt. - Szeretné tudni, hogy én mit gondolok *magáról*?

A lány válaszképpen karon fogta, bevezette a nappali-

ba, becsukta az ajtót, s gyengéden lenyomta egy karos-székbe.

- Nagyon szeretném -sóhajtotta, s várakozóan rátelepedett a szék karfájára.

Kiadta az Európa Könyvkiadó
A kiadásért az Európa Könyvkiadó igazgatója felel
Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem (849796/08)
Nyomta az Alföldi Nyomda
A nyomdai rendelés törzsszáma: 5573.66-14-2
Készült Debrecenben, 1985-ben

FEKETE KÖNYVEK

Felelős szerkesztő: Gy. Horváth László
A fedélrajz Szabó Árpád munkája
Műszaki szerkesztő: Liener Katalin
Műszaki vezető: Miklósi Imre
Készült 11,9 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 07 3365 x